Skaistuolis ir kekšė

Sandra Brown

Sandra
Brown

Skaistuolis ir kekšė

Jotema

UDK 820(73)-3
Br291

Sandra Brown
Riley in the Morning
New York, Bantam Book,
1985

ISBN 9955-527-40-4

Akivaizdi tiesa

Jis vėl ją bučiavo. Kūną užliejo svaigi šiluma, skatindama troškimą mylėtis.

Jeigu ji dabar nesusivaldys, paskui bus vėlu, beliks tik graužtis ir niekinti save. Jai šiaip taip pavyko numaldyti galingą kūno šauksmą.

— Raili, ne... — Vargu ar toks šnabždesys galėjo ką nors sudrausti. Brin stebėjosi, kaip jai išvis pavyko išspausti tuos žodžius. Jo lūpos lėtai slydo jos kaklu švelniai krimsnodamos, kol pagaliau liežuvis stabtelėjo ties kaklo duobute. — Ak, Raili, nereikia... prašau...

— Juk tau patinka?

— Ne.

— Melagė.

Alsus kvėpavimas tik patvirtino jo žodžius, ir jis lėtai nuleido ranką žemyn.

— Baik, Raili.

— Baigti ką? Šitai?

Ji vos kvėpavo.

— Tikrai... baik... tai kvaila...

— Nuostabu... — Prigludęs veidu prie jos kaklo, jis pajuto, kad pagaliau sulaukė geidžiamo atsako. — Kaip nuostabu...

Nuo kito bučinio ji visai suglebo.

— Taip nesąžininga...

— Ir dar kaip sąžininga... — ištarė Railis. — Noriu matyti tave nuogą.

1 skyrius

— Miela panele Kesidi...

— Taip?

— Nepykit, brangute, bet jūsų stalas per mažas.

— Prakeikimas, — suniurzgė Brin, bandydama įveikti užtrauktuką suknelės nugaroje. Ji pasikreipė prieš veidrodį, stengdamasi pamatyti, kodėl jis užstrigo. Nuo staigaus judesio išslydo vienas elektrinis plaukų suktukas, ir sunki garbana užkrito ant akies. Ji tuoj pat apvyniojo ją ant kito suktuko smeigtuko. Jų styrojo tiek daug, kad galva atrodė lyg kokios ateivės iš žvaigždžių. — Prašau pasistengti, Stiuartai. Ar barmenas jau atėjo?

— Aš ir stengiausi kiek galėdamas, — pasipūtė Stiuartas. — Reikia didesnio stalo.

Brin rankos taip ir nusviro. Iš veidrodžio į ją žvelgė susitaršiusi būtybė, kurios viena akis jau buvo meistriškai padažyta, o kita — net ne-

liesta. Ji didžiausia kvailė, kad sugalvojo tą pobūvį. Viskas buvo suplanuota sekundės tikslumu. Tik ir trūksta tokių nesąmonių, kaip užstrigęs užtrauktukas ir niurgzlys maisto tiekėjas.

Apsisukusi ji atplėšė vonios duris ir susidūrė su Stiuartu, kuris stovėjo įsisprendęs į šonus ir atrodė lygiai toks pat sugižęs, kaip ir ji.

— Aš neturiu didesnio stalo, — širdo Brin. — Pažiūrėkim, gal kaip nors viską sutalpinsime. Ar barmenas jau yra?

Ji nuskubėjo vienomis kojinėmis per miegamąjį ir nusileido laiptais į valgomąjį, kuriame buvo ruošiamas užkandžių stalas. Suknelė slydo nuo pečių, tačiau prieš Stiuartą nebuvo reikalo rūpintis padorumu.

Du jo padėjėjai stoviniavo, sunėrę rankas ant krūtinių, lyg laukdami autobuso. Ji sužaibavo akimis, tačiau jie net nekrustelėjo.

— Džekis jau turėjo būti čia, — dėstė Stiuartas. — Neįsivaizduoju, kur jis užkliuvo. Mes jau beveik nebeturime laiko.

— Kažkodėl man nuo to nė kiek ne geriau.

Šiuos žodžius Brin subambėjo po nosimi tyrinėdama stalą. Maistas buvo gražiai serviruotas ant sidabrinių padėklų ir meniškai papuoštas, tačiau patys padėklai sugrūsti, kai kur dengė vienas kitą. Kai kurie net išsikišę už stalo kraštų. Gal Stiuartas ir sunkaus būdo žmogus, gal ir lengva su juo susikibti, bet jis savo darbą išmanė — šito nepaneigsi.

— Jūs teisus, teks kai ką pertvarkyti.

— Ta nežmoniška puokštė viduryje, — niekinamai mostelėjo ranka Stiuartas. — Geriau būtumėte leidusi man ją padaryti. Prisimenate, sakiau jums...

— Prisimenu, prisimenu, bet aš norėjau savo floristės.

— Gal galėtume nuimti ją? Arba bent jau leiskite man ją perkomponuoti, kad ji nebūtų tokia... tokia... — jis sumataravo rankomis.

— Nebandykit jos liesti! Aš už ją sumokėjau šimtą dolerių.

— Kokia kaina, toks ir daiktas, — kandžiai leptelėjo Stiuartas.

Ji piktai grįžtelėjo į jį vyniodama atsilaisvinusią garbaną ant gretimo smeigtuko.

— Pinigai čia niekuo dėti. Floristė mano draugė, ir ji dirbo šį darbą jau tada, kai jūsų dar žemėje nebuvo.

Aš jau susinervinau, — pagalvojo Brin. — *Ir ko aš čia stoviu pusnuogė ir ginčijuosi su tuo pasipūtėliu, kai bet kurią minutę gali sugarmėti keturiasdešimt svečių?*

Ji vėl dirstelėjo į perkrautą stalą.

— Gal galėtumėt kelis padėklus nunešti į virtuvę, o kai stalas pratuštės, vėl atnešti?

Stiuartas pasibaisėjęs išsižiojo ir griebėsi už širdies.

— Na jau ne! Šie patiekalai, mano miela, taip paruošti, kad vienas kitą papildytų, kad pakaitomis ramintų ir jaudintų gomurį. Štai čia vaisinio pyrago ir...

— Dėl Dievo meilės! Argi kas nutuokia, kada jų gomuriai raminami, o kada jaudinami? Tie žmonės norės paprasčiausiai pavalgyti. Net neabejoju, kad jiems tiktai rūpės, ar maistas skanus, ar ne.

Suraukusi kaktą Brin toliau apžiūrinėjo stalą.

— Gerai, — pagaliau apsisprendė ji, — šitą indą su marinuotomis krevetėmis nuneškite ant kavos staliuko svetainėje. Šalia padėkite dantų krapštukų. O jūs, — ji mostelėjo ranka į vieną iš dykinėjančių padėjėjų, — perneškite lėkštę su sūriu prie baro. Šiai spiritinei viryklėlei su švediškais mėsos kukuliais, manau, atsiras vietos ant stalelio prie sofos. Dabar bus daugiau vietos.

Visi trys vyrukai išvertė akis.

— Gastronomijos srityje jūs esate pati didžiausia neišmanėlė, — sušnypštė Stiuartas.

— Darykit, kas liepta. Tai kur tas jūsų garsusis barmenas? Dar niekas neparuošta!

— Jis ateis.

— Tai tegul pasiskubina, nes kitaip teks išskaityti iš jūsų sąskaitos.

Nuaidėjo durų skambutis.

— Matote? — pasitempė Stiuartas. — Nėra ko panikuoti. Čia tikrai Džekis. — Jis metėsi prie durų Brin nespėjus nė išsižioti.

— Kas jūs toks? — įžūliai pasiteiravo žemas balsas.

Brin iš karto jį atpažino ir pasijuto lyg krentanti į bedugnę.

— Dievulėli, mirštu! — išskėtė rankas Stiuartas. — Negaliu patikėti! Ji man nesakė, kad ir jūs būsite pobūvyje!

— Ką čia svaičiojate?! Koks dar pobūvis? — balsas regimai paniuro. — Kur Brin?

Ji vargiai prisivertė žengti durų link, kur prie slenksčio nerimo vyriškis.

— Ačiū, Stiuartai, — tyliai pasakė ji. — Manau, kad tu turi ką veikti.

Brin stebėjosi savo balso ramumu. Deja, viduje siautėjo audra: žarnos apsivertė, keliai pavirto garsiaisiais Stiuarto pomidorų drebučiais, į galvą mušė kraujas. Užtat dėl abejingumo galėjo lengvai pelnyti "Oskarą".

Kai Stiuarto ausys pakankamai atitolo, ji įbedė akis į vyriškį.

— Ką čia veiki, Raili?

— Tiesiog šiaip sumaniau užsukti.

Jis atsirėmė petimi į durų staktą ir davė akims valią. Tos velniškai mėlynos akys... Atrodė, kad jam buvo labai smagu matyti suktukus jos plaukuose, neužsegtą suknelę, kuri vos besilaikė ant pečių, ir balsas kojas.

— Na, prieš ateidamas turėjai paskambinti, nes pataikei labai netinkamu laiku. Prašau atleisti, bet už minutės kitos pradės rinktis mano svečiai. Aš dar nebaigiau dažytis...

— Tai čia ne paskutinis mados klyksmas? Padažyta tik viena akis...

— ...ir plaukų dar nesusitvarkiau, — užbaigė ji, praleidusi pro ausis pašaipą. — Ir barme-

nas dar nepasirodė. O blogesnio maisto tiekėjo ir būti negali!

— Panašu, kad tau reikia pagalbos, — sulig tais žodžiais jis žengė į vidų Brin nesuspėjus paprieštarauti. — Jūs, vaikinai, padėtį kontroliuojate? — kreipėsi jis į visus tris padavėjus, pagarbiai spoksančius į jį.

— Viskas puiku, kuo puikiausia, pone Raili, — karštai patikino Stiuartas. — Gal ko pageidautumėte?

— Raili, — prakošė Brin.

— Hmm? — atsigręžė jis, pabrėžtinai abejingas akivaizdžiam jos nerimui.

— Ar mudu galim pasikalbėti? Prašau.

— Ką, dabar?

— Dabar.

— Aišku, aukseli. Miegamajame?

— Virtuvėje. — Praeidama pro vypsančius padavėjus, ji šaltai tarstelėjo: — Tęskite darbą.

Brin piktai stumtelėjo į abi puses atsiveriančias duris ir įėjo į virtuvę. Jai visada patiko ši patalpa su klasikinių juodos ir baltos spalvų grindų plytelėmis, plačiais stalviršiais ir gražiai įkomponuota virtuvės įranga. Šį vakarą virtuvė buvo užversta pobūviui reikalingais daiktais, bet ji nieko nematė, nes tuoj pat atsigręžė į minantį ant kulnų vyriškį.

— Raili, ką tu čia veiki? — neslėpdama atšiaurumo Brin pakartojo klausimą.

— Norėjau pamatyti tave.

— Po septynių mėnesių?

— Nejaugi praėjo tik septyni mėnesiai?

— Ir pasirinkai šį vakarą visiškai atsitiktinai?

— Iš kur man žinoti, kad tu rengi pobūvį?

— Galėjai paskambinti.

— Ši mintis man šovė į galvą netikėtai.

— Kaip visada, ar ne? — Jis susiraukė, o ji giliai įkvėpė. Nevertėjo leistis į kivirčus. — Iš kur sužinojai, kur gyvenu?

— Sužinojau. — Jis lėtai apžvelgė virtuvę, paskui akys nukrypo į pro plačius langus atsiveriantį vaizdą. — Rašn Hilo adresas. Įspūdinga.

— Nė kiek. Aš tik prižiūriu šį namą. Mano draugė išvyko į Europą dvejiems metams.

— Aš ją pažįstu?

— Ne, nemanau. Ji — mano sena mokslo draugė.

Brin vengė Railio akių. Vos į jį pažvelgusi, ji imdavo godžiai tyrinėti kiekvieną detalę. Ne, ji savęs šitaip nebaus.

— Na ir sekasi tau. Vos tik mane palikai, tą pačią dieną tavo draugužė išvažiavo į Europą. Geriau ir nesuplanuotum. O gal vis dėlto taip ir suplanavai?

Ji greitai žvilgtelėjo į jį.

— Nepradėk, Raili.

— Ar tau neatrodo, kad septyni mėnesiai yra per ilgai kamuoti žmogų? Aš noriu sužinoti, kodėl mano žmona kaip niekur nieko ėmė ir pradingo, kol aš buvau darbe.

Ji nesmagiai pamindžikavo.

— Nieko panašaus nebuvo.

— Tai kas tuomet buvo? Pasakyk! Aš noriu žinoti.

— Nori?

— Taip.

— Kaip miela! Priežastys, dėl kurių išėjau, tau nebūtų atrodžiusios svarbios. Kodėl šįvakar, praėjus septyniems mėnesiams, parūpo jas sužinoti? Gal kuris nors tavo įvaizdis susvyravo visuomenės akyse? Nejaugi pasijutai vienišas, niekas staiga nebešauna į galvą, nebenusitveri nieko įdomaus?

— Še tau! Kerti žemiau juosmens, ar ne? — Jis bakstelėjo pirštu jai į pilvą. Tiesą sakant, šiek tiek žemiau. Gerokai žemiau juosmens.

Ji atšoko išsigandusi, kad net toks menkas prisilietimas vis dar veikia ją.

— Prašau išeiti, Raili. Tuoj pradės rinktis svečiai. Turiu susišukuoti. Aš...

Brin užsikirto, nes Railis skaudžiai timptelėjo išsprūdusią garbaną. Jis šypsojosi.

— Žavinga, kai jie susišiaušę. Atrodai taip, lyg būtum ką tik išlipusi iš lovos.

— Aš... aš dar neapsirengusi.

Karštas žvilgsnis slystelėjo nuo galvos iki kojų, iki pat pėdų.

— Tavo tokie mieli pirštukai...

— Raili.

— Ir seksualūs. Pameni, kaip mes atradome vienas kito kojų pirštus ir kaip galima jais gundyti?

— Raili! — Brin įsisprendė kumščiais į šonus ir tūžmingai dėbtelėjo į jį. Jos kantrybė jau baigėsi. Ji vis labiau nerimo ir audrinosi.

— Karštoje vonioje, ar ne?

— Ak! Su tavimi neįmanoma kalbėtis! — Ji pasisuko ant kulno ir leidosi prie durų. — Lipu aukštyn. Kai grįšiu, tikiuosi tavęs neberasti.

— Luktelėk minutėlę! — Jis sučiupo ją už rankos ir prisitraukė. — Tavo užtrauktukas neužsegtas. Nieko nuostabaus, kad suknelė vis slysta nuo pečių. Žinoma, aš dėl to tikrai nesiskundžiu. Mielai paskanaučiau tavo pečių. Ką ten paskanaučiau — pasisotinčiau! O gal bandai mane sugundyti uždraustu vaisiumi?

— Raili...

— Nekrutėk. — Jo pirštai čiupinėjo kažkur ties liemeniu. Bandydamas išlaisvinti įtrauktą medžiagą, jis krumpliais vis brūkštelėdavo per nuogą nugarą. — Tu vos neįplėšei medžiagos.

— Man jau buvo visko gana dar prieš tavo pasirodymą.

— Dėl užtrauktuko?

— Jis tik ledkalnio viršūnė.

— Bėdos?

— Ne bėdos. Aš tik norėjau, kad šį vakarą viskas būtų kaip reikiant.

— Vadinasi, tu tikrai keli pobūvį.

— Aišku! O ką tu manei?

— Nežinau. Pagalvojau, gal pakeitei stilių, susidomėjai Stiuarto tipo vyrais.

— Labai juokinga! Ar dar nesutvarkei?

Su kiekvienu širdies tvinksniu jai darėsi vis sunkiau išstovėti vietoje. Toks skausmingai pažįstamas tų rankų prisilietimas... Atmintyje atgimė ir karštas alsavimas į kaklą, kai jis užseginėdavo suknelę nugaroje. Prisiminimus apie tokias laimingas akimirkas ji stengėsi ginti į užmarštį.

— Kokia proga pobūvis?

— Bendradarbiams.

— Iš radijo stoties?

Vadinasi, jis žino, kur ji dabar dirba. Tiesą sakant, detektyvų tam nereikėjo samdyti: visi vietiniai laikraščiai apie tai pranešė. Visa spauda mėgavosi sensacija. Kurgi ne, juk Brin Kesidi metė Džoną Railį kartu su visa jo populiariąja rytine televizijos laida "Rytas su Railiu" ir nuėjo dirbti į radiją, kurti diskusijų telefonu programos.

O kiek būta spėlionių apie jų santuokos likimą! Nelengva buvo ištverti visas tas rašliavas gandų skiltyse, šlykščias užuominas, knaisiojimąsi po asmeninį gyvenimą. Tačiau tai tik menkniekis, palyginti su tuo, jog reikėjo išmokti gyventi be Railio.

Ir staiga jis čia, šalia, liečia ją. Jai teko nuspausti visus savikontrolės mygtukus, kad neatsigręžtų ir nepultų jam į glėbį.

— Prašau, paskubėk, Raili...

— Tu taip ir nepasakei, kokia čia proga.

— Pono Vino gimtadienis.

— Aha. Dabar aišku, kam tortas, — jis linktelėjo į keliaaukštį šokoladinį bokštą ant bufeto.

— Ar dar nesutvarkei to užtrauktuko?

— Vadinasi, čia pasirodys pats Abelis Vinas. Vino kompanijos prezidentas ir CEO.

— Tu jį pažįsti?

— Buvau sutikęs kokį kartą ar du.

Pagaliau Railiui pavyko išlaisvinti medžiagą ir iki galo užtraukti užtrauktuką. Tūptelėjęs jis užsegė kabliuką, kuris buvo vos per šešis colius virš liemens, ir švelniai pakštelėjo Brin į tarpumentę, kaip buvo įpratęs tuomet, kai jie dar dalijosi namais ir lova.

Brin tyliai aiktelėjo.

Stiuartas įplaukė pro duris kaip tik tą akimirką, kai plykstelėjo Brin skruostai, o Railis, plačiai šypsodamasis, atsitiesė visu ūgiu.

— Ooo, — nutęsė maisto tiekėjas, — matau, kad judu pažįstami.

— Jis... jis mano... na...

— Vyras, — ramiai užbaigė Railis. — Ar galime jums kuo nors padėti?

— Vyras? — spygtelėjo Stiuartas.

— Vyras, — romiai pakartojo Railis.

— Na, na... — dygios Stiuarto akutės trumpam įsmigo į Brin.

— Tai ko jūs norėjote? — paklausė Railis.

Guvus jo balsas grąžino Stiuartą prie reikalų.

— Aš tik norėjau poniai Raili pasakyti, kad...

— Panelė Kesidi, — pataisė Brin.

— O taip, žinoma, panelė Kesidi. Beje, aš — Stiuartas, — jis įsiteikiamai nusišypsojo Railiui.

— Stiuartas, — linktelėjo Railis.

— Malonu. Taip, beje, Styvas ir Bartas tiesiog *nuostabiai* pertvarkė lėkštes su valgiais. Jie sukiosis netoliese visą vakarą stebėdami, kad nieko netrūktų. Aš ištraukiau kelis labiausiai netinkančius žiedus — tik kelis, mieloji, — iš tos puokštės. Dabar ji atrodo stulbinamai!

— Puiku, — tarstelėjo Brin. Protu ji troško, kad Railis nuimtų rankas jai nuo pečių ir bent kiek atsitrauktų nuo jos. Tiesa, širdis kalbėjo ką kita.

— Kai aš užkursiu tuos bananus, gali kilti sąmyšis. Tikiuosi, nieko nepadegsime.

Brin pajuto, kaip Railis tyliai prunkštelėjo vos tramdydamas juoką.

— Tikiuosi, galiu pasitikėti jumis, jog viską prižiūrėsite.

— Tik viena smulkmenėlė, nedidukė problema, — tęsė Stiuartas.

— Kokia?

— Vis dar nėra to Džekio. Neįsivaizduoju, kur jis įstrigo.

— Geriau nerizikuosiu spėlioti, — pašnibždėjo Railis tiesiai jai į ausį.

Brin prikando lūpą, kad nepratrūktų kvatotis. Šią akimirką jai dėl nieko nesopėjo galvos, nors vos prieš keletą minučių neramiai trypčiojo nesulaukdama barmeno. Jai atsirasdavo vis didesnių rūpesčių kaskart, kai tik Railio kelnių užtrauktukas brūkštelėdavo jai per sėdmenis.

— Kaip nors apsieisim be jo, Stiuartai.

— Vaikinukai prašė paklausti, ar jis pasiliks, — Stiuartas parodė į Railį.

— Taip. Ne! — vienu metu ištarė Railis ir Brin.

— Ak, kaip aš dievinu tokias keblias situacijas! — sučiulbėjo Stiuartas.

— Situacija visai nekebli. Gal galite palikti mus vienus? Mes netrukus užleisime jums virtuvę. — Brin leido jam išeiti.

— Aišku. — Stiuartas pasišalino, prieš tai jai mirktelėjęs, o Railiui pūstelėjęs bučinį.

Brin atsisuko į Railį karišku tikslumu.

— Tu negali pasilikti, Raili. Prašau išeiti.

— Tau manęs reikia. — Ji svarstė, ar tik tas pareiškimas nebus dviprasmiškas, tačiau išgirdusi paaiškinimą tuoj pat nusiramino. — Barui prižiūrėti.

— Tuo galės užsiimti kuris nors Stiuarto padėjėjas.

— Ar negirdėjai, ką sakė Stiuartas? Styvas su Bartu visą vakarą sukiosis aplink stalą.

— Tada aš pati susitvarkysiu.

— Puotos šeimininkė?! Nekvailiok! Ir Stiuartą išmesk iš galvos, nes jis rūpinsis maistu ir skabys netinkamus žiedelius. Bet jei jis pabandys padegti mano bananą, prilipdysiu jį prie sienos!

Brin sukando dantis, kad nenusikvatotų. Blogiausia, kad Railis amžinai juokauja ir taip ją apžavi. Ji privalo vengti tos plačios, seksualios šypsenos ir nuostabaus akių mėlio.

— Susitaikyk su tikrove, Brin, juk neturi iš ko rinktis. Taigi nešk savo nuostabų užpakaliuką aukštyn ir baik rengtis. Susišukuok plaukus, pasidažyk kairiąją akį ir nusileisk žemyn. Tiesa, nepamiršk batelių!

Anot jos tėvo, geras kareivis žino, kad pasiduoti reikia garbingai. Brin suprato pralaimėjusi, todėl atlaidžiai pasakė:

— Gali pradėti ruoštis, bet jei pasirodys Džekis, turėsi išeiti be jokių scenų!

— Ko pirmiausia turėčiau griebtis? — Railis išsinėrė iš vėjo nepraleidžiančios striukės ir numetė ją ant kėdės prie stalo.

Jis liko tik su sportiniais marškinėliais ir džinsais. Brangu, nepaneigsi. Skoninga, tiesa. Madinga, nėra ko ir sakyti. Bet geriau Railis nebūtų toks beprotiškai žavus, kai dabar, pirmą kartą po septynių mėnesių jis pamatė ją atrodančią taip, lyg ji ką tik būtų patyrusi laivo katastrofą.

— Tavo drabužiai visai netinka pobūviui, — subambėjo ji.

— Kalifornietiška elegancija!

— Bet čia pusiau oficialus vakarėlis.

— O aš būsiu ekstravagantiškas! — jo balsas šiek tiek pakilo, bet tuoj pat vėl tapo švelnus it aksomas: — Beje, aš galiu priminti tuos laikus, kai tau patikdavo matyti mane visai be drabužių. — Jis įsmeigė į ją akis. — Daugybę kartų.

Brin aplaižė lūpas. Šioje kovoje jai teks besąlygiškai kapituliuoti.

— Citrinas rasi ten, — ji mostelėjo ranka į baro, ant kurio gulėjo plastmasiniai maišeliai su vaisiais, pusę. — Supjaustyk jas. Išpilk skystį iš indelių su alyvomis, svogūnais ir vyšniomis ir sudėk juos į tas plokščias lėkštes. Baras šalia valgomojo.

— Susirasiu. Taurės?

— Kiek tik nori. Bare.

— Ledas?

— Dvi pilnos dėžės po baru.

— Visa kita?

— Rasi ten pat.

— Vieni niekai, — pareiškė Railis arogantiškai. — Kur peilis?

— Antrame stalčiuje į dešinę nuo kriauklės.

Jis susirado jį ir pamosikavo juo kaip špaga:

— Škic!

Brin teko priimti jo pasiūlymą, nes kitaip būtų nesusivaldžiusi ir, pakerėta jo žavesio, nulėkusi per virtuvę jo išbučiuoti. Nuėjusi į vonią, ji puolė prie staliuko ir karštligiškai griebė viską iš eilės: pieštukus ir šešėlius akims, skaistalus ir lūpų dažus. Jau ir pati išsigando, kad bus panaši į nevykėlį klouną. Dėkui Dievui, pavyko išryškinti geriausius bruožus ir atrodyti nepriekaištingai natūraliai.

Aunantis batelius, pasigirdo durų skambutis. Brin vylėsi, kad Stiuartas laikinai perims šeimininko pareigas. Ji paskubomis įsisegė auskarus, pasikvepino, pasitaisė šukuoseną ir užsimovė plonytę apyrankę su deimantais. Dar pasilen-

kė palyginti kojinę. To užteko, kad apyrankė užsikabintų ir paleistų kojinės akį.

Visai nemoteriškai nusikeikusi, Brin išvertė stalčių, melsdama Dievą, kad rastų kitas juodas pėdkelnes. Jos atsirado, bet kol ji jas tempė ant kojų, be perstojo aidintis durų skambutis vos neišvarė iš proto.

Kurgi ne, šeimininkė nesiteikia įsileisti svečių!

Viskas per tą Railį, siuto Brin skubėdama laiptais žemyn. Ir kaip jis drįso sabotuoti jos pobūvį? Kaip drįso sugadinti visą vakarą?

Railis, Railis, Railis!

Kokio velnio reikėjo jam užsimanyti susirasti ją būtent šį vakarą? O visus septynis mėnesius tylėjo, net nepaskambino! Bet argi Railis gali ką nors daryti žmoniškai, kaip visi? Ne, jam būtinai prireikė šio vakaro! Ir atsibastyk tu man prie slenksčio šitokią akimirką...

Žinoma, jis atrodo gerai. *Kam apsimetinėji, Brin? Jis atrodo nuostabiai.*

Gal vis dėlto truputėlį sumenkęs. *Ne, tai tik vaizduotė. Dievaži, aibė moterų lėktų gaminti jam pietus, jei tik jis pamotų joms pirštu.*

Negi nepastebėjai, kad padaugėjo žilų plaukų? *Nuo to tik dar žydresnės atrodė akys...*

Bet jis neturi teisės žlugdyti jos vakarėlio, kad ir koks būtų gražuolis ar paslaugus. Nesvarbu, kad ją sutrikdė, ji *nepageidauja* jo matyti. *San Franciske nėra Gouldn Geit tilto...*

Giliai atsidususi, ji nulipo nuo paskutinio laiptuko ir pateko į patį svečių šurmulį.

— Brin, mes jau manėme, kad pabėgai iš savo pačios pobūvio.

— Atrodai puikiai!

— Kokia suknelė! Kodėl niekada neatėjai su ja į darbą?

— Būtų sustoję visas darbas, neišmanėli tu!

Jau buvo susirinkę beveik visi svečiai. Ji mielai pajuokavo su jais ir atsiprašė, kad nesugebėjo laiku jų sutikti.

— Prašom prie stalo ar prie baro.

— Mes jau suspėjome visur pabuvoti. Tik nemanyk, kad nepastebėjome įžymiojo svečio!

Brin žvilgtelėjo pro jų pečius į Railį, besisukiojantį prie baro. Jis meistriškai žongliravo taurėmis viskio su soda ir ledu bei vyno buteliais. Aplink jį jau būriavosi gerbėjos. Kaip gerai, kad savo naujiesiems bendradarbiams ji buvo minėjusi, jog jie su Railiu išsiskyrė draugiškai. Bent jau jo buvimas čia šį vakarą niekam neatrodys keistai.

— Railis pasirodė visai netikėtai, — nenoriai pasakė ji stebėdama, kaip Railis žaismingai ima vienos gerbėjos pasiūlytą vyšnią. Moteris sukikeno, kai jis paėmė ją dantimis iš jos pirštų.

— Tai tu jo nekvietei?

Brin nemėgo būti speičiama į kampą, o dėl šio klausimo ji būtent taip ir pasijuto. Atsitokėjusi ji šaltai šyptelėjo ir tarė:

— Prašau atleisti. Padavėjas vis dar sutikinėja mano svečius prie durų.

Brin brovėsi pro vis tirštėjantį būrį žmonių,

su vienais pajuokaudama, su kitais pasisveikindama.

— Ačiū, Stiuartai, — padėkojo ji ir užėmė jo vietą prie durų. — Tu viršijai savo įsipareigojimus.

— Tai turėtų atsispindėti čekyje. Buvau priverstas palikti orkaitėje orinius pyragaičius. Neduok Dieve, jeigu bus sudegę.

Turbūt teks jam užvožti, nes pats prisiprašys to, dar nesibaigus vakarėliui, pagalvojo Brin.

— Sveiki, kaip puiku, kad atėjote! Duokite man paltus. — Brin pasitelkė visą žavesį priiminėdama svečius, kurių buvo pilnas beveik visas namas. Kai tarpduryje pasirodė Abelis Vinas, jos dirbtinė šypsena suspindo šiltu nuoširdumu. — Mūsų garbės svečias! Su gimimo diena, Abeli!

Įėjęs vyriškis buvo nenusakomo amžiaus, nepriekaištingos išvaizdos, tvirto sudėjimo. Nors nebuvo labai aukštas, tačiau nuo jo dvelkė pasitikėjimu, o iš laikysenos atrodė, kad jis ir gimė būti vadovu. Aštriame žvilgsnyje atsispindėjo išmintis. Griežti, teutoniški veido bruožai sušvelnėjo, kai jis meiliai nusišypsojo Brin.

— Mieloji, tau nereikėjo taip stengtis dėl manęs, — jis paėmė Brin ranką, — bet labai tuo džiaugiuosi. Man patinka pobūviai, ypač jei jie keliami mano garbei.

Ji irgi nusijuokė ir pakvietė jį į vidų.

— Vaišinkis, ten daugybė maisto ir gėrimų.

— Tu neini su manimi?

— Turiu iki galo atlikti šeimininkės pareigas. Galbūt vėliau.

— Lauksiu vėliau. — Abelio veidas surimtėjo. — Kalbant apie laiką...

— Žinau, jis bėga. Rytoj baigiasi tavo skirtas terminas.

— Ar apsisprendei?

— Dar ne, Abeli.

— O aš taip tikėjausi, kad tavo sutikimas bus man dovana šiandien.

— Čia rimtas sprendimas. — Jos žvilgsnis nejučia nukrypo į Railį. Mėlynų akių žvilgsnis iš kitapus kambario sutrikdė ją. Gili raukšlė, susimetusi tarp juodų antakių, išdavė nepasitenkinimą matant ją kartu su Abeliu. — Prašau palaukti iki rytdienos. Tada ir duosiu atsakymą, prižadu.

— Neabejoju, kad manęs neapvilsi. Pasikalbėsime vėliau. — Abelis patapšnojo jai per ranką ir įsimaišė tarp žmonių.

Kažkas įjungė muziką, bet ją nustelbė svečių balsai. Puota įsisiūbavo. Gal pradžia ir nežadėjo nieko gero, tačiau dabar Brin džiaugėsi, kad viskas vyksta taip sklandžiai.

— Tiesiog nepakartojama, Brin! Tu apstulbinai visus. — Prisiartinusi moteris buvo apsirengusi gelsvai žalios spalvos atlasine suknele. Brin prisiminė, kad ji dirba radijo stoties pardavimų skyriuje.

— Ačiū.

— Kaip tu taip sugebėjai?

— Neklausk, — vyptelėjo Brin. — Iki pat paskutinės minutės viskas atrodė tikra katastrofa iš didžiosios raidės.

— Nejaugi?! Užtat dabar viskas kuo puikiausia. Ir kaip tau pavyko įkalbėti Džoną Railį imtis barmeno darbo?

— Tiesiog pasisekė.

Moteris ryte rijo Railį akimis, todėl nepajuto Brin sarkazmo. Brin pabandė pažvelgti į Railį kitos moters akimis. Jo vyriškas grožis tiesiog stingdė širdį. Tamsūs plaukai dabitiškai pakirpti, kelios sruogos berniokiškai krito ant kaktos, atvirai kviesdamos moters pirštus panirti į jas.

Veidas sulysęs, kampuotas — idealus taikinys televizijos kamerai. Tvirtas apatinis žandikaulis. Plona nosis, tiesios, siauros lūpos, kurių kampučiuose tarsi skyrybos ženklai įsispaudusios duobutės.

Akių žydrynės net dangus galėtų pavydėti. "Kai tu žvelgi į mane, atrodo, lyg angelas prievartautų", — kažkada pasakė ji vieną romantišką vakarą. Jis priėmė tai kaip meilikavimą, o ne faktą. Jis nesuprato, bet kita moteris būtų puikiai supratusi. Kai jis pažvelgdavo tuo savo ypatingu žvilgsniu, jis perverdavo ją kiaurai. Žinoma, tai įsibrovimas, bet koks saldus, koks mielas...

Railis buvo aukštas, liesokas, tačiau tvirtas ir raumeningas. Net pats bjauriausias, šiurkščiausias beformis maišas ant jo puikiai sudėto kūno atrodytų nuostabiai.

Drabužiai ir kuriami būtent tokiems, kaip jis. Jis puikiai atrodė ir be drabužių. Šešios pėdos ir keturi coliai įdegusios odos, padengtos švelnučiais plaukeliais. Žvelgiant į plaukus ant jo krūtinės, burnoje atsirasdavo per daug seilių...

Jam tai nebuvo paslaptis.

Kol Brin su savo viešnia plikino Railį žvilgsniais, prie jo prisiartino Stiuartas ir užlindęs už baro ėmė kažką jam aiškinti įnirtingai gestikuliuodamas rankomis. Railis kažką atsakė, bet Stiuartui tai akivaizdžiai netiko. Jis įsisprendė rankomis į šonus ir komiškai susiraukė. Railio akys pašaudė po kambarį ir apsistojo ties Brin. Kadangi jo rankos buvo užimtos, jis pakvietė ją galvos kryptelėjimu.

— Atleisk, — tarė ji bendradarbei ir nusiyrė prie baro. — Kas atsitiko?

— Paklausk jo, — nesivargino atsakyti Railis.

— Taigi? — ji atsisuko į Stiuartą.

— Kažkoks *žmogysta*, — sušneko Stiuartas, — kažkoks nesubrendėlis iš Oklahomos ar panašaus barbariško krašto plempia alų. Siaubas!

— Prie reikalo, Stiuartai, prie reikalo, — paragino Brin.

— Jis užsimanė sūdytų riešutų. Riešutų! Įsivaizduojat? Aš paklausiau jo, — jis pabrėžė antrą žodį, mostelėdamas į Railį, — ar turi riešutų, o...

— O aš liepiau jam eiti po velnių.

O Viešpatie! Staigus galvos skausmas pervėrė iki pat padų.

— Rodos, virtuvėje yra indelis riešutų. Atnešiu.

Palyginti su visu tuo triukšmu ir chaosu už durų, virtuvėje buvo tylu ir ramu kaip bažnyčioje. Brin stumdė dėžutes su kruopomis ir krekeriais ieškodama riešutų, kuriuos tikrai matė prieš keletą dienų. Ji pastebėjo kažkieno šešėlį.

— Palauk, Stiuartai, aš tuoj surasiu. Žinau, kad kažkur turi būti.

— Stiuartas tai tikrai apsidžiaugs.

— Raili! — riktelėjo ji atsisukdama į medaus saldumo balsą, kuris tikriausiai yra kiekvieno garso operatoriaus svajonė. — Kur Stiuartas?

— Palikau maišyti viskį su vandeniu. Turėtų susidoroti.

Jos akys suapvalėjo iš nuostabos, kai jis pasuko apskritą podėlio durų rankeną. Iš tiesų tai buvo erdvus sandėliukas maisto produktams laikyti, bet dabar jis tarsi susitraukė.

— Ką čia darai?

— Užrakinau tave.

— Bet...

— Pasiilgau tavęs, Brin.

— Tai...

— Nesiruošiu laukti nė sekundės, noriu prisiminti tavo lūpų skonį.

2 skyrius

Jo reiklios lūpos degte degė alkiu. Čia nereikėjo nei pasiruošimo, nei subtilaus viliojimo, nei tyrinėjimo ar įsitikinimo. Nespėjus jai paprieštarauti ar pasirengti netikėtam puolimui, karštos lūpos užvaldė, provokavo ir įtikinėjo.

Racionalioji Brin pusė atsitraukė, palikusi ją bejėgę ir įjautrintą. Bučinio skonis, pilnatvė ir karštis buvo tokie pažįstami... Ji paniro į jį lyg į seną, patogų drabužį.

Nė vieno vyro bučinys negalėtų prilygti Railiui. O, ji nepamiršo jo liežuvio spaudimo. Taip, štai tokio. Gilaus, godaus, besiskverbiančio vis gilyn, tarsi jis negalėtų be to išgyventi. Kaip švelniai glamonėja gomurį... Lėtas, geismingas atsitraukimas... Tingus brūkštelėjimas per dantis, drėgna jos lūpų vilionė.

— Pasiilgau... be galo... Nebegalėjau laukti ilgiau nė dienos. Brin, Brin...

Jis vėl ją bučiavo, išplėšdamas iš jos gerklės kažkokius nevalingus garsus. Kūną užliejo svaigi šiluma, skatindama troškimą mylėtis.

Jis jau susijaudinęs.

Taip, ir tai pažįstama. Jo vyriškumas...

Brin juto jo varpos stangrumą net per aksomo suknelę. Jeigu ji dabar nesusitvardys, vėliau bus vėlu, beliks tik graužtis ir niekinti save. Jai šiaip taip pavyko numaldyti galingą kūno šauksmą.

— Raili, ne... — Vargu ar toks šnabždesys galėjo ką nors sudrausti. Brin stebėjosi, kaip jai išvis pasisekė išspausti tuos žodžius. Jo lūpos lėtai slydo jos kaklu švelniai krimsnodamos, kol pagaliau liežuvis stabtelėjo ties kaklo duobute. — Ak, Raili, nereikia... prašau...

— Juk tau patinka?

— Ne.

— Melagė.

Alsus kvėpavimas tik patvirtino jo žodžius, ir jis lėtai nuleido ranką žemyn prie jos krūties. Ji negalėjo liautis virpėjusi.

— Baik, Raili.

— Baigti ką? Šitai?

Jis leido nykščiui meiliai žaisti jos kūnu. Brin vos kvėpavo.

— Tikrai... baik... tai kvaila...

— Nuostabu... — Prigludęs veidu prie jos kaklo, jis pajuto, kad pagaliau sulaukė geidžiamo atsako. — Kaip nuostabu...

Nuo kito bučinio, kuris buvo nebe toks at-

kaklus, užtat tūkstantį kartų aistringesnis, ji visai suglebo.

— Taip nesąžininga.

— Ir dar kaip sąžininga. Noriu matyti tave nuogą.

— Tik pabandyk... hmm... užmuščiau!

Jo juokas švelniai sukuteno jai ausį:

— Argi galima mane kaltinti? Tu tokia uždeganti... Man visada patikdavo, kai apsirengdavai juodais drabužiais.

Ta juoda suknelė buvo tikras radinys. Brin iš karto nusipirko ją, vos tik išvydo "Magnini" salone. Ilgos plačios rankovės siaurėjo ties riešais, siauras sijonas buvo gražiai prigludęs prie klubų. Suknelė siekė vos žemiau kelių ir baigėsi juodo atlaso juosta. Priekyje tiesi kaklo linija ėjo nuo peties lig peties, o nugaroje iškirptė baigėsi vos ne ties juosmeniu.

Nors nugarą bent kas dengtų, kad tik jo pirštai taip laisvai neklydinėtų po jos kūną. Kodėl ji leidžiasi glamonėjama? Todėl, kad yra silpna. Jo rankose ji visada tapdavo bevalė. Ji kvaila ir neatsakinga! Paleidžia vadžias, o vėliau labai kenčia! Negi taip ir nepavyks įgyti proto? Nejau dar mažai pasimokė?! Dėl kelių bučinių aukoti savo nepriklausomybę? Na jau ne!

Brin atstūmė jį, tačiau jis nepaleido, tik pakėlė galvą ir įsižiūrėjo į jos maištaujančias akis.

— Vis dar eini iš proto dėl manęs? Kodėl nepasakai, kuo aš nusikaltau?

— Aš niekada nėjau iš proto dėl tavęs.

— Na, žinoma. Palikai mane, nes nėjai iš proto dėl manęs.

— Neketinu žaisti žodžiais, Raili. Jeigu kada nors taip ir buvo, tai dabar jau nebe. Nejaugi nesupranti, kad namai pilni žmonių, kurie...

— Ar vis dar slepi "M&M" saldainiukų atsargas?

— Ką?! — suriko ji iš netikėtumo.

— Tik neapsimetinėk, kad nesupranti, apie ką kalbu, — erzino jis. — Sandėliuke visada turėdavai paslėpusi mažytį "M&M" maišelį.

— Visai ne!

— Tikrai taip, — juokdamasis jis timptelėjo ją už nosies, — nes nenorėjai, kad aš žinočiau, jog šlamšti saldainius. Juk buvai paskelbusi karą šokoladui.

— Tu irgi slapta juos šlamštei! — Brin tirštai nuraudo supratusi, jog prisipažino kaltę.

Kol jie kalbėjosi, Railis naršė po lentynas, ant kurių buvo prikrauta visokių skardinių skardinėlių su ryžiais, makaronais ir kitomis gėrybėmis.

— U-hū! — triumfuojančiai šūktelėjo jis ir pačiupo išdavikišką saldainių maišelį, užkištą už dviejų indelių su greipfrutų sultimis. Ištraukęs maišelį į dienos šviesą, vieną saldainiuką įsimetė į burną. Brin nespėjo nustumti jo rankos, ir jis jėga įspraudė kitą saldainiuką jai tarp lūpų.

— Kodėl nepasakei, jei žinojai? — pyktelėjo ji.

— Tu juk žinojai, kad aš žinau, ar ne? — švel-

niai paklausė jis šypsodamasis, ir jai beliko atsakyti tokia pačia šypsena.

— Taip. Kodėl mes žaidėme slėpynes?

— Nes buvo smagu, nenorėjome sugadinti to žaidimo. — Išdykėliška kibirkštėlė Railio akyse įsiplieskė į žydrą liepsną. — Mums būdavo taip smagu, Brin.

— Bet buvo ir problemų.

— Kuri šeima jų neturi? Kažkodėl neprisimenu, kad jų būtų buvę apstu.

— Aš žinau, — pasakė ji tyliai, žiūrėdama į grindis. — Tai buvo mano, o ne tavo problemos, — prisipažino ji.

— Vadinasi, tu tylomis kentėjai. Kodėl man nieko nepasisakei?

— Nenoriu apie tai kalbėtis. — Ji suėmė už durų rankenos ir patraukė ją. Durys nė nekrustelėjo, nes Railis buvo tvirtai įrėmęs ranką į jas.

— Užtat aš noriu kalbėtis, po perkūnais!

— Dabar ne laikas.

— Laikas jau seniai praėjo. Visi septyni mėnesiai! Aš noriu žinoti ir sužinosiu dabar, kodėl mano žmona, mano nuotaka, paliko mane.

Railis įsiuto. Tai nebuvo naujiena. Nuo jo ūmaus būdo kentėjo kino operatoriai ir inžinieriai, net direkcija, tačiau nuo pat jų draugystės pradžios Brin nieku gyvu jam nenusileisdavo. Nedrebės ir dabar. Nors jis fiziškai pranašesnis, karingumu ji prilygo jam.

— Atsisakau apie tai kalbėti. Nuo to nebus geriau.

— Tai mes tos tavo "problemos" nebūtume sugebėję išspręsti?

— Taip. Kažkas panašaus.

— Netikiu.

— Teks.

— Kitas vyras? Atsirado kitas vyras?

— Ne.

— Tai kas tuomet? Kas tokio nepataisomo įvyko, kad abu nebūtume galėję su tuo susidoroti?

— Neklaidžiok po pievas, Raili.

— Abelis Vinas?

— Ką?

— Ar mane palikai dėl Abelio Vino? Išėjai, kad galėtum su juo vartytis lovoje?

Pasigirdo pliaukštelėjimas. Stiprokas. Tai buvo pirmas kartas, kai kuris nors pakėlė ranką prieš kitą. Brin atsitokėjo, kai pamatė ant jo skruosto ryškėjantį savo plaštakos atspaudą. Jeigu ne kaistantis ir dilgčiojantis delnas, ji nebūtų patikėjusi, kad tai jos darbas. Ją apėmė baimė pagalvojus apie Railio reakciją.

Jis šypsojosi! Jos įtūžis įtikino, kad jis buvo neteisus. Jis pajuto tokį palengvėjimą, tarsi nuo krūtinės būtų nusiritęs didžiulis akmuo. Tai, ko jis labiausiai bijojo, pasirodė besąs muilo burbulas! Brin neiškeitė jo į kitą vyrą. Šiandien jis susirado ją tvirtai pasiryžęs susigrąžinti, eiti į bet kokį kompromisą, užgydyti visas žaizdas. Visi jo ketinimai nueitų niekais, jeigu ji būtų pamilusi kitą, ir dar tokį turtingą ir galingą žmogų kaip Vinas.

Jo šypsena akimirksniu išsklaidė persmelkusią baimę ir įpylė žibalo į ugnį.

— Kaip drįsti šitaip mane kaltinti? — sušnypštė ji. — Buvau ištikima tau! Šitaip pagalvoti... Ak!

Brin vėl truktelėjo durų rankeną, ir šį kartą jos atsivėrė. Railis išleido ją iš sandėliuko, bet pats atsiliko nuo jos tik per pusę žingsnio.

— Tu nepaprastai žavinga, kai siunti, — įgėlė jis. — Prisimeni, kaip svaidei žaibus jau pačią pirmą dieną, kai susitikome?

— Ne!

Pačiupęs už rankos, jis staigiai atgręžė ją į save. Brin taip trenkėsi jam į krūtinę, kad net galva atkrago.

— Nė velnio! — suurzgė jis ir garsiai pabučiavo ją.

— O lia lia! — užgiedojo nuo durų Stiuartas. — Kai tik jus užtinku, tai vis prilipusius vieną prie kito. Kas čia darosi? Ar jūs vieną kartą prieisit prie reikalo, ar ne?

Brin ištrūko iš Railio gniaužtų ir paliko jį aiškintis Stiuartui, o pati nosies tiesumu patraukė prie baro ir skubiai įsipylė į taurę atšaldyto baltojo vyno. Norėdama atgauti pusiausvyrą, ji pasiskubino nueiti, kol prie baro nepasirodė Railis.

Tas pasipūtėlis! — piktai sumurmėjo ji. Šitoks egoizmas! Akiplėša... na, tiesiog trūksta žodžių. Tegu nemano, kad po septynių išsiskyrimo mėnesių jis gali kaip niekur nieko įsibrauti į jos na-

mus, užrakinti ją podėlyje ir užuot pasiteiravęs: "Kaip tu, Brin?", pulti bučiuotis!

Brin maloniai šypsojosi savo svečiams, kurie visai nepastebėjo jos dingimo. Užtat Abelis pastebėjo. Kai jų akys susidūrė, jo žvilgsnis buvo klausiamas. Staiga ji sunerimo, ar tik nebus jos plaukai išsitaršę nuo nekantrių Railio pirštų. Nejaugi matėsi, kad jos lūpos karštos ir pabrinkusios? O jeigu suknelė susiglamžė? Vos per kelias minutes tame sandėliuke Railis sugebėjo praūžti kaip uraganas ir viską sujaukti jos viduje. O jeigu tai išties matyti?

Nutaisiusi linksmą veidą, Brin užkalbino šalia jos stovinčią porą ir ėmė klausinėti apie jų trijų mėnesių dukrytę.

Tačiau ji niekaip negalėjo susikaupti ties šnekomis apie maitinimus, vystyklus ir šeimos gydytojus. Mintimis ji nusikėlė į tą dieną, kai pirmą kartą susitiko su Railiu...

Buvo pirma Brin diena naujajame darbe, todėl nenuostabu, kad ji nervinosi eidama nuo jai paskirtos vietos automobilių stovėjimo aikštelėje prie užpakalinių studijos durų, kur ji turėjo parodyti savo leidimą budėtojui.

— Jūs prisiimate didžiulę atsakomybę, — prieš keletą dienų įspėjo ją personalo skyriaus viršininkas. — Su juo nelengva dirbti. Suprantate, meniška prigimtis.

Brin suprato. Tik pagalvokite, meniška pri-

gimtis! Džonas Railis turėjo žvaigždės sindromą. Tai tokia unikali liga, nuo kurios kentėdavo kiekvienas, kuris pasipainiodavo apsėsto tirono kelyje.

— Esu visiškai įsitikinusi, kad pajėgsiu dirbti su ponu Railiu, — patikino ji.

Personalo skyriaus viršininkas krenkštelėjo.

— Taip... — skeptiškai numykė jis. — Laidai "Rytas su Railiu" išbandėme ne vieną režisierių. Buvo ir moterų, ir vyrų. Mums kol kas dar nepavyko suderinti talentų ir asmenybių.

— Norite pasakyti, kad visi pabėgo dėl aršaus pono Railio būdo? — Nuo jos tiesmukumo viršininko antakiai iš netikėtumo pakilo net iki pusės kaktos. — Manęs bus ne taip paprasta atsikratyti.

Žingsniuodama drėgnu, silpnai apšviestu koridoriumi, kuris dvokė troškiais cigarečių dūmais ir beveik niekuo nesiskyrė nuo kitų dviejų televizijos studijų, kuriose ji dirbo prieš ateidama čia, ji vylėsi neprarasti pasitikėjimo savimi.

Nespėjusi praverti oda apmuštų durų į studiją, panašią į urvą, Brin išgirdo riksmą ir kažkieno verksmą. Jai pasirodė, kad ji atėjo į beprotės Heter arbatos vakarėlį tinkamai nepasirengusi, arba pateko į liūto narvą nepasiėmusi nei rimbo, nei kėdės. Abiem atvejais beveik nebuvo šansų išlikti gyvai.

— Kur tavo galva, ką? Nesivargink, surizikuosiu atspėti. — To vyriškio — Brin iškart at-

pažino Džoną Railį — spėlionė buvo tokia nepadori, jog ji net sumirksėjo tai išgirdusi. — Ir anksčiau buvai žiopla, nemokša ir mulkė, bet dabar pasiekei viršūnę! Šitaip viską suknisti! — Jis perbraukė ranka sau per plaukus ir nutilo, kad atgautų kvapą.

Jo auka buvo gal vos persiritusi per dvidešimtį. Ji stovėjo priešais Railį įsikniaubusi į delnus, susikūprinusi ir garsiai verkė.

Grupė į tokį pareiškimą reagavo įvairiai. Vienas operatorius su kyšančia iš burnos cigarete nerūpestingai užmetęs ranką ant savo brangios kameros stovėjo ir mėgaudamasis stebėjo visą tą spektaklį lyg didžiausią pasaulio stebuklą.

Džinsus mūvinti mergaitė, užsimetusi medvilninį sportinį nertinį ir apsiavusi sportiniais bateliais, buvo įsitaisiusi indiška poza ant betono grindų ir čiaumojo kramtomąją gumą, kartais išpūsdama burbulą. Du jaunuoliai buvo įbedę nosis į "Penthouse" žurnalą. Dar vienas kietai miegojo sėdėdamas ant kėdės, kuri dviem kojom rėmėsi į sieną.

Railis žingsniavo pirmyn ir atgal tiesiai priešais raudančią merginą, varstydamas ją tūžmingais žvilgsniais. Jo žodžiai lėkė lyg kulkos iš kulkosvaidžio:

— Kažin ką man dabar daryti? Ką gali man pasiūlyti? Turime padaryti įrašą rytdienai. *Rytdienai!* O šalia manęs tokie silpnapročiai kaip tu, kurie negali net... — jis nutilo arba dėl to, kad išseko plūstamųjų žodžių atsargos, arba pritrū-

ko kvapo. Brin negalėjo suprasti, kuri versija teisinga.

Mergina pasinaudojo stojusia pauze:

— Šiandien turi pasirodyti naujoji režisierė. Gal jai pavyks ją nuraminti.

— Ji, ji, ji. Kokia režisierė? Jie turbūt nusamdė kokią ką tik iškeptą merguželę, kurios krūtys didesnės už smegeninę. Betrūksta man tik dar vienos režisierės! O ką *tu* kaip režisierė padarei? Visišką fiasko!

— Atleiskite. Aš... aš nežinau.

— Tiksliai pasakyta.

Mergaičiukė sukūkčiojo ir vėl užsidengė veidą rankomis. Brin užteko ir to, ką ji išgirdo. Iki tol stovėjusi tamsoje, nes studija nebuvo apšviesta, ji žengė keletą žingsnių į šviesos ratą.

— Atleiskite.

"Ryto su Railiu" žvaigždė žaibiškai atsisuko ir įsmeigė į ją neregėto žydrumo akis. Legendines! Dabar aišku, kad visa, ką ji yra girdėjusi apie jas, idealiai atitinka tikrovę.

Railio įžeidinėjimų objektas liovėsi sriūbauti vien tam, kad pažvelgtų į Brin. Jos ašaromis paplūdusiose akyse žybtelėjo viltis.

Nuo kino operatoriaus cigaretės nukrito ilgas pelenų galas, kai jis tingiai perstūmė ją iš vieno lūpų krašto į kitą.

Prižadinto miegančiojo gražuolio kėdė smarkiai trinktelėjo į grindis, tarsi tylus ir ramus balsas šioje studijoje prilygtų gaisrinės sirenos garsui kitoje aplinkoje.

Brin balsas atitraukė net "Penthouse" aistruolių dėmesį. Dvi poros akių virš žurnalo varstė Brin nuo galvos iki kojų.

Sėdinti ant grindų mergaičiukė išpūtusi burbulą pamiršo jį įtraukti.

— Palūkėkite, aš pats atspėsiu. — Railis arogantiškai įsisprendė į klubus ir nužvelgė ją įdėmiu žvilgsniu.

— Visiškai teisingai, pone Raili. Aš esu ta ką tik iškepta merguželė, kurios krūtys didesnės už smegenis. — Kažkas prunkštelėjo. Kažkas kostelėjo. Žydros Railio akys stabtelėjo ties jos krūtine. Brin nesutriko: — Kaip matote, jos nėra amą atimančio dydžio, bet užtikrinu, kad mano pilkųjų ląstelių masė būtent tokia. Gal kas nors malonės pasakyti, kas čia vyksta?

Visi sušneko vienu metu. Brin iškėlė abi rankas:

— Pirmiausia prašau poną Railį, nes čia jis labiausiai nusiminęs.

— Aš niekada nenusimenu, panele...

— Kesidi. Jeigu būtumėte teikęsis dalyvauti pokalbyje personalo skyriuje, būtumėte sužinojęs mano pavardę, pone Raili. Kartu būtume surengę ir gamybinį pasitarimą ir galbūt nebūtų buvę to fiasko, kaip ką tik pats išsireiškėte. — Vienas taškas jos naudai.

— Aš visada išeinu antrą. — Šaltoje akių žydrynėje nebuvo nė trupinėlio šilumos. — Pokalbis su jumis turėjo įvykti ketvirtą. Nesiruošiu trintis čia ištisas dvi valandas.

— Bet jeigu būtumėte dalyvavęs, — meiliai pasakė ji, — šį rytą nebūtų tekę šėlti ir švaistytis skambiomis frazėmis, sutinkate?

— Minutėlę...

— Jeigu teisingai nugirdau, negalime gaišti nė minutėlės, — pertraukė jį Brin. — Jūs norite parengti laidą ar ne? Paaiškinkite problemą ir išspręskime ją. O man į gerklę galėsite kibti tada, kai abu turėsime laiko.

Railis pasisuko ant kulnų; iš grėsmingai judančių žandikaulių buvo galima spręsti, kad jis vos tvardėsi. Brin kuo ramiausiai nusekė jį žvilgsniu. Pagaliau jis pratrūko trumpais ir piktais žodžiais:

— Štai šita Dim Vit liepė mano viešniai, kuri pasirodė besanti karštakošė keistuolė raudonais plaukais, ateiti čia valanda anksčiau, negu jai skirtas laikas. Taigi ji įsiuto, kad turi laukti, kol mes pasiruošime! Todėl mes ją paprasčiausiai užrakinome kažkuriame kabinete, kad savo riksmais nesugriautų šio pastato. Ji elgiasi kaip pamišėlė, tikra isterikė!

— Jau spėjau pastebėti, kad čia tai įprasta atmosfera, — sausai tarstelėjo Brin.

Railis pervėrė ją žudančiu žvilgsniu, tačiau taupydamas laiką neatrėžė atgal ir tęsė toliau:

— Studija nebuvo parengta įrašui, nes ji, — jis parodė į susigūžusią merginą, — užmiršo mus įtraukti į grafiką, kuris, deja, ne guminis. Jau po valandos studiją turėsime užleisti kitiems, kurie darys reklamos įrašus.

Užbaigęs savo pasakojimą, Railis pažvelgė į Brin, tarsi sakydamas: "Va, gavai, ko norėjai! Dabar kapstykis." Jis, rodės, džiūgavo. Stovėjo pasipūtęs laukdamas, ką ji atsakys.

Admirolo Kesidi dukra visada priimdavo iššūkį.

Brin pasisuko į šniurkščiojančią merginą, kurią Railis pristatė kaip Dim Vit.

— Kuo tu vardu?

— Vitni, — vos pratarė ji.

— Vitni Stoun, pardavimų direktoriaus dukrelė, kuriai buvau priskirtas kaip žindyvė per visą apmokymų laiką, — tūžo Railis.

— Užsičiaupkite, — Brin atsigręžė į jį. Kino operatorius tylutėliai švilptelėjo, o mergaičiukė vos nepaspringo guma. — Jūsų vaikiška tirada nebuvo itin veiksminga, ar ne?

Kol Railis ruošėsi atkirčiui, Brin kreipėsi į merginą:

— Liaukis ašarojusi, nes tai irgi ne išeitis. Pirmiausia prašau atnešti ponui Railiui puodukią kavos. Jam pravers. Paskui nueik ir pažiūrėk, ar kino režisierius ir garso operatorius yra savo vietose. Jei ne, surask juos. Perduok jiems mano atsiprašymą, kad mes neužsirašėme šiam rytui, ir pasakyk, kad ateityje tokios klaidos nepasikartos. Supratai?

— Taip, ponia. — Mergina išlėkė iš studijos, lyg būtų ištrūkusi iš egzekucijos.

— Tu, tu ir tu, — Brin parodė į visus tris dykinėtojus, — pasiruošiate patys ir paruošiate viską Railiui.

— Bet viską turėjo padaryti naktinė komanda po paskutiniųjų žinių laidos. Mes...

Brin nuožmiai nužvelgė besispyriojantįjį ir sukomandavo:

— Vykdyk!

Visi susižvalgė. Ką tik numigęs vyrukas patraukė pečiais ir atsiplėšė nuo kėdės. Kiti du metė žurnalą ir burbėdami po nosimi nukėblino prie įrengimų.

— Išmeskite cigaretę, — paliepė ji kino operatoriui. — Rūkydamas jūs negalite normaliai dirbti su kamera, nesvarbu, ar cigaretė dantyse, ar rankoje. Nuo šiol studijoje nebus rūkoma. Ar aišku?

Vyriškis nė nežvilgtelėjo į ją.

— Ei, Raili, ar ji gali šitaip elgtis?

Atsakė pati Brin:

— Galiu, ir ką tik tai įrodžiau. Jei nepatinka, galite pasiieškoti darbo kitur. Nepamirškite, kiek yra laukiančiųjų, kurie mielai šoktų į jūsų vietą. O tu, — ji kreipėsi į tebeklūpančią mergaitę, — arba laikai gumą už dantų, arba taip pat keliauji lauk. Kol apsispręsi, patikrink pono Railio ir jo viešnios mikrofonus.

Brin grįžtelėjo į Railį, nutarusi nekreipti dėmesio į piktai blykčiojančias jo akis.

— Kas jūsų viešnia šiandien?

— Pamela Han.

Ta-aip, Pamelos Han plaukai tikrai ryškiai raudoni. Brin sutramdė šypseną, nes žinojo, kad nuo jos elgesio dabar priklausys tolesnė jos ateitis.

— Kur ji?

Jis mostelėjo smakru:

— Dim Vit gali parodyti, kur.

Mergina kaip tik ėjo jo link nešina garuojančios kavos puodeliu, tačiau koja užkliuvo už laido, ir kava tykštelėjo ant grindų. Railis patyliukais nusikeikė, bet puoduką su kavos likučiais paėmė ir šiurkščiai padėkojo.

— Siūlyčiau šiek tiek pasigrimuoti, pone Raili, — patarė Brin vildamasi, kad Vitni neišgirdo negražaus epiteto, kurį jai pavymui pasiuntė Railis. — Užeisiu, kai pasiruošime. Ar jūs turite kokios nors medžiagos apie ponią Han?

— Šiek tiek, — atsakė jis atžariai.

— Gal jums vertėtų peržiūrėti ją?

Tai tarusi, Brin išėjo su Vitni Stoun, paprašiusi nuvesti ją pas įsisiautėjusią Pamelą Han. Tai buvo aukštosios mados dizainerė, nepaprastai išpopuliarėjusi pastaraisiais metais kurdama drabužius savaitinio televizijos serialo pagrindinio vaidmens atlikėjai.

Atidariusi "žaliojo kambario", kuris, tiesą sakant, buvo purvinos smėlio spalvos, duris, Brin susidūrė su moterimi, kurios veidas buvo beveik toks pat rėksmingas, kaip ir papurę plaukai. Po išsišovusiais antakiais blizgėjo mažos bespalvės akutės. Jau ir taip plona nosis nuo pykčio buvo dar labiau susitraukusi.

— Mane įžeidė, ir aš reikalauju paaiškinimo. Aš niekada... na, net negaliu apsakyti, kaip tai... Aukščiausios rūšies įžeidimas, štai kas tai yra!

Moteris berte bėrė žodžius, nors lūpas, rodės, visą laiką buvo sučiaupusi. Kai suprato, kad priešais ją stovi anksčiau nematytas asmuo, ji pritilo ir išdidžiai nužvelgė Brin.

— Kas jūs? Čia viena iš mano sukurtų palaidinukių.

Brin padėkojo visiems angelams, kurie padėjo jai šiai dienai išsirinkti būtent šią palaidinukę. Ji vos nesucypė iš džiaugsmo, kai Railis pasakė įžeistosios viešnios pavardę, nes suprato, jog žaidimui su šia moterimi ji jau turi tinkamą kortą.

— Aš Brin Kesidi, ir — taip, tai vienas iš jūsų modelių, ponia Han. Ne vieną mėnesį turėjau taupyti, kad nusipirkčiau ką nors su jūsų firmos ženklu. Negaliu apsakyti, kaip aš dievinu šią palaidinukę.

Pamela Han prunkštelėjo:

— Žinoma, ji prabangi. Ji tiktų bet kuriai, tačiau jūsų dėvima atrodo ypatingai. Dydis šeštas? Ko gero, ketvirtas. Dizainą sugalvojau akimirksniu. Rankovės laisvai krenta žemyn ir puikiai atkartoja kiekvieną judesį, bet jeigu nebūčiau užsispyrusi dėl šito kirpimo, nieko panašaus nebūtume pasiekę.

Dar keletą sekundžių ji begėdiškai išdidžiai tyrinėjo savo kūrinį, o paskui sušnarpštė, lyg būtų užuodusi kažką nemalonaus.

— Jūs dar nepasakėte, ką veikiate šiame žvėryne. Žinokite, panele, kad aš jau svečiavausi Džonio Karsono "Šio vakaro šou", "Labas rytas,

Amerika!", "60 minučių" ir "Mervio Grifino šou". Su manimi niekada, *niekada* šitaip baisiai nesielgė. Čia tikras televizijos laidų sąvartynas. Pažastis...

— Jūs visiškai teisi, ponia Han. Aš negaliu nesutikti su jūsų nuomone. Jūsų vietoje atsisakyčiau dalyvauti laidoje ir trenkusi durimis išeičiau. Kodėl jūs turėtumėte sutikti dalyvauti televizijos pokalbyje po to, kai su jumis šitaip pasielgė? Nėra ko jiems pataikauti! Įsivaizduokite, jūs — Amerikos dizainerių virtuozė, o jie elgiasi su jumis lyg su paprasčiausia viešnia, kaip su... *aktore* ar panašiai. Nejaugi jie nesupranta, kad jūs — menininkė?

Išdrožusi tokią kalbą, Brin nutilo. Tyliu, pagarbiu balsu ji paklausė:

— Gal jums iškviesti taksi? O gal atvažiavote limuzinu?

— Aš... aš... a... atvažiavau pati. Kartais mėgstu pavairuoti. Bet tik kartais, suprantate? Pramogai.

— Žinoma. Eime, ponia Han, leiskite jus palydėti. Mes jus čia taip ilgai užlaikėme, o jūs juk tokia užsiėmusi! Ar čia jūsų eskizai? Nepamirškite pasiimti. Vargšai žiūrovai! Dėl šitų kvailių nemokšiškumo jie nepamatys jūsų darbų! Kur bepažvelgtum, visur vieni bukagalviai, tiesa? Esu tikra, tas pats ir mados pasaulyje.

Ji drąsiai žingsniavo šalia Pamelos Han melsdamasi, kad tik būtų pataikiusi į koridorių, vedantį išėjimo link. Visi tie susikertantys kori-

doriai atrodė lyg labirintas, ir ji mintyse jau ėmė regzti pasiaiškinimą, jeigu netyčia atsidurtų tiesiai priešais šluotų sandėliuką. Širdis daužėsi. Ar jos apgaulė pavyks?

Brin plačiai nusišypsojo dizainerei:

— Regis, aš skaičiau, kad Bei Aryje rengiate ypatingą madų pristatymą?

— Taip, pas Neimaną. Rytoj.

— Nuostabu! Gal pavyks apsilankyti. Viliuosi, kad bent kas nors ateis.

Europietiški smailianosiai dizainerės aukštakulniai net sucypė, jai staiga sustojus.

— O kodėl galėtų neateiti? Manote, kad aš su savo modeliais galiu nesulaukti minios žmonių?

— Matote, ponia Han, "Rytą su Railiu" žiūri gausybė žmonių, nors laidai ir trūksta geros režisūros. Bet nesijaudinkite, — kalbėjo Brin, plekšnodama per ploną kaip skiedra pašnekovės ranką, — esu tikra, kad daugybė moterų pamatys jūsų madų pristatymą kaip nors kitaip.

— Bet...

— Aš netikėjau nė vienu žodžiu, ką jos sakė apie Reičelę Lamiel, kai toji atsisakė dalyvauti vietinėje televizijos laidoje. — Brin stumtelėjo Pamelą Han pirmyn, tačiau toji nė nekrustelėjo.

— Lamiel? Ji atsisakė... O ką jos sakė?

— Prašyčiau, — suokalbiškai sušnibždėjo Brin. — Jūs prašote, kad būčiau nediskretiška.

— Aš niekam nesakysiu. Ką jos sakė apie Lamiel? — iš smalsumo plonytės Pamelos Han šnervės net virpėjo.

Brin apsidairė, tarsi ketintų atskleisti valstybinę paslaptį.

— Kalbėjo, kad jos modeliai šlykštūs ir kad ji nenorėjo reklamuotis, kol nebus parduotas madų pristatymas. Bet, kaip jau sakiau, — paskubėjo pridurti Brin, — aš netikėjau, kad ji dėl to įniršo ir atsisakė dalyvauti televizijos laidoje, nors buvo pažadėjusi. — Ji švelniai stumtelėjo dizainerę, kad toji pagaliau pasijudintų pirmyn, tebebūgštaudama, jog Pamela Han gali suabejoti jos pasakėle. — Ak, mes tikrai labai sugaišinome jus. Atsiprašau už patirtus nepatogumus dėl mūsų kaltės. Aš pasirūpinsiu...

— Luktelėkite, — ji nervingai apsilaižė ir piktai sumirksėjo. — Jūs atrodote labai patraukliai su ta palaidine.

— Ačiū.

— Kitą kartą galėtumėte pasirinkti ryškesnę, tarkim, fuksijos spalvą.

— Jūs taip manote? — nuolankiai paklausė Brin.

— Aš gerai neišgirdau jūsų vardo, mieloji.

— Brin. Brin Kesidi.

— Na, Brin, jūs buvote tokia meilutė, kad aš vis dėl to nutariau dalyvauti tame nuobodžiame pokalbyje.

Brin karštai prispaudė ranką sau prie širdies, kuri iš džiaugsmo šokinėjo krūtinėje.

— Ak, ponia Han! Net nežinau, ką pasakyti. Jūs tokia kilni ir atlaidi!

— Na ką jūs! — dizainerė pakėlė ranką lyg popiežius laimindamas. — Aš juk profesionalė, kitaip elgtis ir nedrįsčiau.

Kai Brin atvedė Pamelą Han į studiją, ji jau beveik murkė kaip katė.

— Vitni, prašau atnešti puoduką kavos poniai Han. Grietinėlės? Cukraus?

— Be nieko, mieloji. Juk turime saugoti savo figūras. — Visi apstulbo, kai Brin nusijuokė kartu su ja.

— Sėskitės ant šios sofos, ponia Han. Kokia apšiurusi, tiesa? — Ji žvilgtelėjo į gumą kramtančią mergaitę. — Atsargiai paduok mikrofoną. Ponios palaidinukė šilkinė. — Dizainerė nepastebėjo, kaip Brin slapta mirktelėjo mergaitei.

Pusvalandis naujajame darbe Brin pavirto šimtmečiu, užtat Pamela Han buvo pasodinta į jai skirtą vietą, prijungtas mikrofonas, ir dabar ji kvailai šypsojosi klausydamasi liaupsių. Brin nėrėsi iš kailio stengdamasi įtikti vaikiškam egoizmui, — svarbiausia, kad tik tas pirmas pokalbis būtų įrašytas.

— Kaip jums tai pavyko? — paklausė Vitni, vesdama Brin į Railio persirengimo kambarį. — Ji išvadino mane neregėta nevėkšla, neturinčia nė lašo mandagumo.

— Na, bent jau pademonstravo aliteracijos meną. — Vitni nesuprasdama išpūtė akis, bet Brin tęsė toliau: — Aš paglosčiau jos savimeilę.

Vitni negalėjo nuslėpti susižavėjimo:

— Jūs nepakartojama!

— Ačiū. Jeigu jau prašnekom apie savimeilę, pažiūrėkime, kokios nuotaikos ponas Railis.

Ji pabeldė į duris ir nelaukdama leidimo įžygiavo į vidų.

— Mes jau laukiame jūsų.

Railis stovėjo priešais grimavimosi veidrodį, užsikišęs rankšluostį už marškinių apykaklės. Rankose jis laikė kempinėlę ir kompaktinį grimą. Ant tualetinio staliuko stovėjo mažytė lėkštutė su vandeniu ir kavos puodelis.

— Būtų geriau, kad mes kartą ir visiems laikams kai ką išsiaiškintume, panele... kaip ten jūs?

— Kesidi, — griežtai atsiliepė ji.

— Tiesa, Kesidi. — Jis atsigręžė į ją. — Laidai vadovauju aš, ir niekas kitas. Šį rytą leidau jums savavaliauti tik dėl to, kad susidarė kritinė padėtis. Tačiau nemanykite, kad ir man galite nurodinėti, aišku?

Nenuleisdamas nuo jos ledinio žvilgsnio, jis sudrėkino kempinėlę, brūkštelėjo ja per grimą ir pasitepė nosies galiuką, kad neblizgėtų studijos šviesose.

Nė kiek neišsigandusi nei perspėjimo, nei bauginančio žvilgsnio, Brin ramiai pasakė:

— Po poros minučių pradėsime įrašinėti, pone Raili. Jeigu iki to laiko nepasirodysite, aš parašysiu oficialų skundą gamybos direktoriui. Beje, jūs ką tik įkišote kempinėlę į kavą.

Jam nespėjus nieko atsakyti, Brin išėjo tren-

kusi durimis. Netrukus uraganu įsiveržęs į studiją, Railis jau švytėjo prieš kameras.

Jo paslaptingas balsas kerėjo taip, jog namų šeimininkės mesdavo drabužių skalbimą ir sėsdavo prie televizorių ekranų, o sekretorės spiesdavosi su kitomis moterimis prie kavos aparatų aptarinėdamos ir apkalbinėdamos jį. Railis godžiai gaudė kiekvieną Pamelos Han žodį, nuoširdžiai domėjosi dizainerės demonstruojamais eskizais ir aiškinimais. Jeigu tai buvo vaidyba, vadinasi, jis puikus aktorius.

Kai įrašas buvo baigtas, o ponia Han išlydėta pro duris, Brin sušaukė gamybinį pasitarimą, kuriame dalyvavo visi, kurie buvo susiję su šia laida.

Ankstesnis darbuotojų atšiaurumas buvo atlėgęs. Rytinės krizės įveikimas jai padėjo pelnyti jeigu ne palankumą, tai bent pagarbą.

Susirinkime ji pateikė visą sąrašą taisyklių, nuostatų ir užduočių ir labai aiškiai pasakė, kad tikisi jų vykdymo.

— Jūs galite kai ką pakeisti, — ji šypsojosi, tačiau nė vienam pro ausis nepraslydo įspėjimo gaidelė: — Kol kas pagal reitingą "Rytas su Railiu" užima antrą vietą. Noriu, kad kitame reitinge būtume pirmi ir tokie liktume. Jeigu tam nepritariate, išeikite dabar. Manęs niekas nesulaikys siekiant užsibrėžto tikslo. — Tarsi netyčia jos žvilgsnis užkliuvo už Railio. — Pone Raili, norėčiau su jumis pasikalbėti dabar jūsų persirengimo kambaryje.

Brin nukaukšėjo per cementines grindis, palikusi gerokai pritilusią ir suglumusią grupę, ir palaukė prie persirengimo kambario durų, kol Railis ją prisivijo. Jis atidarė duris, nusilenkė ir plačiu mostu pakvietė Brin į vidų. Įėjęs paskui ją, jis nepasiūlė jai prisėsti, bet pats išsidrėbė ant sofos ir ėmė knebinėti kaklaraiščio mazgą. Brin liko stovėti viduryje kambario.

Ji atsivertė užrašų knygutę ir tarė:

— Kiekvieną rytą, baigus įrašą, Vitni atneš jums susitikimo su kitu studijos svečiu medžiagą. Per naktį išstudijuokite ją. Ir nuo šiol netoleruosiu nė vieno jūsų išpuolio.

— Nejaugi?

— Taip, netoleruosiu. Ir liaukitės terorizavęs Vitni.

— Dim Vit? Ji priprato.

— Ji dievina jus, nors neturiu supratimo, kodėl. Tačiau jeigu ji būtų Sent Bernardo auklėtinė, o ne jautri, svajinga mergina, neleisčiau jums elgtis su ja taip, kaip šį rytą.

— Jūs man *neleistumėte*?

— Kada jūs vakar atsigulėte? — pasiteiravo ji, tarsi nebūtų girdėjusi klausimo.

— Ką?

— Girdėjote.

Jis ilgai spoksojo į ją. Rūgšti mina pamažu virto sukta šypsenėle.

— Kada atsiguliau į *lovą* ar kada atsiguliau *miegoti*?

Brin žvilgtelėjo į jį pavargusiomis akimis ir atsiduso:

— Man visai nerūpi, kas vyksta jūsų lovoje, pone Raili.

— Ak taip? Tai kam tada klausiate?

— Jūs pats prašotės tiesmukiško atsakymo. Atrodote siaubingai. — Brin tiesiog širdis apsalo išvydus suglumusį jo veidą. Matyt, nebuvo pratęs prie kritikos. — Nuo šiol laidos išvakarėse prašau gerai išsimiegoti ir apsieiti be vyno. Nebus maišelių paakiuose.

Abejinga išraiška dingo. Railis atsisėdo tiesiau.

— Kokio velnio...

— O jeigu tie maišeliai vis tiek kabės, patariu rytą vos atsikėlus kokias penkiolika minučių ant jų palaikyti ledo paketėlius.

Jis pamosavo rodomuoju pirštu priešais ją:

— Galėčiau pasakyti, kur jums reikėtų užsidėti tuos ledo pakelius.

— Manau, tai ir viskas, — tarė ji ir užvertė užrašų knygutę.

— Nevisiškai, — jis pakilo nuo sofos ir sugriebė ją už pečių, kai ji jau buvo bedaranti duris į koridorių.

— Paleiskite mane!

Jis šyptelėjo lūpų kampučiu.

— "Paleiskite mane?" Ar nepamiršote pridurti "tu, chame"?

— Leiskite man eiti, pone Raili, arba aš...

Jis nusikvatojo. Jo akyse šokinėjo velniūkš-

čiai, kai jos smaigstė Brin nuo galvos iki kojų. Džonas Railis pirmą kartą kaip reikiant įsižiūrėjo į savo naująją režisierę.

Tamsūs garbanoti plaukai buvo pakirpti vos žemiau žandikaulių. Tamsūs antakiai dailiai išlinkę virš akvamarino spalvos akių, kurios dabar degė rūstybe. Įžūli nosytė. Lūpos prašyte prašosi bučinio. O taip, pačios prašosi bučinio! Aikštingą apatinę lūpytę būtų smagu švelniai pakandžioti...

Bet patraukliausia — negili smakro duobutė jo apačioje. Dėl jos smakras atrodė pasiutusiai įžūlus. Mergina buvo žavi, seksuali, aistringa, todėl jeigu nebūtų sugalvojęs plieninės taisyklės nepainioti darbo su malonumais, jis nedelsdamas įsitikintų, kokio karštumo ta joje plieskianti ugnis.

— Mėgstate triuškinti, ar ne, panele Kesidi? — dusliai paklausė jis, iki soties prisijuokęs. — Mažytis paketėlis dinamito, vadinamas moterimi. Darosi įdomu.

Brin pavyko išsilaisvinti iš jo rankų, bet tik todėl, kad jis pats nusprendė ją paleisti. Ji atidarė duris.

— Pasimatysime rytoj, pone Raili.

— Nė už ką nepraleisiu tokio malonumo, panele Kesidi.

Jo juoko skambesys nulydėjo ją koridoriumi. Jai reikėjo kuo greičiau bėgti tolyn nuo jo, nes jau tada buvo aišku, kad po emocinio ir fizinio Džono Railio prisilietimo ji niekada nebebus tokia, kaip ligi šiol.

3 skyrius

— Sugrįžk į žemę. Pabusk, Brin!

— Ką? Ak, atleiskite. Aš...

— Aš ir sakau. Kaip galima užsisvajoti per balių? Kai kas nori jau eiti, tačiau prieš tai turbūt derėtų sudainuoti bosui "Ilgiausių metų".

— Žinoma, — sumurmėjo Brin, pamažu grįždama į tikrovę. — Paklausiu padavėjo, ar tortas paruoštas.

Eidama į virtuvę, ji dirstelėjo į Railį. Jis tebetriūsė prie baro dalydamas gėrimus ir šypsenas, tačiau akimis sekė ją. Iš degančio jo žvilgsnio ji spėjo, kad Railis suprato, kur klajojo jos mintys.

Brin rado Stiuartą virtuvėje, kaip tik ketinantį uždegti žvakutes ant torto.

— Rodos, laikas nešti tortą.

— Aš irgi taip manau, — pritarė Stiuartas, nors iš jo povyzos buvo aišku, kad jau gerokai pavėluota.

Uždegęs visas žvakutes, Stiuartas atvėrė sukamas duris. Brin nustūmė mažytį stalelį į svetainę. Visi atsisuko ir išvydę įspūdingą tortą ėmė ploti.

Svečiai užtraukė "Ilgiausių metų". Abelis Vinas atsiyrė prie torto ir vienu atsikvėpimu užpūtė visas žvakutes.

Iš visų pusių sklido širdingi sveikinimai gimtadienio proga. Abelis linksmai juokėsi iš pokštų apie artėjančią senatvę. Paskui pakėlė rankas prašydamas tylos ir kreipėsi į svečius:

— Dėkoju visiems, kad atėjote šį vakarą kartu švęsti mano gimtadienį. Tiems, kurių rytoj laukia darbas... nepavydžiu, — tiesiai išdrožė jis, sukeldamas juoko bangą. — Nepriimsiu jokių pasiteisinimų dėl pagirių. Dėl šio vakaro vaišių galėsite kaltinti Brin. Jai, kaip šeimininkei, nėra lygių. — Jis pasisuko ir meiliai ją pabučiavo.

Ji subruzdo ir paprašė Stiuarto pjaustyti tortą bei vaišinti svečius. Pirmas gabalas teko Abeliui. Kol kiti būrėsi aplink tortą laukdami savo eilės, jis pasivedė Brin į šalį. Suradęs nuošalų kampelį, Abelis padėjo savo lėkštutę su tortu ant stalo krašto.

— Aš sakiau tiesą. Šis vakaras buvo ypatingas.

— Džiaugiuosi.

— Ypatingas, nes esi tu, Brin.

Brin pastebėjo, kaip Railis svaidė į juos piktus žvilgsnius. Linksmai šypsodamasi Abeliui, ji tarė:

— Ačiū, man buvo labai malonu.

— Žinau, kad dabar ne laikas kalbėti apie darbą, tačiau...

— Tikrai ne laikas, Abeli, — paskubėjo ji pertraukti jį, nes akies krašteliu pamatė, kaip Railis išėjo iš už baro ir pasuko į jų pusę.

— Prašau, leisk man užbaigti. Prieš duodama atsakymą rytoj, turi išgirsti mano pasiūlymą. Kaip tau patiktų keturiasdešimt tūkstančių per metus?

— Beprotybė.

Per vėlu. Railis jau stovėjo už Abelio lyg juodas paukštis, tykantis grobio. Keista, kad Abelis nejautė karšto alsavimo į sprandą.

— Gal šiek tiek ir beprotiška, — susijuokė Abelis, — tačiau aš pasiruošęs mokėti, kad sugundyčiau tave šiuo darbu.

— Tu per daug dosnus. Pasiūlymas puikus, bet aš dar neapsisprendžiau.

Ir kaip Railiui užtenka įžūlumo slapta klausytis? Kodėl jis nenueina? Kodėl jis pasirodė būtent šį vakarą, kai jos ateitis priklauso nuo šio apsisprendimo? Tik to ir trūksta, kad Railis jauktų jai protą.

— Po metų būtum paaukštinta ir gautum procentus nuo pelno. Be abejo, kompanija apmokėtų tavo persikėlimo išlaidas.

— Aš nelabai žaviuosi persikraustymu į Los Andželą.

Vinas susiraukė ir susimąstė.

— Noriu, kad būtum laiminga. Kompanija

ten turi keletą namų. Tu galėtum vieną išsinuomoti, susimokėtum tiktai už komunalinius patarnavimus. Vienas stovi pakrantėje, jis tau patiktų.

— Abeli! Aš negaliu leisti, kad tu mokėtum už apgyvendinimą. Prašau, nebekalbėkime daugiau apie tai šį vakarą.

— Tačiau rytoj turiu gauti tavo atsakymą, todėl noriu tave įkalbėti. Šiandien paskutinė proga.

— Jeigu aš atsisakysiu, tai visai ne dėl to, kad tavo pasiūlymas man nepatiko.

— Puiku, — pasakė jis nusivylęs, — matau, kad esi garbinga, nepaperkama moteris. Atrodo, kad kalba apie pinigus tave išmušė iš pusiausvyros.

Iš pusiausvyros ją išmušė ne kalbos, o nieko gera nežadantis Railio veidas. Abelis turbūt pastebėjo, kad jos žvilgsnis krypsta kažkur už jo pečių, ir atsisuko.

— O, ponas Railis! Bandau įkalbėti Brin pakeisti darbą. Žinote, nelabai protingai pasielgėte, leidęs jai išeiti.

Abelis Vinas maloniai šypsojosi paniurusiam veidui, tačiau akys išliko šaltos. Atmosfera kaito. Abu vyrai priminė du patinus, besivaržančius dėl patelės palankumo.

Pagaliau Abelis tarė:

— Brin, prie durų laukia būrelis svečių. Jie nori atsisveikinti. Reikėtų eiti tenai.

Nelaukdamas jos sutikimo, jis paėmė ją už parankės ir nusivedė. Ji neturėjo kito pasirinki-

mo, be to, kai svečiai skirstosi, šeimininkės vieta prie durų.

Brin jautėsi nesmagiai palikdama Railį tokį prislėgtą ir įpykusį. Sentimentalumas pažadino nepasitenkinimą savimi. Kodėl jai turėtų rūpėti, ką galvoja Railis? Ji metė jį prieš keletą mėnesių, ir per tą laiką jam jos neprireikė. Iki šio vakaro jis buvo visai abejingas jų išsiskyrimui.

Jam jau nėra vietos jos gyvenime, todėl tegul ir lieka užribyje.

— Tu viską gerai apgalvosi, tiesa? — paklausė Abelis, kai po pusvalandžio ji padavė jam paltą.

— Pažadu.

— Rytoj išgirsiu tavo atsakymą?

— Taip.

Visi jau buvo išėję, tik Stiuartas su savo padėjėjais tebesidarbavo. Prie durų liko tik jiedu su Abeliu. Jis suėmė jos rankas.

— Žinau, kad išgirsiu teigiamą atsakymą, — jo žodžiai nuskambėjo taip, tarsi jis būtų įpratęs visada gauti, ką panorėjęs. — Labanakt, Brin. Buvo nuostabu.

Jis vėl pabučiavo ją į skruostą. Jai pasidarė nejauku pagalvojus, kad užtektų menkiausio paskatinimo, ir jo tėviškas pakštelėjimas galėtų virsti karštesniu bučiniu.

Saugok, Dieve! Kartą ji jau nuėjo tuo taku. Darbinių ir asmeninių santykių painiojimas pragaištingas ne tik nervams, bet ir širdžiai, jaus-

mams. Daugiau to nebus! Su vienu egoistu ji jau gyveno, ir nepaisant to, kad Abelis Vinas jai patiko, kad ji gerbė jo sumanumą versle, ji suprato, kad jo ego neleistų dalytis savo šlove su niekuo, tuo labiau su moterimi. Kaip kad...

Railis? Ji greitai permetė akimis kambarį. Tuščias. Kur Railis?

Brin pagaliau atsisveikino su Abeliu, užrakino lauko duris ir nuėjo į virtuvę. Stiuartas baigė pakuoti savo reikmenis. Užpakalinės durys buvo plačiai atidarytos. Styvas su Bartu krovė daiktus į stovintį ant keliuko furgoną.

— Ar nematėte...

— Gražuolio? — Stiuartas neleido jai užbaigti. — Ne. Mes kaip tik apraudojome jį. Jis turbūt išsprūdo nė neatsisveikinęs. Bartas vis dar negali atsigauti.

— Ar nenutilsi! — plykstelėjo Bartas, užsiversdamas ant peties dėžę su lėkštėmis.

Nuo jų erzelynės Brin tik dar labiau įsiskaudėjo galvą. Dabar jai norėjosi tik ramybės ir palaimingos tylos. Išrašydama čekį Stiuartui, ji prisiekė sau, kad jai visai nerūpi netikėtas Railio pasirodymas ir toks pat staigus dingimas.

— Jūs pamiršote išskaityti už barmeno paslaugas, — pasakė Stiuartas, pamatęs sumą.

— Tegu tai bus jūsų kišenpinigiai.

— Jūs tikra lėlytė. Tikiuosi, mes ir toliau bendradarbiausime. — Stiuartas spustelėjo jai petį ir išėjęs pro galines duris tvarkingai jas uždarė. Brin užrakino jas ir atsisuko į prišnerkštą virtu-

vę. Jos indų plovimas neįėjo į Stiuarto pareigas. Visur buvo didžiulė netvarka.

Ji atsiduso pagalvojusi, kad jeigu viską taip paliks iki ryto, negalės ramiai miegoti. Taigi pirmiausia reikia persirengti. Ji lėtai užkopė į viršų ir įėjo į miegamąjį.

Pravėrusi duris, Brin sustojo lyg ištikta stabo. Atrėmęs galvą į atlošą, ant jos lovos tysojo Railis ir vartė paskutinį "Broadcasting" numerį.

— Visi išėjo?

— Ką čia darai?

— Ilsiuosi. Ar gali įsivaizduoti, kad beveik keturias valandas nebuvau nė prisėdęs?

— Neapsimesk, kad nesupranti, ko klausiu, — piktai užriko ji. — Ką čia mano miegamajame, mano lovoje, veiki? Aš maniau, kad iškeliavai namo.

— Namo? — paklausė jis, mesdamas žurnalą į šalį. — Aš neturiu *namų*. Aš turiu *namą*, kuris buvo mano namai... kai su manimi gyveno mano žmona.

Brin nusigręžė nuo jo ir nuspyrė nuo kojų batelius. Pažvelgusi į veidrodį, ji brūkštelėjo rankomis per plaukus.

— Pavargau.

— Taip ir atrodai. Eikš, prigulsi. — Jis patapšnojo šalia savęs. Veidrodyje atsispindintis jo atvaizdas atrodė toks pat gundantis, kaip obuolys Ievai, be to, dar ir pavojingas.

— Nė nesvajok.

Jis nusijuokė:

— Kodėl? Ar todėl, kad dar nepamiršai, kaip mums būdavo smagu sugrįžus iš pobūvių?

Tiksliai pasakyta. Jeigu ji dabar atsigultų šalia, jiedu mylėtųsi, ir ji vėl įsisuktų į tą patį ratą. Ji nebeturėtų jėgų vėl išsikapstyti. Pirmą kartą ji vos atsilaikė.

— Neprisimenu.

— Ir dar kaip prisimeni, todėl ir bijai atsigulti šalia. Kažin kodėl taip gera mylėtis po baliaus? Gal todėl, kad būni atsipalaidavęs, puikios nuotaikos? Grįžę iš pobūvių mes nuostabiai leisdavome laiką...

— Kodėl nepalieki manęs ramybėje? Negi negirdėjai, kad šį vakarą nesu nusiteikusi kalbėtis apie tai?

— Ar tebeturi tą nėriniuotą diržą keliaraiščiams?

Brin staigiai atsisuko išsigandusi, kad jis kiaurai mato per jos drabužius.

— Ne!

Jis išsiviepė:

— Melagė. Tu ir dabar su juo.

— Visai ne!

— Įrodyk.

— Ne.

Railis ėmė juoktis, ir ji nėrė į vonios kambarį, kad jis nepastebėtų jos šypsenos.

— Ką ten veiki? — šūktelėjo jis.

— Persirengiu.

— Argi ne kvaila?

— Kas? Persirengimas?

— Ne, slėpimasis. Aš juk jau esu matęs tave nuogą. Galėčiau vaizdžiai nupasakoti kiekvieną smulkmeną ant tavo nuostabaus kūno.

Užsidariusi vonioje, Brin atsisegė užtrauktuką ir nutraukė suknelę žemyn. Likusi tik su nėrinių diržu, ji nusišypsojo. Ta juosta visada jį uždegdavo, nors geismo jis ir šiaip nestokojo. Pro uždaras duris atsklido kiti žodžiai, nuo kurių paraudo visas kūnas.

— Galiu lažintis, kad esi apsimovusi ir tomis kelnaitėmis, kurios priderintos prie diržo!

Ji greit iššoko iš mažytės atlaso skiautelės.

— Ne!

— Įsivaizduoju, kad dabar stovi apsimovusi tik plonytėmis juodomis kojinėmis.

Ji skubiai nusimovė kojines. Keikdama save už kvailumą, kad įsivėlė į tą vaikišką žaidimą, ji pagaliau liko visai be drabužių. Negaišdama laiko užsimovė kitas kelnaites, senus džinsus ir įlindo į sportinę palaidinukę. Tada įsispyrė į mokasinus ir grįžo į miegamąjį.

— Žavinga, — dabar jo balse pasigirdo ironija.

— Jeigu nepatinka mano drabužiai, gali keliauti sau.

Norint pasiekti duris, teko praeiti pro lovą. Railis persisvėrė per lovą ir sugriebė ją už kelnių juosmens. Ji suspiegė, bet nesuspėjo ištrūkti. Jis parmetė ją aukštielninką ant lovos ir šypsodamasis užsiropštė ant viršaus.

— Leisk atsikelti!

— Oho! Kai būni labai manieringa, tavo akyse įsižiebia žiburiukai, ir tada tave reikia prigesinti. Paduosi tau pirštelį, tai tu pačiupsi visą ranką. — Jis pasitrynė nosimi į jos ausį. — Norėčiau tau duoti kur kas daugiau negu pirštelį, Brin.

— Kaip vulgaru.

— Visiškai teisingai, bet tau patikdavo. Kuo begėdiškiau kalbėdavau, tuo labiau patikdavo.

— Aš... Ai, baik! — Jis ėmė skaičiuoti jos šonkaulius. Ji baisiausiai bijojo kutenimo. — Raili, baik, girdi?

— Pasakyk "prašau".

— Prašau, — Brin gaudė orą, — prašau.

Jis liovėsi kutenti ir pakišęs ranką po palaidinuke paglostė pilvą.

— Kertu lažybų, kad tu su tomis kelnaitėmis.

— Kertu lažybų, kad ne.

— Iš ko lažiniesi?

— Pats ir pasakyk.

— Iš bučinio.

Įsitikinusi, kad laimės, Brin tarė:

— Pažiūrėsim.

Jo mėlynos akys žvelgė tiesiai į ją. Ji nuščiuvo. Jis prasegė jos džinsus, patraukė užtrauktuką ir išpešė palaidinukę.

Juodų atlasinių kelnaičių Railis nepamatė, tačiau melsvas šilkas jam pasirodė lygiai toks pat jaudinantis. Jis taip stipriai jos pasiilgo, kad net užsimerkė. Kai vėl atsimerkė, palietė lygų, švelnų jos pilvą.

— Laimėjau, — droviai sušnabždėjo Brin, neatlaikiusi jo karšto žvilgsnio.

— Pasuoju.

Jo ranka drąsiai įslydo į šilkines kelnaites. Giliai krūtinėje sudejavęs, Railis palenkė galvą ir karštai išbučiavo visą jos pilvą. Brin nebuvo pamiršusi aistringų jų glamonių ir pajuto, kaip pažįstami geismo liežuviai laižo visą kūną. Jos pirštai nevalingai paniro į pašarmojusius jo plaukus ir švelniai gniaužė juos, atkartodami jo klaidžiojančio liežuvio judesius.

Nors jos kūnas pasidavė, protas nepripažino pralaimėjimo.

— Ne, Raili, ne.

— O taip!

— Ne, — inkštė ji, suvokdama ir žlugimą, ir sužadintą geismą, kai jis apsistojo ties pačia jautriausia jos kūno vieta. — Ne!

Jis kilstelėjo. Brin jautė ant veido šiltą kvėpavimą.

— Kodėl? Tu nori manęs.

— Ne.

— *Nori*. Tu — mano žmona.

— Jau nebe.

— Jokie dokumentai to neįrodo.

— Neoficialiai, bet...

— Gerai. Tu išėjai. Aš leidau išeiti. Daviau tau erdvės, atstumą, laiko. Kiek dar tęsis tas tavo žaidimas, Brin?

— Tai ne žaidimas!

— Tu nesutiksi mylėtis su manimi?

— Ne.

Railis nusirito nuo jos, atsivertė ant nugaros ir susiėmė rankomis veidą. Jis ilgai taip gulėjo sunkiai alsuodamas. Glotniai prigludę džinsai išryškino jo susijaudinimą. Brin atplėšė akis pabūgusi, kad net dabar gali neatsilaikyti, nes Railio ji norėjo labiau už viską pasaulyje. Velniop išdidumą! Ji nori Railio.

Bet jis atitraukė rankas nuo veido ir atsisėdo ant lovos krašto.

— Taip, turbūt tai ne žaidimas. Kelias valandas, vieną naktį, keletą dienų būtų galima pavadinti žaidimu, bet tik ne septynis mėnesius. Kad ir kokia būtų priežastis, matyt, ji buvo rimta, tiesa?

— Taip, labai.

Ji irgi atsisėdo, užsisegė džinsus ir susirūpinusi pažvelgė į jį. Jis švelniai ir liūdnai nusišypsojo. Palietęs pirštu jos skruostą, tarė:

— Eikime tvarkytis.

Paėmęs už rankos, jis nusivedė ją žemyn.

— Norėčiau, kad išeitum, Raili.

— Dar ne.

— Prašau.

Jeigu pasikartotų panaši scena kaip miegamajame, visas jos ryžtas išgaruotų. Vien jo buvimas netoliese kelia pavojų. Todėl ji ir išsiskyrė — greitai, ryžtingai, visam laikui.

— Kodėl tu nori, kad išeičiau? Lauki Vino?

Ji ištraukė ranką iš jo saujos.

— Ne. Juk sakiau, kad tarp mūsų nieko nėra.

— Pastebėjau, kaip jūs elgėtės.

— Mes niekaip nesielgėm!

— Mačiau, kaip jis tave gal šešis kartus pabučiavo.

— Dėl Dievo, jis pabučiavo į skruostą keletą kartų tiesiog norėdamas padėkoti.

— Na ką gi, — tarė jis, išberdamas pelenus iš krištolinės peleninės į plastmasinį šiukšlių maišą, atsineštą iš virtuvės, — man nepatinka, kai kiti vyrai bučiuoja mano žmoną, nesvarbu, kad šitaip jie reiškia "dėkingumą".

— Leisk nusijuokti.

— Kaip tai turėčiau suprasti? — Jis rinko nešvarias stiklines nuo baro ir dėjo ant padėklo, o ji mėtė į šiukšlių maišą popierines servetėles ir padėkliukus.

— Tu irgi bučiuodavai kitų vyrų žmonas. Neprisimenu nė karto, kad būnant draugijoje moterys nepprieitų ir neapkabintų tavęs. Tu visada jas pabučiuodavai.

— Tai susiję su mano darbu.

— Bet tu nekreipei į tai dėmesio.

— Palūkėk! — Jis spragtelėjo pirštais, tarsi jam būtų kilusi geniali mintis. Iš jo akių matėsi, kad jam sunku tuo patikėti. — Ar tik tai ir nebuvo priežastis?

— Kieno?

— Išsiskyrimo. Tu nusprendei išeiti dėl to, kad mane pabučiavo kažkokia kekšė?

— Nebūk juokingas, Raili, — pyktelėjo ji, kad jis palaikė ją tokia ribota. — Jeigu taip būčiau galvojusi, nebūčiau su tavimi išgyvenusi penkiolikos mėnesių.

Brin nebenorėjo tęsti to pokalbio, todėl kai atnešė indus ir šiukšles į virtuvę, paklausė:

— Tu nealkanas? Juk neturėjai laiko pavalgyti.

— Šiek tiek perkandau, bet daugiau nenorėjau. — Jis atidarė šaldytuvą ir apžiūrėjo maisto atsargas. — Beje, tu man dar nepadėkojai, kad šį vakarą tave išgelbėjau.

Jos pirštai, rišantys pilną šiukšlių krepšį, stabtelėjo.

— Ačiū, Raili, — nuoširdžiai padėkojo ji.

Jis dirstelėjo per petį ir mirktelėjo jai.

— Nors tiek įvertinai mane. — Darydamas sumuštinį su kumpiu, jis priėjo prie jos. — Džiaugiuosi, kad galėjau padėti, be to, buvo visai smagu. Tik būtų geriau, jei tas pobūvis būtų buvęs skirtas ne Abelio Vino garbei. Ir dar vienas dalykas, — tęsė jis, tepdamas garstyčias ant ruginės duonos riekutės. — Man nepatiko, ką jis kalbėjo apie mane, tai yra kad leidau tau "išeiti". Kodėl jūs aptarinėjote persikraustymo išlaidas ir nemokamą nuomą už namą? Kokį darbą jis tau siūlo?

— Labai gerą, — nuoširdžiai atsakė ji. — Ar ragavai krevečių? — Ji įsimetė vieną į burną.

— Kokį darbą, Brin? — jis neleido jai nukrypti nuo temos.

— "Pirmojo puslapio" redaktorės, — vengdama jo žvilgsnio, tyliai atsakė ji.

Railis padėjo nepaliestą sumuštinį ant lėkštės. Eidamas prie galinių durų, jis žvelgė pro lan-

gą į horizontą: prieš akis plytėjo vieno iš gražiausių pasaulio miestų panorama. Bet šį vakarą jis to net nepastebėjo. Railis susikišo atbulas plaštakas į užpakalines džinsų kišenes ir tyliai švilptelėjo:

— Iš tiesų geras.

— Aš dar nesutikau, — skubiai tarė Brin. Nežinia, kodėl jai kilo noras apsaugoti jį. Tačiau jis neturi to žinoti, kitaip bus įžeistas jo orumas.

— Kodėl? — atsisuko jis.

— Tebesvarstau.

— O ko čia svarstyti? "Pirmasis puslapis" liaupsinamas visose publikacijose. Ši televizijos laida žada būti pati populiariausia nuo "Šio vakaro šou" laikų.

— Dar toli iki to, viskas dar tik eskizų stadijoje. Ir pati koncepcija neaiškiai apibrėžta, nepasirinkti talentai. Net rinkos tyrimo grupės dar nėra. — Brin turėjo pasakyti viską, kad jis nepagalvotų, jog buvo atmestas kaip netinkamas kandidatas vesti naująją laidą. — Abelis planuoja pradėti rodyti šią laidą kitų metų pradžioje. Ji bus sindikuota. Jokių garantijų, kad ją pirks kitos stotys.

— Pirks. Vino milijonai padės. Gardaus kąsnelio niekas neatsisakys. — Railis tiriamai pasižiūrėjo į ją. — Tai jis nori, kad tu būtum režisierė?

— Jų bus keli. Kažkoks Holivudo veteranas paskirtas vykdančiuoju režisieriumi.

— Tai kodėl vis dar svarstai?

— Man patinka dabartinis darbas, — ji pabandė išsisukti.

— Ta menkavertė radijo laida? — negalėjo patikėti jis.

— *Man* ji ne menkavertė.

— Tavo talentui ji per menka. Ten gali dirbti bet kas, ką tik išėjęs bendravimo kursą koledže. Tu pati žinai, kad sugebi kur kas daugiau. Be to, tu turi dirbti televizijoje. Kodėl abejoji? Nori didesnio atlyginimo?

— Ne.

— Tada aš nesuprantu.

Brin apsilaižė lūpas.

— Pirmiausia turėčiau persikelti į Los Andželą, o tu juk žinai, kad man labai patinka San Franciskas.

— Tu paliktum ne vien tik miestą.

— Taip. — Ji pešiojo indų pašluostės kraštelį. — Ir savo tėvus.

— Ir mane. — Brin pakėlė galvą, ir jos akys susidūrė su skvarbiu žvilgsniu. — Taip ir būtum išvažiavusi iš miesto, nieko man nepasakiusi?

— Ne. Aš... — Ji sunkiai nurijo seiles. — Aš ruošiausi prašyti skyrybų.

Stojo spengianti tyla. Galiausiai Railis suardė tą tylą:

— Tai anksčiau skyrybų neprašei dėl to, kad tik dabar gavai patrauklų pasiūlymą dėl darbo?

Šitoks kaltinimas gėlė, bet buvo pateisinamas. Matyt, jis taip suprato, todėl Brin nekaltino jo dėl tokios išvados. Jeigu tik jis žinotų, kad

jis ir buvo pagrindinė priežastis, dėl ko ji iš karto nepriėmė Vino pasiūlymo! Ji negalėjo susitaikyti su mintimi, kad teks galutinai, negrįžtamai išsiskirti su Railiu.

Nors jie tuos septynis mėnesius ir gyveno atskirai, oficialiai tebebuvo susituokę. Gyveno tame pačiame mieste, turėjo tą pačią pavardę. Jeigu ji sutiktų dirbti "Pirmajame puslapyje" ir išvažiuotų į Los Andželą, oficialios skyrybos būtų neišvengiamos.

— Prisiekiu, tie dalykai visiškai nesusiję, — pasakė ji.

Railis lėtai prisiartino ir pažiūrėjo jai tiesiai į akis, stengdamasis įžvelgti bent kokį atsakymą į jį kamuojantį klausimą.

— Kodėl tu mane palikai, Brin? Jeigu gyvenimas su manimi ir buvimas mano žmona buvo tokie nepakenčiami, kodėl tu visiškai neišsilaisvinai nuo manęs?

Jis suėmė jos veidą delnais ir kilstelėjo jos galvą. Nykščiais nubraukė ašaras.

— *Kodėl?*

— Nežinau, — sudejavo ji. — Priežastis ne viena. Milijonai priežasčių. Jos visos susipynė mano galvoje.

Railis prispaudė lūpas prie jos kaktos, prisitraukė ją ir užsimerkė iš malonumo ir skausmo, kad laiko ją savo glėbyje, bet negali jos turėti.

— Tu neprašei skyrybų, nes jų nenori. Tu nenori prarasti manęs, kaip ir aš nenoriu prarasti

tavęs. Tu ir to darbo nenori, kitaip būtum iš karto pasinaudojusi proga.

— Nemanai, kad galiu tai padaryti?

Jis truputį atsitraukė ir nusišypsojo jai:

— Žinau, kad gali. Gal manai, kad pamiršau, ką padarei dėl "Ryto su Railiu"?

Po trijų mėnesių nuo jos darbo televizijoje pradžios pasirodė reitingo rezultatai: "Rytas su Railiu" dar neiškopė į pirmąją vietą, tačiau sparčiai artėjo prie jos.

Brin leido savo darbuotojams surengti šventišką pasisėdėjimą prie kavutės prieš gamybinį pasitarimą. Ji buvo kieta, reikli viršininkė, tačiau visus savo pavaldinius išmokė siekti tikslo su ugnele.

Šito ji turbūt išmoko iš savo tėvo, kuris dirbo laivyne. Paskutinė jo darbo vieta buvo San Franciske. Kesidžių šeima taip pamilo šį kosmopolitišką miestą, kad admirolui Kesidi išėjus į pensiją, nutarė čia pasilikti. Vaikystėje Brin turėjo klajoti su tėvais po visą pasaulį, užtat trejus paskutinius metus vidurinėje mokykloje ji praleido toje pačioje vietoje.

Žmonės, su kuriais ji dirbo, pažino ją kaip energijos kamuolį, kuris tol bombarduodavo, kol jie viską atlikdavo idealiai. Jai niekada netrūko novatoriškų idėjų. Jų grupė tik godžiai klausėsi ir kraipė galvas, kai ji pasiūlė neapsiriboti vien studija ir pradėti kurti laidas įvykio vietoje.

— ... su gyvais žiūrovais, — užbaigė ji užsidegusi.

— Gyvais?

— Su žiūrovais?

Railio atsakymas nesiskyrė nuo kitų.

— O kodėl ne? — spyrėsi ji nesuprasdama, kodėl jie nerodo jokio susidomėjimo.

— Niekas taip nedaro.

— Tikrai gera priežastis, — niekinamai žvilgtelėjusi, sausai atkirto ji. — Ačiū Dievui, niekas to nepasakė Filui Donakui.

— Puiku, jūs pasakėte savo nuomonę, o kaip dėl pinigų? Studijos kamerų pervežimas brangiai kainuos. O kur dar papildomas laikas sumontavimui?

— Palikite tai man, — užtikrino ji. — Jeigu aš dėl visko susitarsiu su vadovybe, ar jūs būsite pasiruošę dirbti? — Jie linktelėjo. Jos entuziazmas užkrėtė. — Raili? — paklausė ji.

Pirmas kelias bendro darbo savaites jiedviem bendrauti sekėsi itin sunkiai. Jis rūstinosi, ji kiaurai permatė jį; jis bambėjo, ji nesiklausė; jis šaukdavo, ji atrėždavo atgal. Kartais nuo jų ginčų drebėdavo langų stiklai, kol jis pagaliau pradėjo skaitytis su jos sprendimais. Pasirodė, kad ši lėlytė toli gražu ne kvailutė.

— Jeigu tau pavyko prisijaukinti tą furiją raudonais plaukais, vadinasi, gali padaryti bet ką.

Po keturių savaičių jie transliavo penktą ir paskutinę laidą tą savaitę tiesiai iš naujo prekybos centro. Kiekvieną rytą į filmavimo vietą su-

sirinkdavo keli šimtai žiūrovų. Brin idėjos sėkme įsitikino visos studijos kolektyvas, pradedant pasiuntinukais ir baigiant direkcija.

Tai buvo pati nuostabiausia savaitė. Nesiliaujantys skambučiai ir laiškų lavina rodė, jog žiūrovams patiko naujovės. Pardavimų skyrius vertėsi per galvą atakuojamas rėmėjų, kurie norėjo pirkti komercinę "Ryto su Railiu" reklamą.

Brin su Railiu dirbo petys į petį. Griežtoji režisierė tapo ir jo garderobo konsultante, grimuotoja, scenariste ir apskritai dešiniąja ranka.

— Brin?

— Mmm? — Ji buvo rimtai užsiėmusi, bandydama tinkamu atstumu prisegti mikrofoną prie jo kaklaraiščio. Filmavimo aikštelė jau senokai buvo ištuštėjusi. Brin pašoko nuo aukštos kėdutės, kuri stovėjo už kameros, ir nuėjo prie pakylos, norėdama pataisyti mikrofoną.

— Jeigu aparatų bosas nutvers, tavo užpakaliuko nepagailės.

— Tikėkimės, kad niekas nenutvers.

— Ta-aip. Tikrai nenorėčiau, kad kas nors atsitiktų tokiam žaviam užpakaliukui.

Brin apsimetė neišgirdusi komplimento. Tokie bendradarbių komentarai jai nieko nereiškė, todėl buvo galima praleisti juos pro ausis.

— Aš labai greitai.

— Neskubėk. Man patinka, kai tavo pirštukai liečia mano krūtinės plaukus.

Tai jau kažką reiškė ir nebepraslydo pro ausis.

Jų akys susitiko. Brin sumišo suvokusi, kaip

arti jųdviejų veidai. O pirštai tikrai lietė jo krūtinę, nes norėjosi kuo geriau paslėpti mikrofono laidą. Iš susijaudinimo ji lyžtelėjo lūpas, o tai irgi neliko jo nepastebėta.

— Na štai, sutvarkiau, — pasakė ji ir skubiai atitraukė rankas.

— Priešpiečiai?

— Kas?

— Priešpiečiai? Šiandien? Kai viską baigsime.

— O, nemanau, ne.

— Vakarienė? — Railis pergalingai ir viliūgiškai nusišypsojo. Pirmoje žiūrovų eilėje kažkas atsiduso. Be abejo, moteris. Nuo jo šypsenos Brin pajuto silpnumą kojose ir dar kažkokį nepatirtą, džiuginantį ir nerimastingą jaudulį.

— Tikrai ne.

— Tada pusryčiai.

— Aš visada pusryčiauju namuose.

— Ir aš.

Nuo šios švelnios užuominos jai nutvilkė visą kūną. Jo žvilgsnis nekėlė jokių abejonių, kokius pusryčius jis turėjo galvoje.

— Ei, Brin, mažyte! — šūktelėjo vyriausiasis operatorius. — Koks puikus reginys! Skubiai nešk savo užpakaliuką į šoną, jei nenori, kad jis patektų į pirmą kadrą! Skaičiuoju atgal nuo trisdešimties sekundžių!

Ji pasisuko ir nubėgo. Tikrąja to žodžio prasme. Ir ne tik tam, kad nepatektų į kadrą, bet kad pasislėptų nuo hipnotizuojančių Railio akių,

užburiančio balso, gundančių užuominų ir nuo savo išdavikiškų jausmų.

Keletą savaičių ji jautė, kad tarp jos ir Džono Railio atsirado abipusis supratimas, įsivyravo gana geri darbiniai santykiai, netgi užsimezgė kažkas panašaus į atsainią draugystę. Buvo akimirkų, kai įsitikinusi, kad jos nestebi nei jo, nei bendradarbių akys, Brin pažvelgdavo į jį kaip bet kuri kita moteris, įvertindama jo patrauklumą ir vyriškumą. Kažin kuri moteris to nepastebėtų ir nesižavėtų?

Bet tik ne *šitai*! Apie *tai* negali būti nė minties! To reikia išvengti bet kokia kaina.

Pasibaigus laidai, ji slapta vylėsi, kad jis susiras ją ir pratęs jų pokalbį. Aišku, ji niekada nesutiks eiti į pasimatymą, bet juk smagu, kai tave kas nors vaikosi.

Vos išjungus kameras, Railį apsupo visas tuntas gerbėjų, alpstančių dėl jo autografo. Viena jų vos nenusuko jam sprando, siekdama pabučiuoti į lūpas. Jis tik nusijuokė ir atlaidžiai suteikė jai tą malonumą.

— Brin?

— Ką? — Ji buvo neapsakomai įsiutusi ir pašaukta vardu taip staigiai atsisuko, kad Vitni Stoun net atšoko išsigandusi. Tik tada Brin pajuto, kaip kietai ji buvo sugniaužusi kumščius. — Atleisk, Vitni. Kas atsitiko?

— Turiu visiems pranešti. Kai tik susitvarkysime, visi eisime kartu pietauti. Tėvelis vaišina. Švęsime. — Ji pasakė restorano pavadinimą, ir Brin linktelėjo sutikdama.

Tačiau ji nenuėjo pasiteisinusi sau, kad stalas užverstas krūva nesutvarkytų popierių, kad studijoje kalnai darbų, o kur dar daugybė būtinų atsakyti telefonų skambučių ir laiškų. Bet tikroji priežastis buvo nežinia dėl ko apėmęs kunkuliuojantis, beprotiškas pyktis. Tiesą sakant, ji žinojo jo priežastį ir nuo to tik dar labiau tūžo.

Kaipgi ji galėjo pripažinti, kad pavydėjo kiekvienai moteriai, kuri lipte lipo prie Džono Railio? Ji tai jau tikrai nepapildys tų apkvaitusių gerbėjų sąrašo!

Nuotaika nėmaž nepasitaisė net tada, kai net nesiteikęs pasibelsti pro jos kabineto duris įvirto Railis. Paskui jį pokštelėjo durys.

— Kur tu buvai?

Brin beveik pašoko nuo kėdės ir netrukus karingai stovėjo priešais. Jiedu atrodė kaip du pasirengę kovoti boksininkai.

— Jeigu turi klausimų dėl laidos, prašyčiau...

— Kur, velniai griebtų, buvai? Dim Vit sakė tau perdavusi, kad renkamės pietų.

— Sakė, bet aš nutariau neiti, — atšovė Brin ir be jokios priežasties su trenksmu uždarė stalčių. Ji nusilaužė nagą ir susikeikė.

— Kodėl?

— Nenorėjau!

— Aš norėjau, kad tu ateitum!

— Nemanau, kad pasigedai manęs. Esu tikra, kad aplink tave tūpčiojo virtinės besiseiliojančių gerbėjų.

Kokią akimirką Railis spoksojo į ją, o paskui pliaukštelėjo delnu sau per kaktą.

— Dieve, ji pavydi!

— Ką?! — suspigo Brin. — Aš?! — Iš jos akių teliko plyšiukai. — Tu esi pasipūtęs, arogantiškas klounas! Neduočiau nė...

Railis lengvai stumtelėjo ją prie sienos. Bet tame judesyje slypinti jėga galėjo bematant išleisti jai visą kvapą. Jis užspeitė ją tarp savęs ir sienos.

— Tu man sukėlei tikrą pragarą ir tikrą... — Prisispaudęs klubais prie jos, jis pasakė daugiau, negu būtų galėjęs išreikšti žodžiais. — Dar neturėjau nelaimės sutikti tokios varančios iš proto, dirginančios ir pragariškos moters. Nė viena manęs taip neerzino ir nesiutino, — jo balsas pažemėjo, — nejaudino... velniava...

Railis įsisiurbė į jos lūpas. Brin plėšėsi iš jo glėbio kaip laukinė katė, raitėsi ir muistėsi, o kai išlaisvino rankas, įsikibo nagais ir galiausiai skėlė antausį.

Deja, Railis buvo stipresnis. Jis buvo vyras. Žūtbūt siekdamas tikslo ir deginamas aistros, jis dar ryžtingiau spaudėsi prie jos lūpų, kol panardino liežuvį jos burnoje.

Maištingas mykimas pamažu rimo, virto vos girdimu murmesiu ir galiausiai visiškai ištirpo geisminguose atodūsiuose, paklūstant reikliam jo liežuvio įkalbinėjimui. Pajutęs, kad ji liovėsi priešintis, jis suėmė delnais jos galvą ir atlošė ją. Bučinys sušvelnėjo. Lūpos nebesiveržė prie gro-

bio, tik įtikinėjo. Liežuvis nebesibrovė, bet skausmingai lėtai ir užtikrintai skendo jos burnos gelmėje.

Bučinys truko visą amžinybę.

Kai jis pagaliau atsitraukė, jų žvilgsniai buvo sumišę ir padūmavę.

— Po velnių, Brin, — sušvokštė jis. — Ką tu man padarei? Kas čia darosi?

4 skyrius

Virtuvėje buvo taip tylu, jog į kriauklę lašančio vandens garsas prilygo Niagaros krioklio ūžesiui.

— Pirmasis bučinys pakirto man pakinklius, — kimiai sušnibždėjo Railis jai į ausį puikiai žinodamas, kad jos atmintis tokia pat gyva, kaip ir jo, ir visiškai nesvarbu, ar ji pati tai pripažino, ar ne. — Nieko nėra saldesnio už tavo bučinį. Aš niekada nepasisotinsiu tavo lūpomis. Joms neprilygsta niekas.

— Raili, prašau. — Brin vėl apėmė alpulys. Pasiutęs miklumas liežuvėlio! Kaip gundymo specialistas, Railis žinojo, ką sakyti ir kaip sakyti. Nenuostabu, kad lipšnus, tarsi medumi pateptas balsas ir užliūliuojanti intonacija užtikrino jam ryto pokalbių laidos karaliaus karūną ne vieneriems metams. Moteriška auditorija tokiems jo kerams neatsispyrė.

Tačiau dabar jis nežiūri iš televizoriaus ek-

rano, o ji nėra jo auditorija. Viskas vyksta realybėje.

— Praeities prisiminimai nei tau, nei man neduoda nieko gero, — ji stumtelėjo jį ir toliau ruošėsi aplink barą.

— Bailė.

Brin atsuko karšto vandens čiaupą iki pat galo ir netrukus paniro garų debesyje.

— Aš ne bailė.

Jis nusikvatojo.

— Tą dieną admirolas Kesidis nebūtų tavimi didžiavęsis. O jeigu jo laivyne būtų atsiradę tokių bailių, nė vienas nebūtų išvengęs jo kulkos.

— Aš tavęs nebijojau, Raili.

— Aišku, bijojai ne manęs, — jis palietė pirštu jos nosies galiuką, — o savęs. Išsigandai to, kas vyko tavyje. Čia, — jis perbraukė pirštu per jos krūtinę ir lengvai spustelėjo kažkur pilvo apačioje.

Ji nubloškė jo ranką.

— Aš tik paprasčiausiai išėjau iš kabineto.

— Pabėgai kaip išgąsdintas triušis.

— Jeigu geriau pagalvotum, prisimintum, kad mane pašaukė. Mane iškvietė studijos direktorius. — Brin supykusi įpurškė skysto muilo į kriauklę.

— Taigi, kad prisimenu. Dim Vit pabeldė į tavo kabineto duris kaip tik tą akimirką, kai paliečiau tavo krūtinę. Aš niekad jai to nedovanosiu, — šaipėsi jis.

— Dėkui Aukščiausiajam, kad ji pataikė pačiu laiku. Nesuprantu, kas man buvo šovę į galvą.

— Aš būčiau išsiaiškinęs, jei ji nebūtų sutrukdžiusi. — Dėl šelmiško šypsnio ir ugnelės akyse nereikėjo spėlioti, ką jis turėjo omenyje.

Brin užliejo toks karštis, tarsi ją būtų glostęs pats velnias.

— Darbe nieko panašaus nebūtų atsitikę. Abiem užteko proto.

Railis dėliojo į indaplovę indus, kuriuos ji buvo praskalavusi muiluotame vandenyje. Jis sukikeno.

— Brin, mažyte, tu vis dar tokia pat naivi. Užsirašyk tai. Jeigu Dim Vit nebūtų tą sekundę pabeldusi į duris, kaip mane gyvą matai, būčiau palindęs po tavo sijonu ir paėmęs tave. Tiesiog ten pat. Aš buvau praradęs nuovoką. Privalėjau turėti tave, bučiuoti tave. Taip, man užtenka sveiko proto suprasti, jog kabinetas nėra tinkama vieta mylėtis, bet vos tave paliečiau, jis kažkur dingo.

Jis atsigręžė ir apgaubė ją žydra akių liepsna. Jos rankos sustingo panardintos į kriauklės putas.

— Kai neatėjai priešpiečių, taip įsiutau, kad norėjau nusukti tau sprandą. Tačiau nepabučiuoti tavęs negalėjau. Turėjau pabučiuoti, nors ir dangus būtų užsiliepsnojęs, nors ir pats nelabasis būtų bandęs nusitempti mane į pragarą.

Brin vos atplėšė akis nuo jo. Tačiau ausų juk neužsikimši. Jo žodžiai buvo švelnūs kaip aksomas:

— Po to pirmojo bučinio supratau, kad įsimylėjau tave.

Jis truputį atsitraukė, ir jai iškart palengvėjo. Brin keikė save, kad leido jam taip priartėti ir žaisti jos jausmais. To neturi būti. Nežinia kodėl jis pasigedo jos tik po septynių mėnesių. Tačiau vos tik jo savimeilė bus paglostyta, vos tik ji patenkins jo įgeidžius, ji ir vėl grįš ten, nuo ko pradėjo.

— Tu nebaigei valgyti sumuštinio, — pasakė ji, bandydama nukreipti jo dėmesį.

— Suspėsiu, — atsainiai tarstelėjo Railis, tarsi jo mintys būtų kažkur kitur. Jis sėdėjo ant taburetės, kojas uždėjęs ant pakojo. — Manau, kad tada ir tu supratai, jog myli mane.

Jos gudrybė nepadėjo. Jis atrodė sutrikęs. Gal ir ji gali be skausmo atgaivinti praeitį? Gal jos vengimas kalbėti apie tas laimingas dienas kaip tik ir yra pripažinimas, kad jos jausmai tebėra gyvi? Tebūnie ji prakeikta, jeigu išsiduos jam.

— Kodėl taip nusprendei? — ji apsimetė abejinga.

— Po to karto ėmei manęs vengti.

— Kažin. Juk matydavau tave kasdien.

— Gamybiniuose pasitarimuose arba filmavimo aikštelėje. Bet jei susidurdavome kavinukėje, sprukdavai kaip pabaidyta.

— Gyvenime nuo nieko nesu sprukusi.

— Labai gerai žinai, ką aš turiu galvoje. Tu bijojai rizikuoti likti su manimi nors ir dešimčiai sekundžių.

— Nes kiekvieną kartą taikydavaisi mane pagriebti.

— Bet tau tai patikdavo.

Brin paraudo, negalėdama to paneigti.

— Mus galėjo kas nors pamatyti.

— Turėjau naudotis kiekviena proga. Rankos pačios tiesėsi į tave.

— Kurgi ne! Kiek prisimenu, tuo metu rėžei sparną aplink tą futbolininko našlę.

— Tiesiog stengiausi būti mandagus. O kas, jeigu spauda būtų sužinojusi, kad Džonas Railis liepsnoja iš aistros savo režisierei? Jei būčiau pakvietęs kur nors kartu nueiti, nebūtum sutikusi. O gal aš klystu?

— Neklysti. Bet išeitį vis tiek radai.

Jis gūžtelėjo pečiais.

— Juk reikėjo kažkaip tave pergudrauti.

Nuginkluota jo šypsenos, ji irgi šyptelėjo.

— Turėjau įtarti klastą.

— Tu ir įtarei, — pasakė jis patenkintas.

— Nieko panašaus! — karštai užprotestavo Brin, nors ji dažnai svarstydavo, ar tikrai iki tos dienos nesuprato, kur jis lenkė.

— Klausau.

— Labas, Brin. Ką veiki?

Koks įžūlumas! Tai pasipūtėlis! Paskambino ir net neprisistato!

— Su kuo aš kalbu? — nenusileido ji.

— Atleisk. Čia Džonas Railis, — prisistatė

jis. Brin girdėjo, kaip jis tramdo juoką, ir gailėjosi neprikandusi liežuvio: pati įdavė jam virvę, kad pakartų ją. — Ar tu užsiėmusi?

— Taip.

— Ką darai?

— Tvarkau butą.

— Gal tai galėtų palaukti?

— Ne.

— Noriu susitikti su tavim.

— Dabar?

— Aišku, dabar.

— Pamiršk!

— Kodėl?

— Nenoriu.

— Turiu nuostabiausią sumanymą, kurio negalima atidėti.

— Teks. Šiandien šeštadienis, o šeštadieniais aš nedirbu. Pasikalbėsime gamybiniame pasitarime pirmadienį.

Brin apsimetė, jog yra susierzinusi ir nekantrauja baigti pokalbį, nors širdis maldaute maldavo: "Dar nepadėk ragelio! Dar nepadėk ragelio!" Pirštai nervingai maigė telefono laidą. Pulsas padažnėjo, delnai sudrėko. Ji išdrįso pripažinti šiuos grynai fizinius pojūčius, tačiau kitokius jausmus pabūgo analizuoti.

— Aš esu parke, — pasakė jis, tarsi tai viską paaiškintų.

Ji žvilgtelėjo pro langą.

— Parke? Tokią dieną? Kai šitaip šalta ir tuoj pradės lyti?

— Nesąmonė! Per kiek laiko susiruoši?

Liepk jam eiti po velnių, kurstė sveikas protas.

— Aš nesakiau, kad ateisiu.

— Tai ar nori išgirsti mano idėją, ar ne? Kokia tu režisierė?!

— Tokia, kuriai nemoka tiek, kiek ji nusipelno.

— Tau ką tik pakėlė atlyginimą. Praėjo trys bandomieji mėnesiai, o kai paskutiniame reitinge aiškiai šoktelėjome aukštyn, tau pakėlė atlyginimą. Nori, kad pasirodyčiau netaktiškas ir pasakyčiau, kiek?

— Iš kur sužinojai? — apstulbo ji.

— Dim Vit nugirdo savo tėveliuką kalbant.

— Ar ji viską raportuoja tau?

— Pati sakei, kad ji dievina mane, — net ir nematant buvo galima įsivaizduoti jo šypseną.

— Tu tikrai klastin...

— Per kiek laiko ateisi?

— Aš nesakiau, kad ateisiu.

— Bet ateisi, ar ne?

Ne, ne, ne! Lūpos niekaip nepajėgė ištarti to paprastučio vienskiemenio žodelio, todėl sumurmėjo ką kita:

— Na, gerai. Bet tik trumpam. Kur esi?

Kojos pačios nešė į priekį, nors Brin ir tramdė save. Ji nenorėjo ateiti per anksti ir pasirodyti, kad nekantrauja jį pamatyti. Bet nepaisant nusistatymo neskubėti, ji atsirado Gouldn Geit parke labai greitai, uždususi ir kupina lūkesčių. Su-

tartoje vietoje, prie telefono būdelės, jo nebuvo. Prakeiktasis! Tegu nesitiki, kad ji stypsos čia laukdama jo.

Brin dėmesį patraukė žaismingos varžybos vienoje iš įžymiojo parko pievelių. Dobermano šeimininkas norėjo palyginti savo augintinio sugebėjimus su rudo airių seterio. Vikrūs šunys zujo gaudydami jų šeimininkų mėtomas plastmasines lėkštes. Aplink susirinko nemažai smalsuolių. Brin iš lėto ėjo pro juos, vogčia ieškodama akimis Railio veido.

— *Pss!*

Ji pasuko galvą, bet žingsnio nesulėtino. Ją užkabinęs vyras buvo nesiskutęs, ant vienos akies užsimaukšlinęs minkštą fetrinę skrybėlę nuleistais kraštais. Nors dangus buvo apsiniaukęs, jo akys slėpėsi po tamsiais akiniais. Jeigu jis būtų vilkėjęs kokia miline, o ne trumpa odine striuke, Brin būtų palaikiusi jį vagišiumi. O čia, matyt, koks nors iškrypėlis.

— *Pss!*

Žvilgtelėjusi per petį, ji pašiurpo, nes tas iškrypėlis sekė iš paskos.

— Dink iš akių!

Na ir laikai, kad moteris nebegali viena saugiai pasivaikščioti!

— Stengiesi dingti iš akių, Brin?

Ji net susverdėjo atsisukdama ir įsmeigė akis į veidą po kepure, apšepusį smakrą ir akinius.

— *Raili?*

— Ššš, — jis kilstelėjo akinius atidengdamas

pažįstamas akis, — čia aš. — Jis čiupo ją už rankos ir nusitempė tolyn nuo žmonių, stebinčių lenktynes.

— Ką čia veiki? Kodėl taip apsirengei? Nepažinau tavęs.

— To ir siekiau. Nenoriu būti atpažintas, kai vaikštinėju šeštadienio rytais.

Brin vos suspėjo eiti su juo per pievą.

— Jau pamaniau, kad prisikabino vagis.

— Aš toks ir esu, — tarė jis šypsodamasis. — Pavogiau merginą.

— Kur mes einame?

— Į mišką.

Ji pamėgino sustoti, bet jis tempė ją tolyn.

— Maniau, kad susitiksim darbo reikalais.

— Kas tau taip sakė?

— Tu!

— Nė, nesakiau. Aš tik paminėjau, kad turiu sumanymą, kurį reikia kartu aptarti.

— Klausyk, tai reiškia... Ai! Nelėk taip! Man ta šaka brūkštelėjo.

— Atleisk. Ką tu sakei?

— Sakiau... — Brin sunkiai kvėpavo, — kad tu minėjai kažkokį nepaprastą sumanymą, kurio negalima atidėti pirmadieniui. Ar negalim sustoti pailsėti?

— Gerai, nes vis tiek jau pradeda lyti. Lįskim čia.

Jis nubėgo į negilią daubą. Jai beliko repečkotis iš paskos. Vos tik jie spėjo palįsti po pėsčiųjų tiltu, prapliupo lyti.

— Baisu, — pratarė ji, dairydamasi į lietaus prausiamas pievas. — Sakiau, kad pradės lyti. — Ji atsisuko ir priekaištingai pažvelgė į jį. — Dabar turiu stovėti čia su tavim po kažkokiu tiltu Gouldn Geit parke ir gaišti laiką. Na, tai kokia nuostabi tavo idėja atvijo mane čia? Būk geras, nusiimk tuos juokingus akinius, kad žinočiau, su kuo iš tikrųjų kalbu. — Railis klusniai nusiėmė tamsius akinius ir įsidėjo į švarko kišenę. — Ačiū. O dabar klok.

— Manau, kad mums reikia pradėti prasmingus santykius.

Brin spoksojo į jį nesuprasdama. Jos veido išraiška nė kiek nepasikeitė, neatspindėjo jokių emocijų. Praėjo kelios sekundės, o ji tylėjo kaip tylėjusi. Tada jis vėl prabilo:

— Tai va.

— Tai va? *Tai va?!* Ištempei mane šeštadienio rytą iš puikaus, šilto, sauso ir patogaus buto, kad šitai pasakytum?

— Aha! — atsakė jis palaimingai šypsodamasis. — Ką manai apie tai?

— Manau, kad tau pasimaišė. — Ji apsisuko ant kulno ir jau buvo benerianti į pliaupiantį lietų, bet jis nutvėrė ją už švarko ir prisitraukė artyn. Jo glėbyje ji pasijuto visiškai saugi.

Railis buvo liesas, bet stiprus, vyriškas. Pirmas jos noras buvo apsivyti rankomis aplink jį ir stipriai prisiglausti. Kadangi kvailesnės minties ir negalėjo būti, ji nugalėjo pagundą ir pabandė ištrūkti. Bet jis tik dar tvirčiau apglėbė ją.

— Mano manymu, ši idėja nusipelno bent jau diskusijų.

— Nieko nebus, Raili, nors tektų diskutuoti ir iki pasaulio pabaigos. Tai neįmanoma.

— Nieko nėra neįmanoma.

— Šitai neįmanoma.

— Kodėl?

— Nieko iš to neišeis.

— Kodėl?

— Mes bendradarbiai.

— Na ir kas?

— Ogi tas, kad mudviejų santykiai turi būti griežtai darbiniai.

— Užsičiaupk.

— Tu esi...

— Ar tu, Brin Kesidi, gali bent trumpam užsičiaupti?

Jis pasilenkė ir įsisiurbė į jos lūpas. Ji nesipriešino. To bučinio ji nebūtų galėjusi pamiršti net po milijono metų, nes jo ūsų prisilietimas prie jos švelnios odos buvo pats nuostabiausias ir labiausiai jaudinantis dalykas, kokį jai kada nors teko patirti. Šiltos ir drėgnos lūpos praskyrė jos lūpas. Liežuvis čia smigo ir žaidė, čia erotiškai lėtai ir atsargiai slysčiojo vidiniu lūpų paviršiumi, skverbdamasis vis giliau į jos burną. Jis kvepėjo mėtine dantų pasta, brangiais kvepalais, lietumi... vyru... ir seksu.

— Dieve, Brin, jau maniau, kad numirsiu, jei vėl tavęs nepabučiuosiu. — Railis prigludo veidu jai kažkur prie apykaklės ir pabučiavo į kaklą.

— Taip negalima. Tai kvaila. — Tačiau net jos pačios toks padėties įvertinimas nenumalšino noro justi Railio glamones. Ji numetė jo skrybėlę ant lapais nuklotos žemės, pasitrynė nosimi į jo ausį ir perbraukė lūpomis per tamsius žilstelėjusius plaukus ties smilkiniais. — Neturime taip daryti.

— Bet darome, ir mums gera.

— Hmm.

— Argi ne?

— Hmm.

Jų lūpos vėl susijungė. Brin žavėjosi jo bučinio galia. Tas bučinys persmelkė ją iki pat kojų pirštų galiukų, prieš tai pasisukiojęs aplink krūtis, prabėgęs pilvu ir šlaunimis.

Ji pakišo rankas po jo striuke ir apkabino jį per liemenį, delnais jausdama tvirtus raumenis.

— Jeigu mus pamatys... — pratarė ji, kai jų lūpos trumpam atsiskyrė.

— Nepamatys. O jeigu ir taip... Oi!

— Kas atsitiko?

— Kažkas... turbūt tavo striukės užtrauktukas... Na, štai. Dabar jau geriau.

Ji nuolankiai atsiduso, kai praskleidęs jos striukę jis priglaudė ją prie krūtinės.

Railis bučiavo ją su laukine aistra, kraipė galvą, tarsi trokšdamas liežuviu įsiskverbti į jos sielą.

— Aš geidžiu tavęs, Brin. Beprotiškai geidžiu...

Jis suėmė ją už šlaunų ir kilstelėjęs nuo žemės prisispaudė taip, kad neliko jokių abejonių

dėl jo norų. Pati gamta buvo suderinusi vyro ir moters kūnus. Brin vos kvėpavo nuo pojūčių, kurie tvino sulig kiekvienu jo šlaunų judesiu.

— Prašau, prašau... — ji ir pati nežinojo, ko prašė, bet tie žodžiai glamonėjo jį atsiliepdami į beprotišką geismą. Tačiau kažkokia stebuklinga jėga sulaikė juos nuo visiško sąmonės netekimo.

Pagaliau jis leido jos kūnui nuslysti ant žemės. Prigludusi skruostu prie jo krūtinės, Brin klausėsi, kaip daužosi jo širdis. Jo rankos glamonėjo jos plaukus, o lūpos švelniai sėjo bučinius ant smilkinio. Nuo jų kvėpavimo aplink sūkuriavo garas...

— Kartais aš vis dar girdžiu lietaus garsus ant to tilto, — sušnibždėjo jis.

Susijaudinusi Brin apglėbė save rankomis ir atsirėmė į virtuvės baro stalą. Railis stovėjo už jos. Labai arti. Taip arti, kad ji net jautė, kaip jo kūnas atsiliepė į pas juos sugrįžusią lietaus prausiamą popietę, praleistą po tuo tiltu. Jis lengvai uždėjo rankas jai ant klubų ir spustelėjo. Ant kaklo ji pajuto šiltą, drėgną kvėpavimą.

— Aš taip norėjau mylėtis su tavimi tenai. Gulint ant lapų, stovint — visaip. Iki skausmo troškau tavęs. — Railis pabučiavo jai į kaklą ir liežuvio galiuku pradėjo klajoti po jos odą. — O gal taip ir reikėjo padaryti. — Jo rankos nuslydo į priekį, ant šlaunų. Jos judėjo aukštyn ir žemyn, paskui stabtelėjo pačiame viršuje. Nykščiai beveik lietėsi prie pat pulsuojančio trikampio. —

Gal reikėjo nekreipti dėmesio į tavo įkalbinėjimus neskubėti. — Jo nykščiai lėtai sujudėjo, užimdami jai kvapą.

Brin atsitraukė nuo jo per saugų atstumą.

— Kitaip ir negalėjo būti, — jos balsas virpėjo. — Ir tada, ir dabar. Tu negali vėl kaip niekur nieko įsibrauti į mano gyvenimą po tų septynių išsiskyrimo mėnesių. Man reikia erdvės ir laiko išsiaiškinti...

— Nesąmonė! — piktai šūktelėjo jis. — Jau pačioje pradžioje ta erdvė ir laikas nedavė tau nieko gero. Tu nustatei žaidimo taisykles, o aš kaip aklas kačiukas paklusau tau. Tu norėjai susitikinėti tik kartą per savaitę. Jokių meilinimųsi darbe. "Televizijos studijoje mus sies tiktai darbiniai santykiai!" Ir aš klausiau.

— Nes abu žinojome, kad negalime susikompromituoti.

— Teisingai. Aš nesiginčijau. Bet kokias pragaro kančias turėjau iškęsti ištisas savaites laukdamas, kol prisipažinai, kad ir tu geidi manęs! Tu labai užsispyrusi, Brin. Po pirmo bučinio buvo aišku, kad būsime ideali pora, tiek lovoje, tiek gyvenime. Tai pasitvirtino. — Jis ėmė juoktis. — Aišku, kad tave pritrenkė toji tiesa.

— Jeigu turi galvoje...

— Būtent tai ir turiu galvoje.

— Užeik, — pakvietė Brin.

Vitni įkišo galvą pro duris.

— Sveiki! Atleiskite, kad trukdau, bet iškilo problema.

— Tik viena? — nusišypsojo Brin. — Kas atsitiko šį kartą? Tik nesakyk, kad atšauktas pirmadienio pokalbis.

— Ne, bet Railis išėjo pamiršęs pasiimti medžiagą.

— Pamiršo? — skeptiškai paklausė Brin. Jis sugebėdavo taip improvizuoti pokalbių metu, jog ji turėdavo nertis iš kailio, kol priversdavo jį pastudijuoti medžiagą prieš pat įjungiant kameras.

— Kad ir kaip ten būtų, aš radau šį segtuvą ant pakylos, o Railio jau nebėra, — paaiškino Vitni. — Nuvežčiau jam, bet iškart po darbo išvykstu su šeimyna savaitgaliui į Palm Springsą.

Brin nenoriai paėmė segtuvą.

— Gerai, užvešiu jam pakeliui į namus.

Viena iš jos sąlygų buvo ta, kad jie nesusitikinėtų vienas kito namuose. Brin nežinojo, kiek laiko jai dar pavyks išvengti jo lovos, bet buvo tvirtai nusprendusi netapti dar vienu jo trofėjumi.

Tą penktadienio vakarą ji išsiruošė pas jį vėlai tikėdamasi, kad jis jau bus išėjęs ir ji paprasčiausiai galės įmeti tą aplanką į jo pašto dėžutę. Ji nesvarstė, kaip teks iškęsti širdgėlą galvojant, jog jis kažkur su kita.

Tačiau jo sportinis automobilis stovėjo prie namo. Artinantis prie paradinių durų, Brin keliai drebėjo kaip muzikos mokyklos studentei,

kuri eina prie fortepijono atlikti pirmąjį solinį koncertą.

Ji paskambino prie durų vieną kartą, paskui antrą. Jau besitaikant kišti aplanką į pašto dėžutę ir kuo greičiausiai nerti prie savo automobilio, staiga atsivėrė durys.

— Oi! — ji griebėsi už širdies, bet susilaike, kad neužsidengtų akių.

— Brin! — Railis aiškiai apsidžiaugė išvydęs ją. — Ką tu čia veiki?

— Aš... aa... atvežiau tau šitą, — ji skubėjo paleisti aplanką iš rankų, tarsi būtų laikiusi karštą bulvę. — Tu maudeisi po dušu?

— Ne. Namuose aš visada vaikštau šlapias ir tik su rankšluosčiu ant klubų. — Jo šypsenėlė varė iš proto. Jo triuškinančio žavesio nemenkino net vietomis prie kaktos prilipę plaukai. — Užeik, — pakvietė jis.

Ji žengė į vidų kaip lunatikė, apakinta jo nuogos krūtinės ir iškilių raumenų. Praėjusios vasaros įdegimas dar neišblukęs. Ant tamsių plaukų blizgėjo vandens karoliukai, kuriuos ji mielai būtų nulaižiusi. Ji vengė žiūrėti į garbanotą kraštelį plaukų ant jo strėnų. Ilgos, lieknos kojos buvo tokios pat proporcingos, kaip ir visas kūnas.

Kai vėl pažvelgė jam į veidą, ji vos begalėjo apversti liežuvį:

— Aš negaliu pasilikti.

— Tik nekvailiok. Be to, noriu aprodyti tau savo namus.

Rizikuodama pasirodyti geriausiu atveju storžieviška, o blogiausiu — perdėtai drovia, ji nepajudėjo iš vietos, tik apžvelgė erdvų, skoningą, pilną gėlių prieškambarį su stoglangiu.

Railis uždarė duris. Metalo spragtelėjimas suveikė kaip uostomoji druska.

— Atsiprašau už įsibrovimą, — paskubomis pradėjo ji. — Jau turiu eiti. Jeigu ne tas svarbus aplankas, nebūčiau trukdžiusi penktadienio vakarą. Tačiau pirmadienį tavęs laukia rimti pokalbiai. Per vieną jų teks diskutuoti apie abortus. Pats žinai, kokia tai polemiška tema. Aš surinkau daug informacijos, ir reikės...

— Aš myliu tave, Brin.

Brin apmirė ir įsistebeilijo į jį. Ji užmiršo, ką norėjo pasakyti, todėl tylėjo ir net nesišypsojo. Juokas neėmė netgi matant, kad jis stovi balutėje, kuri pritekėjo nuo jo kūno. Ją užbūrė jo žvilgsnio rimtis ir nuoširdumas. Ji stovėjo tylėdama ir tik klausėsi.

— Aš niekur neketinau eiti. Norėjau ramiai praleisti vakarą namuose galvodamas apie tave. Aš tik tą ir darau kiekvieną mielą minutę.

Railis padėjo aplanką ant stalo ir prisiartino prie jos.

— Aš myliu tave.

Suėmęs delnais jos veidą, jis padovanojo jai patį saldžiausią bučinį. Atsidavimo bučinį, švelnią naujai atrastos meilės išraišką. Aistra ruseno kažkur gilumoje.

Ramiai, net abejingai jis atsegė jos paltą ir nu-

traukė nuo pečių. Drabužis nuslydo ant grindų ir liko ten gulėti. Tada švelniai palietė palaidinukės priekį ir neatsiklausęs pradėjo ją sagstyti. Viskas vyko labai lėtai. Kai visos sagutės buvo atsegtos, jis plačiai praskleidė palaidinukės skvernus.

Iš pradžių greitai perbėgęs akimis, jis pažvelgė dar kartą, lėtai, tirdamas ir sugerdamas į save kiekvieną detalytę ant jos odos, formas ir spalvas. Paskui neskubėdamas atsegė liemenėlę. Ji neprieštaravo. Nėriniuotas drabužėlis taip pat nulėkė į šalį.

Brin pajuto, kaip jis įsitempė ir sunkiai nurijo seiles. Matė, kaip sumirkčiojo tramdydamas ašaras ir palenkė galvą. O tada pajuto karštas, drėgnas ir mylinčias lūpas. Mylinčias ją.

— Myliu tave, myliu tave, — jis prisiekinėjo šilkinei jos krūtų odai. Jo lūpos aistringai bučiavo svaiginančiai putlias krūtis vis stabtelėdamos ties spenelių perliukais, kurių godžiai ieškojo jo liežuvis.

Sukūkčiojusi ji suspaudė jo galvą:

— Ir aš myliu tave. Myliu. Nenorėjau, bet pamilau.

Pamiršę viską pasaulyje, jie puolė vienas kitam į glėbį. Pajutusi, kaip prie krūtų prisilietė nuoga drėgna Railio krūtinė, Brin sudejavo. Ji nevalingai pasitrynė į jį ir į tą įelektrinantį plaukų kilimą.

Karštligiškų bučinių orgiją kartais pertraukdavo padriki meilės žodžiai, geidulingi atodūsiai ir dejonės iš neapsakomo malonumo.

— Brin, mieloji, mano rankšluostis...

— Taip?

— Jis nukrito.

Ji buvo tvirtai apsivijusi rankomis aplink jo kaklą. Veidas slėpėsi jo peties įlinkyje, o kažkur ties jos kūno viduriu glaudėsi jo šiltas penis.

— Tikrai? — paklausė ji plonu balseliu.

— Mhm. — Šiek tiek atsitraukęs jis žiūrėjo į jos veidą laukdamas, kol ji pakels į jį akis. Tada nuėmė nuo savo kaklo vieną jos ranką ir įspaudė į delną aistringą bučinį. Pilve maloniai dilgtelėjo.

Jis iš lėto nuleido jos ranką žemyn.

— Paliesk mane.

Jis paleido jos ranką, leisdamas jai pačiai pasirinkti. Ji galėjo atsisakyti, ir jis būtų supratęs, tačiau ji mylėjo jį, ir tą akimirką nebuvo nieko svarbiau, kaip parodyti tą meilę.

Brin priglaudė ranką prie jo pilvo. Leido jai slystelėti žemiau. Pirštai paniro į šiurkščius plaukus, paskui susirado aksominį varpos galiuką. Ji droviai tyrinėjo jį. Giliai įkvėpęs, Railis nulenkė galvą jai ant peties ir visu kūnu krūptelėjo. O kai ji suėmė jį į mažytį, tvirtą ir švelnų kumštelį, jis kimiai sudejavo.

— O Dieve... Brin... mieloji... aš noriu... ak... — visa jo aistra išsiveržė ilgu bučiniu. Paskui jis priglaudė lūpas jai prie kaktos ir vis kartojo: — Būk mano mylimoji. Būk mano mylimoji. Būk mano...

5 skyrius

— ...mylimoji.

Tai ne aidas, atsklidęs iš praeities, o dabar iš širdies gilumos pasigirdęs maldavimas. Railis stipriai laikė ją apkabinęs. Lūpos krustelėjo prie jos skruosto:

— Būk mano mylimoji. Būk vėl mano žmona.

Sučirškė durų skambutis.

Lyg pažadinta iš sapno, Brin atšoko nuo jo. Jos skruostai degė, žvilgsnis buvo miglotas. Durų skambutis tarsi šalto vandens čiurkšlė užgesino joje beįsidegančią liepsną. Ji atsipeikėjo, tačiau dar negalėjo pasakyti, ar dėl to džiaugėsi, ar apgailestavo.

Ji apsisuko ir nuėjo į svetainę. Railis tuoj pat atsekė iš paskos. Ji atidarė duris, prisidengdama jomis.

— Abelis?

Brin beliko tikėtis, kad stovintis lauke vy-

riškis negirdėjo, kaip Railis nusikeikė. Ji labai aiškiai įsivaizdavo iš pykčio persikreipusį veidą, tačiau nedrįso nė žvilgtelėti, kad neišsiduotų, jog jis yra viduje. Tektų gerokai paprakaituoti aiškinantis. Balsas virpėjo kaip ir ranka, paskubomis braukianti per susitaršiusius plaukus.

— Tai bent siurprizas! — šiuos žodžius ji prisiminė iš kažkokio lėkšto filmo, tačiau vylėsi, kad Railis jais patikės.

Railis išgirdo tik pusę jos ir Abelio pokalbio. Įsiutęs jis stovėjo kaip nudiegtas ir gaudė kiekvieną žodį.

— Ne, nemiegojau... Pakviesčiau užeiti, bet jau labai vėlu... Žinoma, kad galvojau apie tai, bet dar nenusprendžiau... Juk prižadėjau tau pasakyti ryt rytą. Taip ir susitarėme... Žinau, bet prašau duoti man laiko... Taip, pasižadu iki to laiko pasakyti. Labanakt. — Brin tylutėliai uždarė duris tarsi bijodama prižadinti kokį nors pavojingą žvėrį.

Bet žvėris jau buvo prabudęs, ir ji tą tuoj pat sužinojo, kai nuvažiavus Abelio automobiliui atsigręžė į Railį.

— Ar jis įpratęs mergintis po vidurnakčio?

— Ne. Jis užėjo ne mergintis.

— Norėčiau žinoti, kaip, po perkūnais, tu tai vadini?

— Niekaip.

— Kaip dažnai jis elgiasi "niekaip"?

— Niekada. Šį vakarą jis čia atėjo pirmą kartą.

— Manai, kad tuo patikėsiu?

— Tai tiesa!

— O kodėl dabar, naktį?

— Jis tik dar kartą norėjo padėkoti už jo gimtadienio proga surengtą vakarėlį. — Railis kažką sumurmėjo sau po nosimi, bet Brin tik apsidžiaugė, kad ne viską išgirdo. Keli nugirsti žodeliai buvo itin vaizdingi! — Jam rūpėjo sužinoti, ar aš jau apsisprendžiau dėl darbo.

Ji nuėjo į virtuvę. Railis sekė iš paskos kaip išdresruotas šuo ir spėjo prasmukti pro besisukančias duris.

— Jis sakė rytoj, ar ne? Argi ne taip? Juk tada tau baigiasi skirtas laikas? Tai kodėl jis slampinėja aplinkui naktį, a? — Railis buvo įtūžęs, ir Brin sunerimo, nes žinojo jo ūmų būdą. — Ką jis sau mano?! Gal galvoja, kad jei yra turtingas ir įtakingas, tai gali lįsti prie *mano žmonos*?

Railis trenkė ranka per barą. Jis nepastebėjo taurės, negirdėjo net dūžtančio stiklo ir nepajuto skausmo. Atsitokėjo tik tada, kai pamatė, kad Brin, slopindama riksmą, užsidengė ranka burną. Suglumęs jis žvilgtelėjo žemyn ir pamatė, kad jo delnas ties nykščio apačia jau plūdo krauju.

— Prakeikimas, — tyliai ištarė jis.

Kelias sekundes Brin buvo sustingusi, paskui puolė pagalbon. Pribėgusi prie kriauklės, ji atsuko šaltą vandenį.

— Raili, o Dieve, ar skauda? Štai, laikyk ranką virš kriauklės. O Dieve, ji kraujuoja, Raili! — Brin prispaudė indų pašluostę prie žaizdos, tačiau jos pastangos buvo bergždžios. Raudona dė-

mė ant pašluostės plėtėsi. — O, Raili, — pravirko ji ir prispaudė kruvinus pirštus sau prie lūpų.

Railis ramiai pažiūrėjo į gilią žaizdą, kuri ėjo nuo nykščio sąnario beveik iki pat riešo.

— Turbūt reikės susiūti, — pasakė jis šaltakraujiškai. — Ar gali nuvežti mane į medicinos punktą?

— Taip, taip. Palauk. Ką... — Ji kilstelėjo ranką prie kaktos, lyg bandydama surikiuoti išsibarsčiusias mintis. Jos mylimas vyras gausiai kraujavo. Dabar jai nerūpėjo, kad septynis mėnesius jie gyveno atskirai. Jo skausmas tapo jos skausmu, ir ji būtų atidavusi gyvybę, kad tik jam neskaudėtų. — Tau reikėtų užsimesti striukę. — Brin apgaubė ja Railio pečius. — Palauk, aš apvyniosiu švarų rankšluostį ant rankos.

Brin pirštai judėjo automatiškai. Jeigu ji būtų pagalvojusi, kad tai Railio kraujas, jo sužalota ranka, ji būtų visai praradusi galvą.

— Gal kaip nors pavyks sustabdyti kraują, kol pasieksim ligoninę? Kur mano raktai? Ak, štai jie, — šnekėjo ji, siekdama automobilio raktų, kabančių ant kabliuko prie durų.

— Atsargiai, mielasis, — pasakė ji, vesdama jį užpakaliniais namo laiptais, tarsi jis būtų susižeidęs ne ranką, o kojas. — Ne, ne, aš atidarysiu duris. Ar labai skauda?

— Ne, — sumelavo jis šypsodamasis.

— Tik neapsimetinėk, Raili! Aišku, kad skauda. Tavo lūpos pabalusios. Aš juk žinau, kad kai jos būna pabalusios, tau skauda. Atsimeni, kai

susižeidei žaisdamas beisbolą? Kentėjai baisias kančias, o prisiekinėjai, kad neskauda.

Ji pasodino jį ant keleivio sėdynės ir prisegė saugos diržą. Po kelių sekundžių "Datsun" jau skriejo nelygiomis San Francisko gatvėmis į artimiausią greitosios pagalbos kliniką.

— Laikyk ranką šiek tiek pakėlęs, mielasis. Šitaip. Ar dabar geriau? Kodėl tu neatloši galvos? Mes tuoj ten būsim.

— Tu būsi puiki mamytė.

— Ką? — Brin tik sekundę nusuko akis nuo kelio. Lėkdama tokiu greičiu negali leisti sau ilgam nukreipti žvilgsnį. — Mamytė? — jos balsas įsitempė.

— Taip. Kaip manai, ar mums nereikėtų poros vaikučių?

— Na, aš... pastaruoju metu aš apie tai negalvojau.

— O aš galvojau. Jie būtų nuostabūs.

— Tai didelė atsakomybė.

— Tik nesuprask manęs klaidingai. Dėl mūsų kūdikio nereikėtų nieko atsisakyti. Gal tai skamba ir egoistiškai, bet aš norėčiau, kad tu režisuotum mano laidą tol, kol pati norėtum.

— Man vieno kūdikio neužtektų. Aš pati buvau vienintelis vaikas šeimoje. Ir tu. Pats žinai, kaip neįdomu augti vienam. Norėčiau auginti bent du.

— Vadinasi, tu sutinki, kad mes pradėtume šeimą?

— Gal pasikalbėtume apie tai vėliau? —

pasiūlė ji išsiblaškiusi. Railio kraujas tebesisunkė pro rankšluostį. Ji palietė jo šlaunį, kaip paprastai moteris liečia savo vyrą, — nesąmoningai ir ramindama. — Mes jau beveik atvažiavome.

Brin privažiavo prie klinikos ir sustojo greitosios pagalbos mašinoms skirtoje vietoje. Policininkas priėjo kaip tik tuo metu, kai ji atidarė dureles Railiui.

— Atsiprašau, panele, bet čia negalima palikti automobilio.

Įsikibusi Railiui į dešinę ranką, ji padėjo jam išlipti ir tik tada atsigręžė į policininką. Kadangi buvo ištekėjusi už Džono Railio, Brin laikėsi vienos taisyklės: nesinaudoti jo pavarde nei prašant restorane geriausių staliukų, nei bandant gauti bilietus į teatrą, kai jų jau nėra kasose, nei reikalaujant kieno nors dėmesio. Dabar ji pirmą kartą net nesusimąstydama sulaužė šią taisyklę.

— Čia Džonas Railis. Aš — jo žmona. Jis susižeidė ranką, ir ji labai kraujuoja. Aš jį vedu į kliniką.

Policininkas įbedė akis į Railį.

— Dieve mano, ką jūs sakot! Tai tikrai jūs! Mes su žmona nepraleidžiame nė vienos jūsų laidos. Matote, aš dirbu naktį, tai dieną sėdžiu namuose. Koks būtų rytas be Railio? Mes taip sakome.

— Ar mes galėtume?.. — Brin nusisuko nuo jo ir stumtelėjo Railį į priekį.

— Žinoma, žinoma. Tuoj pat veskite jį ten, panele, tai yra, ponia Raili. Duokite man savo raktus, aš pastatysiu jūsų automobilį.

— Jie palikti spynelėje, — pasakė ji per petį.

Brin pajuto, kad Railis dreba, ir įdėmiai pažvelgė jam į veidą išsigandusi, kad jis nenualptų dėl nukraujavimo. Bet jis nė neketino alpti, tik visas kretėjo iš juoko.

— Argi tu netvirtinai, jog niekada nesielgsi kaip žvaigždės žmona? Kad niekada nesinaudosi mano pavarde viešumoje?

— Čia ypatingas atvejis, — atrėžė ji.

Jo kvatojimas patraukė visų dėmesį. Vos tik seselė priimamajame atpažino jį, ji skubiai nuvedė juos į apžiūros kabinetą, kur juos akimirksniu apspito būrys seselių. Viena nuėmė rankšluostį ir pradėjo plauti tą gilią žaizdą taip energingai, kad Brin net supykino. Kita seselė Railiui į burną įkišo termometrą. Trečia matavo kraujospūdį. Staiga pasijutusi nebereikalinga, Brin atsistojo atokiau.

Pasirodė gydytojas.

— Išgirdau, kad turime įžymybę.

— Atleiskite, kad nepaspaudžiu jums rankos, — rūgščiai šyptelėjo Railis, ištiesdamas dešinę ranką, kad gydytojas galėtų apžiūrėti.

Gydytojas įvertino žaizdą serija "o-oo" ir "hm-hmm", priversdamas Brin neramiai mindžikiuoti ir kramtyti lūpas. Gal stiklas perrėžė arteriją? O gal sužalojo raumenį?

— Teks padaryti keletą siūlių. Keletą dienų

velniškai paskaudės, bet maždaug po savaitės sugis. — Gydytojas paplekšnojo Railiui per petį. — O dabar einu išgerti puodelį kavos, kol seselė suleis nuskausminamųjų ir...

— Ampulė? — paklausė Railis, pirmą kartą išblykšdamas.

— Bijau, kad keletą teks suleisti.

— Į ranką? — jo balsas virptelėjo.

Brin prasispraudė pro seseles, kurių daugumа susirinko tik pavypsoti. Railis ištiesė į ją ranką.

— Jam nepatinka ampulės. Adatos.

— Jos jam dar labiau nepatiks, jeigu aš siūsiu žaizdą be nuskausminimo.

Brin apkabino Railį per pečius ir švelniai nubraukė plaukus nuo sudrėkusios ir papilkėjusios kaktos.

— Viskas greit baigsis, mielasis. Aš būsiu šalia.

Ji stovėjo šalia visą laiką — kol Railiui į ranką suleido penkių rūšių nuskausminamųjų vaistų, nuo ko jį visą išpylė prakaitas, kol gydytojas padarė septyniolika dygsnių ir galiausiai rūpestingai sutvarstė. Ji tildė jį, kai jis keikėsi, laidė kandžias pastabas apie bailius gražuolėlius, kai jis perbalo išvydęs švirkštą, ir stipriai glaudė prie savęs, kai adata įsmigdavo prie pat gilios žaizdos.

Kai jie išėjo iš klinikos, paslaugusis policininkas užsispyrė atvaryti automobilį prie durų. Pradėjus važiuoti, Brin nebereikėjo siūlyti Railiui atlošti galvą. Jis jau pajuto traumos pasekmes.

— Visai aš nebijau tų adatų, — miegūstai prašneko jis pasukęs galvą į šoną, kad galėtų ją matyti.

— Tu pats didžiausias melagis. Aš dar nepamiršau, kai susirgai pūline angina ir tau reikėjo suleisti penicilino. Įbauginta seselė netgi turėjo atsivesti mane iš laukiamojo, kad aš padėčiau tau nusimauti kelnes.

— Man atrodo, kad ji tik norėjo užmesti akį į Džono Railio minkštąją vietą.

— Kiek pamenu, ta tavo minkšta vieta jos visai nedomino. Ji jų ir taip prisižiūri iki soties. Sugalvok geresnį melą.

— Aš tik norėjau padėti galvą ant tavo nuostabios krūtinės. Ir visai nemeluoju.

— Tai gal tik dėl to ten sukėlei tokį triukšmą, kad to gydytojo durys mums užsitrenkė amžiams?

— Buvo verta. Kaip ir šiąnakt. Ar pastebėjai, kaip pakštelėjau tau į vieną krūtį, kai niekas nematė?

Brin rūsčiai pažvelgė į jį.

— Nesek pasakų, Raili. Tu tikras žliumba.

— Bet ar pastebėjai?

— Gerai jau, gerai, pastebėjau.

Jis sukrizeno iš jos susierzinimo ir pažvelgė pro priekinį stiklą.

— Kur mes važiuojame?

— Vežu tave namo.

— Į *mano* namus?

— Taip, — netvirtai atsiliepė ji. — O ko tu tikėjaisi?

— Tikėjausi, kad šiąnakt leisi pasilikti pas tave. Juk tai mano dešinioji ranka, — pasakė jis ir pakėlė sutvarstytą ranką. — Man gali pakilti karštis. Mane gali ištikti šokas. Man gali...

— Gerai, gerai, tik nepasakok man tų siaubingų istorijų. — Prie kito šviesoforo ji pasuko atgal. — Tik nebandyk ieškoti jokių potekščių. Aš elgiuosi taip, kaip elgtųsi bet kuris žmogus, artimą žmogų ištikus bėdai.

— Supratau. Nemanyk, kad aš to neįvertinu, — pasakė jis rimtai, bet ji įtarė, kad ši situacija jį linksmina. Jie nuvažiavo keletą kvartalų tylėdami. Paskui Railis vėl prašneko: — Žinai, ką man tai primena?

— Ką?

— Tą vakarą, kai mes susituokėme.

Automobilis kryptelėjo į šoną ir Brin susikeikė.

— Duobė, — bandė pasiaiškinti ji.

Tačiau Railis žinojo, kad ji užsigalvojo apie tą naktį, kai tapo jo žmona.

— Mes paprasčiausiai viską metėm ir išlėkėm prie Taho ežero. Atsimeni?

Kaipgi ji galėtų pamiršti?

— Tiesą sakant, tai tu viską metei.

— Ir savo rankšluostį?

— Taigi.

— Dieve, — atsiduso jis, nusikeldamas mintimis į praeitį. — Kai tu palietei mane, aš vos ne-

numiriau. Aš pasakiau: "Būk mano mylimoji, Brin." O tu pasakei...

— Ne, Raili. Aš negaliu. — Brin atsitraukė nuo jo. Ji nudūrė akis žemyn ir vėl jas pakėlė. O, koks jis gražus...

— Negali? — sugergždė jis.

— Ne.

— Sakei, kad myli mane.

— Myliu, — sudejavo ji, — myliu, bet nesiruošiu tapti dar vienu egzemplioriumi tavo kolekcijoje. Puikiai žinau, kiek skalpų kabo prie tavo diržo. Tavo seksualiniai žygdarbiai yra pati mėgstamiausia tema, kai darbe susirenkama prie kavos aparatų. Aš nenoriu, kad mano vardą linksniuotų šalia visų kitų. Kai tau atsibosiu ir mūsų romanas baigsis, mes nebegalėsime dirbti kartu.

— Vadinasi, negulsi į lovą su manimi?

— Teisingai.

Jis švelniai uždėjo rankas jai ant pečių.

— Tu netiki, kad aš tave myliu?

— Aš tikiu, kad tu tuo tiki. Bet...

— Tu nepagalvoji, kad tai, ką tau jaučiu, yra visai kas kita? Kad tai yra kažkas pastovaus?

Ji prikando apatinę lūpą ir papurtė galvą.

— Aš tikrai myliu tave, Brin, ir noriu mylėtis su tavimi. Ką aš turiu padaryti, kad tu sutiktum gultis į lovą su manimi?

Jos atsakymas buvo akiplėšiškas:

— Vesti mane.

— Gerai.

Ji taip loštelėjo galvą, kad vos neišsinarino kaklo slankstelių.

— Ką?

— Aš pasakiau "gerai". Aš vesiu tave. Tokios sąlygos aš ir tikėjausi. Dabar man nebereikės klauptis prieš tave. Ar įsivaizduoji, kaip atrodytų nuogas vyras, klūpantis ant vieno kelio? O jeigu tu pasakytum "ne"? Tada aš klūpėčiau apsinuoginęs prieš visą pasaulį ir dar pažemintas.

— B-bet aš tik pajuokavau.

Jo antakiai kilstelėjo. Būtent nuo šitokios Railio veido išraiškos alpdavo visos jo gerbėjos.

— Ar tu visada taip žaidi su vyrais? Juokauji dėl vedybų?

— Ne, bet...

— Ar tekėsi už manęs, Brin?

Ji paskendo giliuose žydruose jo akių ežeruose ir net neprisiminė, ar ištarė "taip".

— Tai beprotybė, — pasakė ji po pusvalandžio, kai jiedu jau skriejo Sieros ir Taho ežero link.

— Aš kraustausi dėl tavęs iš proto. Pakvaišau ir pirmą kartą gyvenime įsimylėjau. — Laisva ranka jis glamonėjo jos krūtinę.

— Jei ir toliau nežiūrėsi į kelią, tai labai greitai tie du bepročiai atsidurs karste... ak, uždėk rankas ant vairo!

— Nori, kad sustočiau? — sukuždėjo jis prie pat jos ausies, o pirštais tuo metu lengvai braukė per spenelį.

— Hmm, ne. — Ji paglostė jo šlaunį ir švelniai ją spustelėjo.

Jis tyliai keiktelėjo ir atitraukė ranką nuo jos liemenėlės.

— Tiesa. Tu tai įrodei.

Ji atsilošė sėdynėje ir susimąstė.

— Maniškiai nusimins. Mama visada norėjo, kad aš ištekėčiau bažnyčioje. Ilga balta suknelė, vestuvių apeigos. Kasmet ji išleidžia krūvą pinigų užsisakydama "Nuotakos" žurnalą.

— Rytoj rytą paskambinsime jiems ir pakviesime atskristi pailsėti savaitgaliui. Žinoma, užsakysime atskirus kambarius, — pridūrė jis. — Ar aš jiems patiksiu?

— Vos prieš kelias savaites mama *lyg tarp kitko* užsiminė, kad man būtų laikas susitupėti ir ištekėti už kokio "gražaus vyriškio, tokio kaip tas Džonas Railis". Kad sukurčiau šeimą, įsigyčiau namą su kiemu ir šunimi ir kad nustočiau galvoti tik apie darbą.

— O tėvas? — nerimastingai paklausė Railis. Brin buvo pasakojusi jam apie savo tėvą ir jo griežtas kariškas manieras. — Kokia admirolo nuomonė apie mane?

— Jis kažką suniurnėjo esą tavo plaukai per ilgi. Bet jis mano, kad visų per ilgi. Jeigu jo kritika tuo ir baigiasi, tai manyk, kad jau įtikai. O kaip tavo mama? — Brin žinojo, kad Railio tėvas miręs, o motina gyveno San Chosė.

— Paskambinsiu jai ir taip pat pakviesiu. Bus

tikras šeimyninis sambūris. Gal pavyks atsilyginti už tai, kad nepakvietėme jų į sutuoktuves.

— Bet ar aš patiksiu tavo mamai?

— Gal tu juokauji? — paklausė jis, atsisukdamas į ją. — Ji mano, kad aš tikras patrakėlis, ir iki šiol neduoda ramybės įtikinėdama, kad man reikia geros moters, kuri paimtų mane į nagą.

Brin nusikvatojo ir glustelėjo prie jo:

— Aš kaip tik ir noriu paimti tave į nagą.

Tai buvo ilga kelionė, ir jiems užteko laiko pasipasakoti šį bei tą apie savo praeitį, artimiau susipažinti, kaip įprasta įsimylėjėliams.

Brin manė, kad jie susituoks vienoje iš koplytėlių, kurių buvo pridygę kaip piktžolių palei greitkelį, vos tiktai jie pravažiavo valstijos sieną. Tos koplytėlės visos kaip viena plieskė neoninėmis šviesomis, pūsdamosi žemomis kainomis, skelbdamos, kad nereikalauja kraujo tyrimų, ir girdamosi, kad veikia ištisą parą. Vargonų muzika ir dirbtinės gėlės — už papildomą užmokestį.

Tačiau Railis sustabdė automobilį priešais nuostabią bažnytėlę, jaukiai besiglaudžiančią pušų giraitėje. Smailiame bokštelyje matėsi varpas, o pro vitražinius langus sklido ryški šviesa. Railis padėjo Brin išlipti iš savo žemo sportinio automobilio ir nusivedė ją laiptukais prie skliautuotų durų.

Įėjusi vidun, iš džiaugsmo ir nuostabos Brin neteko žado. Visa bažnyčia buvo nutvieksta žvakių šviesos ir išpuošta baltomis gyvomis gėlėmis.

Centrinio tako, iškloto kilimu, gale, priešais altorių, laukė akiniuotas dvasininkas. Jis atrodė aplyg nužengęs iš Normano Rokvelo paveikslo. Apkūni moteris, matyt, jo žmona, sėdėjo prie vargonų ir angeliškai šypsojosi jiems. Bažnyčioje skambėjo tradicinė vestuvių muzika.

— Klausyk, ar tu nesi katalikė ar žydė? — staiga susirūpino Railis.

— Ne.

— Vadinasi, protestantų apeigos tiks?

— Taip, tai... — ji nebaigė sakinio. — Kada viską suorganizavai?

— Paskambinau iš tavo namų, kai nuėjai į miegamąjį persirengti ir susipakuoti daiktų. Tu patenkinta?

— Patenkinta? — ji švelniai nusišypsojo ir paglostė jam skruostą. — Tu toks mielas. Aš myliu tave.

— Ir aš myliu tave, — kimiai ištarė jis ir pasilenkęs karštai ją pabučiavo. Dvasininkas mandagiai kostelėjo, ir jiems teko surimtėti.

Po ceremonijos Railis nuvežė Brin į kurortinį viešbutį, kuris stovėjo vienos iš slidininkų pakėlimo trasos papėdėje.

— Aš čia nesu buvęs, bet, kiek žinau, jis yra penkių žvaigždučių.

Vos įžengę pro duris, jie nė kiek tuo nesuabejojo. Liftas pakėlė juos iš ištaigingo, antikvariniais baldais apstatyto vestibiulio, kuriame dar buvo didžiulis fortepijonas ir milžiniškas židinys. Juos išvydusi, Brin išsižiojo kaip mergai-

tė, atvykusi čia tiesiai iš girių glūdumos. Tarp svetainės ir miegamojo buvo nedidelė virtuvė ir baras. Viename vonios kambario kampe stovinti raudonmedžio vonia buvo pilna karšto vandens. Miegamajame, priešais karališko dydžio lovą įrengtame židinyje jaukiai spragsėjo ugnis.

— Jau pasiruošei prapjauti vestuvinį tortą? — paklausė Railis, kai ji vis dar negalėjo atplėšti akių nuo sumaniai įrengtų apartamentų prabangos ir patogumų.

— Vestuvinį tortą?

Ant vežimėlio, kurį pagarbus padavėjas įstūmė į svetainę, puikavosi ne tortas, o suflė, per gerus porą colių iškilęs virš balto kepimo indo. Jis atrodė toks pūkuotas ir lengvutis kaip milžiniška vaistinė svilarožė. Suflė pūpsojo ant iškrakmolytos lininės servetėlės, kuri buvo gražiai išlankstyta ir vaizdavo gulbę. "Gulbė" plaukė baltų gėlių žiedlapių ežere. Brin net apsiašarojo žvelgdama į tą epikūrinį meno kūrinį ir meldėsi, kad šis sapnas, jeigu tai tikrai sapnas, tęstųsi iki ryto.

— Žavinga...

Pasiteiravęs Railio, ar jie daugiau nieko nepageidaus, padavėjas išėjo. Railis didingąjį vanilinį suflė padalijo pusiau, užpylė "Grand Marnier" kremo ant Brin dalies ir padavė jai. Jie vienas kitą maitino, o kai baisiausiai išsiterliojo, laižė vienas kitam pirštus.

Paskui atėjo šampano eilė. Brin jautėsi labai

laiminga. Railis nusivedė ją į miegamąjį. Jis paėmė taurę iš jos rankų ir padėjęs į šalį atsisuko į savo žmoną. Degantis mėlynų akių žvilgsnis nuslydo jos veidu.

— Na, štai mes ir čia, — tyliai ištarė jis...

— Štai mes ir čia. — Brin įvažiavo į garažą ir nuspaudusi mygtuką uždarė jo duris. — Tu miegojai? — paklausė ji, kai Railis atsimerkė ir pakėlė galvą.

— Ne. Galvojau apie mūsų vestuvinę naktį.

Brin ir pati buvo nuklydusi mintimis į ją, tačiau ji neketino kalbėtis apie tai. Tik ne dabar, kai Railio paakiai pajuodę iš nuovargio, o veidas ištįsęs ir išbalęs dėl nukraujavimo. Be to, ir ji pati, užplūdus motiniškiems jausmams, dabar nori jį tik globoti ir saugoti. Tik ne dabar, kai jis praleis naktį pas ją.

Ji įvedė Railį į vidų saugodama, kad jis neužliptų ant stiklo šukių, pažirusių virtuvėje ant grindų.

— Gal ko nors norėtum? — paklausė ji, nuimdama švarką nuo jo pečių. — Valgyti? Gerti?

Jis papurtė galvą, todėl daugiau netarusi nė žodžio ji palydėjo jį į miegamąjį.

— Ar skauda ranką? — užjaučiamai paklausė Brin, klodama lovą.

— Ne, ji tik aptirpusi. Mano dešinioji ranka... Keletą dienų ji bus ne kažin kiek naudinga.

— Nereikia norėti, juk netekai daug kraujo.

— Gerai, kad neprireikė kraujo perpylimo. Nežinau, ar būčiau taip ilgai pakentęs adatą, įbestą į mano ranką. — Railis nuspyrė nuo kojų batus ir klestelėjo ant lovos krašto nusimauti puskojinių. Jis automatiškai kilstelėjo dešinę ranką norėdamas atsisegti marškinius ir tik tada prisiminė, kad ji kuriam laikui išėjusi iš rikiuotės.

— Palauk, leisk man, — suskubo Brin į pagalbą. Paėmusi už rankos, ji pastatė jį ant kojų. Jis taip ir stovėjo nuleidęs rankas. Vikriais pirštais Brin atsagstė pirmąsias sagutes. Bet kai krumpliai netyčia brūkštelėjo per švelnius garbanotus krūtinės plaukus, pirštai liovėsi klausę.

Staiga ji suvokė, kiek intymumo slypi nurenginėjimo procedūroje. Praėjusių dienų atspindys. Ir naktų, kai jiedu lėtai, mėgaudamiesi nurenginėdavo vienas kitą arba karštligiškai skubėdami plėšte nuplėšdavo vienas kitam drabužius apkvaitę nuo geismo.

Brin ištraukė marškinių apačią iš džinsų ir apnuogino jo krūtinę. Ji buvo tokia pažįstama, kaip jos pačios veidas veidrodyje. Tankūs juodi plaukai, gražiai įdegusi oda, vario spalvos speneliai, kurie akimirksniu atsiliepdavo į menkiausią jos pirštų ar liežuvio prisilietimą. Jis buvo gana liesas, net šonkaulius buvo galima suskaičiuoti. Pilvas plokščias, stangrus; gili, plaukų apgaubta bamba.

Brin nerūpestingai numetė marškinius ant kėdės.

— Ar tu... hmm... nori nusimauti džinsus?

— Paprastai aš miegu be jų.

Jos galva buvo nuleista. Brin svarstė, ar jis matė, kaip ji sumišo. Ji užsimerkė ir stengdamasi nusiraminti luktelėjo. Teko sukaupti visą drąsą, kol rankos pagaliau palietė diržą. Pirštai grabaliojo vėsią metalinę sagtį, tačiau oda po ja buvo karšta...

Brin užtrauktuką traukė žemyn lėtai, tempdama medžiagą kuo toliau nuo Railio kūno. Ne kažin kiek pavyko ją atitraukti, nes jo džinsai visada būdavo gana prigludę. Buvo neįmanoma nepastebėti akivaizdaus dalyko ir apsimesti, kad jo penio ten nėra ar kad jos pirštai jo neužčiuopė.

Sėkmingai įveikusi užtrauktuką, Brin užkišo rankas už džinsų šonų ir truktelėjo juos žemyn per tvirtas, dailias šlaunis. Tada ji atsiklaupė prieš jį ir nutraukė džinsus nuo raumeningų blauzdų.

— Paprastai nemiegu ir su apatiniais, — dusliai pasakė jis.

Brin atlošė galvą ir pažvelgė jam į akis. Kaip būtų gera priglusti skruostu prie tų tvirtų kojų, stipriai apkabinti jį... Pajusti skonį...

Apstulbusi dėl tokių savo minčių, ji pašoko ant kojų.

— Nieko, vieną naktį pakentėsi.

Ji stumte įstūmė jį į lovą. Vos tik Railio galva atsidūrė ant pagalvės, ji taip skubiai užklojo jį antklode, tarsi bodėtųsi juo ir nė sekundės ilgiau negalėtų į jį žiūrėti. Bet tai buvo tikrai ne antipatija...

Smarkiai trinktelėjusi durimis, ji užsidarė vonioje lyg bailus kareivis, pabėgęs iš mūšio lauko. Tą vakarą Brin persirenginėjo antrą kartą, tik dabar ji užsitempė trumpas medvilnines trikotažines kelnaites ir tokią pat berankovę palaidinukę. Ji dievino tokią naktinę aprangą, nes su ja jautėsi labai patogiai. Tie drabužiai buvo dizainerės sukurta vyriškų apatinių kopija, bet dėl to, kaip puikiai jie tiko Brin figūrai, nekilo jokių abejonių dėl jos lyties. Ant to liepsnelės kiaušinio mėlynumo komplekto ji užsimetė seną chalatą, kurį Railis kažkada įvertino kaip dar siaubingesnį dalyką negu galvos skausmas.

Ji užgesino šviesą ir grįžo į miegamąjį.

— Gal tau ko nors reikia?

Railis buvo nusiklojęs iki juosmens. Sulenkta kairioji ranka buvo pakišta po galva, o subintuotoji gulėjo ant pilvo.

— Tik šiek tiek švelnumo, globos. Norėčiau pratęsti mūsų pokalbį apie vaikučius. Klausyk, Brin, jeigu gyvensime atskirai, bus pasiutusiai sunku mylė... Ką ten darai?

— Traukiu paklodes ir užvalkalus, — atsakė ji, kuisdamasi prie spintelės.

— Kam?

— Lovai, kurią pasiklosiu apačioje.

Jis greitai atsisėdo akivaizdžiai sunerimęs.

— Dėl Dievo, Brin!

— Ne, dėl savęs ir dėl tavęs. Užtenka jau ir to, kad šią naktį miegame tuose pačiuose namuose, nėra ko čia dar labiau drumsti vandenį. Ti-

kiuosi, ne tai turėjai galvoje, kai prisiprašei čia likti nakčiai. — Piktas jo žvilgsnis patvirtino jos įtarimus. — Labanakt, Raili. Pasimatysime rytą. — Ji nuplaukė per miegamąjį su visa karališka didybe, o grindimis besivelkanti antklodė atrodė kaip karališkas šleifas.

Jos ausis pasiekė trumpas keiksmažodis, bet ji tik šyptelėjo.

Vėliau jai atsirūgo ta šypsenėlė. Nors sofa buvo pakankamai ilga ir patogi kaip lova, ji niekaip negalėjo užmigti. Tai bjaurybė, ėmė ir priminė tą vestuvinę naktį!

Tai buvo kerinti pasaka... Romantiška, aistringa... Brin muistėsi ir vartėsi nuo vieno šono ant kito, bet mintys kaip užsakytos vis grąžindavo ją į tą naktį...

— Na, štai mes ir čia, — tyliai ištarė Railis. Dramblio kaulo spalvos atlasiniai patalai kvietė juos į lovą. Dujiniame židinyje jaukiai spragsėjo ugnis. Jos šviesoje jų šešėliai šoko ant sienos, o švytėjimą atspindėjo akys.

— Gal norėtum įlįsti į karštą vonią?

— Gal po to.

— Po to? — jis dviprasmiškai šyptelėjo.

Brin skruostai užsiplieskė.

— Vėliau, — pasitaisė ji.

— Ar tai reiškia, kad tu taip pat, kaip ir aš, nekantrauji kuo greičiau atsigulti?

— Taip, prašau, — atsakė ji mandagiai. — Jau tuoj auš. — Ji uždėjo ranką ant prasegtos

marškinių apykaklės. — Jeigu nepaskubėsim, nebeturėsim vestuvinės *nakties*.

— Neduok Dieve, jei taip atsitiktų! — Jis pasitrynė nosimi į jos kaklą ir apkabino per liemenį. — Ar norėtum kelias minutes pabūti viena?

— Nebūtinai, — jis jautė ant kaklo jos kvėpavimą.

— Ar man leidžiama nurengti tave? — Railis laukė atsakymo, bet jo vis nebuvo. Tada jis pakėlė galvą ir pažvelgė į ją. Jos akys buvo padūmavusios nuo aistros, o drėgnos lūpos kvietė... Linktelėjusi galvą, ji nusiavė batelius ir iškart sumažėjo keliais coliais, bet dėl to atrodė tik dar moteriškesnė.

Brin vilkėjo šilkinę suknelę. Ant vieno peties buvo eilutė perlinių sagučių, kurias Railis mikliai atsagstė. Paskui jis atsegė užtrauktuką. Suknelė nuslydo žemyn. Railiui užėmė kvapą, kai ji liko tik su šampano spalvos apatinuku. Ji buvo be liemenėlės, nes krūtys dailiai gulė į tamprius nėriniuotus apatinuko kaušelius.

Užkišęs pirštus už petnešėlių, jis nusmaukė jas nuo pečių.

— Nebežinau, ar bučiuoti tave, ar tik gėrėtis, — sumurmėjo jis.

— Ir viena, ir kita.

Po svaiginančio bučinio Railis ir vėl mylavo ją akimis. Jis iš lėto apnuogino jos krūtinę ir sulaikęs kvapą ilgai gėrėjosi ja. Paskui švelniai suėmė krūtis į delnus ir ėmė aistringai glamonėti jas lūpomis.

— Raili... — sudejavo ji, panerdama pirštus į jo plaukus ir atsiduodama išradingoms jo liežuvio glamonėms.

Išbučiavęs jos pilvą, jis atsiklaupė ir prigludo veidu prie švelnaus trikampio. Rankos iš lėto nutraukė apatinuką. Šviesios kojinės ir nėrinių keliaraiščiai beprotiškai jaudino ir vertė nekantrauti.

Atsargiai atsegęs keliaraiščius, jis nusmaukė kojines, trumpam stabtelėjęs ties grakščiomis čiurnomis. Numovęs plonytes kojines, jis keletą kartų perbraukė delnais per blauzdas. Brin suvirpėjo ir tyliai aiktelėjo, o jis išdidžiai nusišypsojo. Tada jis atsegė keliaraiščių diržą ir numetė jį ant grindų.

Permatomos kelnaitės nieko neslėpė ir nekliudė godžioms jo akims. Bet nutraukęs paskutinį plonytį drabužėlį, jis sutramdė savo aistrą ir pagarbiai gėrėjosi jos nuogybe.

Aistringai apglėbęs ją per sėdmenis, jis prisitraukė ją arčiau. Lūpos nusėjo jos pilvą drėgnais bučiniais ir paniro į švelnų tamsių plaukų debesėlį.

Brin tyliai suaimanavo iš malonumo, jos keliai sulinko ir atsirėmė į jo krūtinę. Ji būtų sukniubusi, tačiau jis atsistojo, paėmė ją į glėbį ir nusinešė į lovą. Kol ji atsitokėjo, jis spėjo nusirengti ir palinko virš jos. Ji džiugiai prisitraukė jį ir išsirietė, pasitikdama jo lūpas.

Jis tol tyrinėjo ją pirštais ir glostė, kol ji ėmė blaškytis ir reikliai trintis kojomis į jį. Visi pojūčiai suplūdo kažkur į apačią ir išsiskleidė, skausmingai laukdami ekstazės. Pagaliau jis įsiskver-

bė į ją, toks karštas, tvirtas, nepasotinamas... Jis slydo vis gilyn, sujungdamas juos abu.

Railis nustebęs kilstelėjo galvą ir pradėjo trauktis. Bet Brin tik dar smarkiau prisispaudė ir stipriau apsivijo kojomis aplink jį.

— Myliu tave, Raili, — šnibždėjo ji, glamonėdama lūpomis jo spenelį. — Myliu tave.

Jis neskubėjo, stengdamasis suteikti abiem kuo didesnį malonumą. Išsiliejęs joje, jis dar norėjo pabūti toje ankštoje šilumoje, kurioje ji priėmė jį. Pro užuolaidas skverbėsi aušra, rausva šviesa užliedama sudrėkusius jų kūnus.

— Mano pati brangiausia nuotaka, — jo balse jautėsi begalinė meilė jai. Jis išbučiavo jos ausį, kaklą, lūpas ir krūtis. — Aš myliu tave, Brin.

— Ir aš myliu tave, Džonai.

Jis įdėmiai pažvelgė į jos miegūstas žalsvas akis.

— Tu pirmą kartą mane taip pavadinai. Ar tu tikrai su tuo vaikinu?

Ji blausiai nusišypsojo ir priglaudė jo galvą sau prie krūtinės.

— Čia tikrai tas vaikinas. Džonai, Džonai, Džonai...

Brin nesmagiai sukrutėjo ant sofos. Miegas vis traukėsi nuo jos. Ant laiptų pasigirdo kažkoks bruzdesys, ir ji staigiai atsisėdo. Brin garsiai ištarė vardą, kuris jau kelias valandas nedavė jai ramybės.

— Džonai?

6 skyrius

Brin įjungė šviesą. Railis grabaliojo tamsoje bandydamas nulipti žemyn, ir staiga apakintas šviesos ilgai mirksėjo.

— Ką tu sakei?

— Ką? Kada? Kodėl tu atsikėlei? — Ji nubloškė antklodę ir pribėgo prie laiptų manydama, kad jam prireikė pagalbos.

— Tu pavadinai mane Džonu.

— Negali būti.

— Tikrai. Tu mane vadini Džonu tik kai mylimės, daugiau niekada.

— Turbūt aš sapnavau.

— Tai turėjo būti nuostabus sapnas.

Jo įsiteikianti šypsena veikė ją kaip šiltas medus. Nerimstantis kūnas vedė ją iš kantrybės.

— Nepasakei, kodėl atsikėlei.

— Tu neklausei.

— Klausiau.

— Nejaugi? Hmm. Matyt, apkurtau išgirdęs, kad šauki mane Džonu.

Jis nusileido į apačią ir sustojo ant apatinio laiptelio. Tik tada Brin pamatė, kad jis lygiai taip pat menkai apsirengęs, kaip ir ji. Jis mūvėjo tik medvilnines trumpikes... *trumpas* medvilnines trumpikes, kurios vos laikėsi ant siaurų klubų. Ta vietelė, kur kokiais dviem coliais žemiau bambos ėjo šilkinis plaukų ruoželis, jai visada labai patiko. Ir jį jaudindavo, kai jos lūpos liesdavo tą ypatingą plotelį. Jaudindavo...

Vėl pažvelgusi Railiui į veidą, Brin išvydo pašaipią šypsenėlę. Sumišusi dėl savo rėksmingo apdaro, ji sukryžiavo ant krūtinės rankas. Per skubėjimą ji pamiršo užsimesti bjaurųjį chalatą ir dabar stypsojo tik su bikinio kelnaitėmis ir palaidinuke, kuri lyg antroji oda aptempė krūtinę.

— Tavo gražios kojos, — sušnabždėjo Railis.

Anksčiau, kai jie dar gyveno kaip sutuoktinių pora, nė vienas jų nebuvo labai drovus. O dabar nakties ramumoj tebešmėkščiojant išsiskyrimo pamėklei ir kiaurai veriamai tų mėlynų akių, Brin jautėsi kaip niekada gyvenime nuoga. Ir nesaugi. Pažeidžiama.

Bet koks gyvūnėlis parodys dantis ir puls plėšrūną, jeigu tas piktnaudžiaus jo silpnybėmis. O Brin galėjo gintis tik pasitelkusi priešiškumą.

— Tai nulipai žemyn ir prižadinai mane tik tam, kad tai pasakytum?

— Ne, bet kadangi jau čia atsiradau... — jis gūžtelėjo pečiais. — Nebeveikia nuskausminamieji.

Pyktis kaipmat išdulkėjo, ir Brin susirūpinusi suraukė kaktą.

— Tau skauda ranką?

— Velniškai.

— Gydytojas sakė, kad taip bus, kai vaistai nustos veikti. Jis man davė skausmą malšinančių tablečių. Einu į virtuvę atnešti, jos mano rankinėje.

Ji pasisuko eiti, bet Railis sulaikė ją pastvėręs už riešo.

— Nenoriu jokių tablečių.

— Bet jeigu skauda...

— Verčiau išgersiu brendžio. Ir skausmą apmalšins, ir neapsvaigsiu. Palaikysi kompaniją?

Jis nusitempė Brin prie baro. Ji paklusniai sekė iš paskos. Tokiu vėlyvu metu viskas atrodė nerealiai. Nejaugi čia jie vaikštinėja vidurnaktį po ekstravagantišką draugės svetainę vienais apatiniais? Neįtikėtina, bet būtent taip ir yra.

Railis pasodino ją ant aukštos kėdutės ir užėjo už baro. Jam pavyko surasti ne vienos, o dviejų rūšių brendžio. Pasirinkęs patį brangiausią, jis gausiai kliūstelėjo jo į taurę.

— Man nereikia, ačiū, — pasakė Brin, suriesdama kojų pirštelius ant pakojo.

— Kremo likerio? Žinau, kad mėgsti "Bailey".

— Visiškai nieko.

— Tada į sveikatą! — Railis kilstelėjo taurę sveikindamas ją ir gurkštelėjo. Jis užsimerkė jausdamas, kaip deginantis skystis nuslydo gerk-

le ir krūtine į skrandį užkaitindamas visą pilvą. Aplink jo lūpas ėjo baltas ruoželis, o nosies sparneliai buvo keistai įsitempę.

Brin palietė jo sutvarstytą ranką.

— Tau tikrai labai skauda, ar ne?

— Viskas gerai, — pasakė jis išdidžiai, vyriškai paneigdamas skausmą. Paprastai moterys į tai reaguoja labai jautriai.

— Negi sunku prisipažinti, kad skauda?

— O ko čia skųstis?

— Ogi tam, kad žmogus nusipelno bent kiek užuojautos, jeigu jam negera. Tai natūralu ir normalu.

— Tai būdinga ir moterims?

— Be abejo!

Jis nusijuokė.

— Kas čia juokinga? — paklausė ji.

— Tai štai dėl ko tu visada eidavai gulti, kai sirgdavai mėnesinėmis.

— Užtat, kad skauda, — gynėsi ji. — Jeigu tau reikėtų bent vieną dienelę taip pasikankinti, suprastum, ką tai reiškia. Ir visi vyrai suprastų.

Jis ištiesė ranką ir palietė delnu jos skruostą.

— Žinau, kad skauda. — Jis paglostė nykščiu jos apatinę lūpą. — Bet mes radome ypatingą vaistą, ar ne?

Brin sunkiai nurijo seiles ir nudūrė akis į grindis. Ji pasimuistė ant kėdutės.

— "Midol" prieš mūsų metodą tik nulis, — paerzino jis.

— Neprisimenu.

— Ir dar kaip prisimeni.

— Iš kur žinai, ką aš prisimenu? — suskato prieštarauti ji.

Jo žvilgsnis slystelėjo jos kūnu ir sustojo ties krūtine. Tai štai kas ją išdavė: pro ploną medžiagą matėsi išsišovę krūtų speneliai.

— Neškis savo brendį aukštyn, — greitai pasakė ji ir atsikėlė nuo kėdutės. — Aš einu miegoti.

Brin grįžo prie sofos ir ėmė purenti pagalvę. Buvo galima apsieiti ir be purenimo, bet juk reikėjo kažkuo užsiimti, kad išvengtų to kiaurai veriančio žvilgsnio.

Ji atsigulė ir užsitraukė antklodę ant pečių. Pasivertusi ant šono apsimetė, kad iš karto užsnūdo. Staiga ji pajuto, kad sofos kojūgalis įlinko nuo Railio svorio. Atsisėdęs jis užkėlė jos pėdas sau ant kelių. Piktai atsidususi, ji atsivertė aukštielninka ir pažvelgė į jį.

— Sakei, kad nešiesi tą savo brendį aukštyn.

— Ne, tai *tu* sakei, kad neščiausi brendį aukštyn. Tau sunkiai sekasi prisiminti, kas ką sako šią naktį. Gal tu jaudiniesi dėl to, kad aš esu čia?

Brin pašaipiai prunkštelėjo ir užsimerkė nuduodama, kad jis mirtinai jai įkyrėjo.

— Puiku, gali sėdėti. Man tas pats. Tik netriukšmauk ir netrukdyk miegoti. — Giliai atsidususi, ji vėl užsimerkė. Bet nepraėjo nė kelios sekundės, kai ji pašoko lyg spyruoklė. — Baik, sakau!

— Tavo kojos visada buvo jautrios. — Kai-

rioji Railio ranka buvo pakišta po antklode. Jis ką tik nykščiu palietė tą vietą, kur didysis pirštas jungiasi su pėda. Brin jautriai reaguodavo į menkiausią prisilietimą, o ką jau kalbėti apie padų masažavimą.

— Vadinasi, nutarei trukdyti man miegoti, ar ne? — užsipuolė ji.

— Kaip tu gali miegoti, kai aš kenčiu?

— Brendis nepadeda?

— Dar ne. — Jis pakėlė taurę, iš kurios buvo nugerta gal tik trečdalis.

— Gerai, — pasakė Brin pavargusiu balsu. — Aš pasėdėsiu su tavimi. Bet jei prisigersi ir imsi kvailioti, kaipmat išlėksi iš čia! Gali vairuoti ir kaire ranka.

— Tau geriau žinoti, — tingiai nusišypsojo jis.

Brin išpylė karštis staiga prisiminus visus tuos kartus, kai jis taip ir darė, nes dešinė ranka tuo metu būdavo užimta kai kuo kitu. Ji keikė save už tuos prisiminimus. Tegu jis eina skradžiai su savo gašliais atsiminimais!

— Baik tas nepadorias užuominas arba keliausi aukštyn!

— Aš buvau pritrenktas, kai vestuvių naktį sužinojau, kad tu dar nekalta.

— Raili! Gal negirdėjai, ką pasakiau?

— Čia ne užuomina, o faktas. Aš buvau pritrenktas.

— Kodėl?

— Ne tiek jau ir daug yra tavo amžiaus skaistuolių.

— Mano amžiaus? Galima pagalvoti, kad aš senė. Arba kokia atgyvena.

— Kiek tau tada buvo metų? Dvidešimt penkeri? Baik, Brin. Na, kiek pažįsti dvidešimt penkerių metų amžiaus nekaltų mergelių?

— Turbūt visas jas reikėtų surinkti ir patalpinti muziejuje.

— Nejau įsižeidei? Tik pasakiau, kad buvau labai nustebęs. Juk nesakiau, kad nusivylęs. — Jis toliau nykščiu tingiai glostė pėdos įlinkį. — Man kaip tik patiko, — tyliai pasakė jis. — Būčiau pakvaišęs, pabandęs įsivaizduoti, kas buvo prieš mane. Nebūčiau pakėlęs minties, kad kiti vyrai mylėjosi su tavimi.

Glamonė vis labiau artino prie ekstazės. Buvo laikai, kai šitą ritualą atlikdavo jo liežuvis, tirpindavęs kaulus ir priversdavęs kraują virti. Ta jo hipnozė papiktino ją, ir ji leptelėjo pirmus atėjusius į galvą žodžius:

— Yra ir kitų būdų mylėtis!

Jo nykštys apmirė. Staiga įsitempę pirštai suspaudė pėdą. Tamsūs jo antakiai grėsmingai pakilo į viršų.

— Kaip tai reikėtų suprasti?

Verčiau ji būtų nusikandusi liežuvį. Ir kaip ji nepagalvojo, kokią jo reakciją gali sukelti toks iškreiptas pasigyrimas. Bet kelio atgal nebuvo.

— Juk aš niekada nesakiau, jog nesimylėjau su kitais vyrais. Mano nekaltumas to neįrodo!

— Vadinasi, žaidei, bet iki galo nėjai?

Ji truktelėjo pečiais.

— Su kuo?

— Dėl Dievo, Raili. Koks skirtumas...

— Tuoj pasakysiu, koks skirtumas. Man tai perkūniškai didelis skirtumas, štai koks tas skirtumas.

— Kodėl? Kodėl dabar? Kai buvom susituokę, tai nebuvo svarbu.

— Kai buvom susituokę, prieš mane nesipuikavai savo meilužiais.

— Aš nesipui...

— Kas jie tokie buvo? Koledžo laikų vyrukai?

Jis jau siutino ją. Nuo tokio kvailumo ir buko užsispyrimo jos pyktis įsiplieskė.

— Aišku. Juk žinai, mokiausi Berkelyje.

— O taip, žinoma! Aiškiau ir būti negali. — Iš Railio akių teliko mėlyni plyšeliai. — Vidurinėje mokykloje?

— Keletas. — Brin išdidžiai atmetė galvą.

— Žemesnėse klasėse? — Pamatęs jos įžūlų žvilgsnį, jis sušnibždėjo: — O Dieve. — Jo akys klaidžiojo po jos kūną, lyg matydamos jį pirmą kartą. — Ar tu visus tuos vyrus vedžiodavai už nosies lygiai taip, kaip mane iki vedybų? Šaipeisi iš jų ir vedei iš proto? Kaip toli tiems išperoms leidai nueiti?

— Daraisi juokingas.

— *Kaip toli?* — šaukė jis. — Ar leidai žiūrėti į savo krūtis? Liesti jas?

— Aš nežadu...

— Bučiuoti jas? O šlaunis?

— Raili...

— Jie bučiavo šlaunis? Ir tarp jų?

— Užsičiaupk! Daugiau to nepakęsiu!

Brin norėjo ištraukti kojas, bet jo kairioji ranka įgijo dvigubą jėgą. Geležiniais gniaužtais nutvėręs ją už čiurnų, jis tvirtai suspaudė kulnus sau tarp kojų.

— Pakęsi! Dabar išklausysi viską. Pati pradėjai, ir dabar mes viską išsiaiškinsim.

— Nėra ko aiškintis. Nebuvo jokių kitų vyrų.

— Tu juos irgi glamonėjai? Rankomis, burna? O kaip jie mylėjo tave?

— Jie nieko panašaus nedarė! Nebuvo jokių kitų vyrų! — Pagaliau jos riksmas perskrodė raudoną pavydo rūką, aptemdžiusį jam protą.

Jo krūtinė sunkiai kilnojosi. Matėsi, kad jis stengėsi tvardytis, tačiau vis tiek jos nepaleido.

— Kas buvo tavo pirmasis meilužis? Kas?

— Tu, — prakošė Brin pro dantis. Ji visa drebėjo nuo pažeminimo ir pykčio.

Kurį laiką jie žvelgė vienas į kitą, paskui Brin atvirto ant pagalvės ir užsidengė ranka akis.

— Na štai, tu šitai norėjai išgirsti?

— Tu niekada neturėjai...

— Ne, Raili, niekada neturėjau. — Brin patraukė ranką ir pažiūrėjo į jį. Jos akyse kaupėsi ašaros, ir jie abu netikėtai sutriko. — Nejaugi tu nematei? Nesupratai? Argi tavo savimeilė tokia trapi, kad būtinai turėjai priversti mane tai pasakyti?

Jis padėjo sužalotą ranką jai ant krūtinės ir švelniai paglostė pirštų galais.

— Kodėl sakei, kad buvo kitų vyrų?

— Turbūt norėjau tave paerzinti, — prisipažino ji abejingai.

— Kodėl?

— Nežinau. Gal dėl kitų moterų. — Ašarų neliko nė pėdsako. Gilios ir neramios jos akys priminė audringą Ramiojo vandenyno įlanką. — Moterų prieš ir po mūsų vedybų. Tu vaikščiojai su kitomis. Skaičiau laikraščiuose.

Jo ranka sustingo, paskui jis ją atitraukė. Paėmęs taurę su brendžiu, kurią buvo pasidėjęs ant stalelio, jis nugėrė didelį gurkšnį. Pastatęs taurę atgal, jis atrėžė:

— Ir tu vaikščiojai. Vinas ištisas savaites sukiojosi aplink tave.

— Iš kur žinai?

— Turiu savų šaltinių.

— Aš tau paaiškinau dėl Abelio. Mes tik draugai, nėra jokios romantikos.

— Lygiai tas pats ir mano atveju. Tos moterys tik lydėdavo mane.

Ji skeptiškai žvilgtelėjo į jį. Jis atrodė visiškai įsitikinęs savo teisumu.

— Pati žinai, kokie tie visuomeniniai renginiai. Turiu lankytis juose atstovaudamas studijai. Taip pat privalu turėti lydintį asmenį. Tai nieko nereiškia... Nieko tarp mūsų nebūdavo.

— Aš geriau žinau, — pasakė ji vėl staiga atsisėsdama. — Prisimenu, kai važiavome... — ji nutilo. — Nesvarbu.

Jo lūpų kampučiai pakilo.

— Tęsk, užbaik. Ką tu prisimeni?

— Nieko. Pamiršau.

— Gal pagalvojai apie tą vakarą, kai kalbėjau Merin Kaunti pasilinksminime? Tą vakarą, kai mums atsiuntė limuziną?

Skaisčiai nuraudęs Brin veidas buvo pats geriausias prisipažinimas...

— Kaip tai reikėtų vertinti? — paklausė Brin.

Nustatytu laiku jų laukė ilgas, juodas, prabangus limuzinas. Atrodė, kad vairuotojas sėdi mažiausiai už pusės kvartalo nuo užpakalinės sėdynės, kur įsitaisė Brin su Railiu.

— Tu turi įvertinti, kad esi su manimi. O aš — kad esu žymi televizijos figūra.

— Ir dar tokia kukli ir nuolanki, — meiliai pridūrė ji ir pasilenkusi pabučiavo jį į skruostą.

— Tik pažiūrėk! — jis apsidžiaugė kaip berniūkštis, aptikęs mygtuką, kuris automatiškai atidarydavo stoglangį. — Ir dar yra pilnas baras, jei kartais ponia ištrokštų. — Jis parodė dureles, kurios pasislenka ir atidaro barą. — O čia spalvoto vaizdo televizorius, jeigu nenorėtum praleisti "Dalaso" serijos.

Railio rankos nardė tarp visokių prietaisėlių ir mygtukų.

— Tik nieko nesugadink, — perspėjo ji, — nes neišsimokėsime.

— Nekvaršink savo gražutės galvelės dėl mūsų šeimos finansų, — išdidžiai atsiliepė jis,

nors ir žinojo, kad toks jo tonas ją erzina. Sulaukęs grėsmingo žvilgsnio, jis nusišypsojo. — Mano agentas ką tik susitarė dėl naujo kontrakto. Net nepatogu, kai pagalvoju, kiek jie man sumokės.

— Neabejoju, — tarė ji sausai.

— Patikimas žinių šaltinis informavo mane, kad mano režisierei taip pat numatyta gerokai pakelti atlyginimą.

— Kas tau sakė?

— Mano žmona. Ji turi vidinį ryšį su mano režisiere.

— Nepamiršk, kad šitie dalykai netapatinami. Tavo režisierei nusprendė pakelti atlyginimą dėl jos ypatingų nuopelnų režisuojant "Rytą su Railiu" ir dėl svarių rezultatų keliant jo reitingus.

— O kokį atlygį ji gauna už ypatingą Railio priežiūrą? — sududeno jis palei jos ausį.

— Hmm, tikiuosi, dar daugiau Railio, — sumurkė ji gundomai ir apsikabino jį per kaklą, kai jis pasilenkė pabučiuoti ją.

— Ar jau sakiau tau, kad šįvakar tu atrodai itin žavingai? Čia nauja palaidinukė?

— Atsakant eilės tvarka — ne ir taip. — Brin pakštelėjo jį į lūpas. — Jūs šiandien labai mielas, pone Raili. Šalia smokingais vilkinčių vyrų aš tampu laukine ir nesutramdoma.

— Reikėjo pasakyti anksčiau. — Jų pokalbį nutraukė ilgas bučinys. — Žinai, ką pagalvojau?

— Ne, o ką?

— Kad nemačiau tavęs visą dieną.

— Matei mane visą dieną darbe.

— Bet tai buvo darbas. O kai grįžome namo, tu pradėjai ruoštis vakarui, o man liepei persodinti gėles kiemelyje.

— Pasiilgai?

— Pasiilgau štai ko. — Jo liežuvis giliai paniro į jos burną, o rankos dar stipriau suspaudė ją glėbyje.

Kai jie pagaliau atsiplėšė vienas nuo kito, ji sumurmėjo:

— Jaučiuosi pamaloninta. Esame susituokę jau ištisus dešimt mėnesių, o tau dar neatsibodau.

— Jokių šansų, — jis sušnibždėjo kažkur jai į kaklą. — O jeigu bent keliais coliais žemiau nuleistum ranką, pati tuo įsitikintum.

— Raili! — sukikeno ji.

— Atsiprašau. Tik norėjau, kad įsitikintum.

— Šš! Vairuotojas išgirs.

Patyrinėjęs mygtukų skydelį, Railis paspaudė tą, kuris pakėlė pertvarą tarp jų ir vairuotojo.

— Na, štai. Viskuo pasirūpinta. Ar kada nors mylėjaisi limuzine?

— Ne, ir... ak, mielasis... liaukis tuoj pat. Vairuotojas... hmm...

Brin nesąmoningai nusiavė aukštakulnes basutes ir patrynė pėdą į jo blauzdą. Ji apsivijo rankomis aplink jo kaklą, vos tik jis paguldė ją į pliušinį limuzino kampą, kuris jai atrodė lyg švelnus glėbys.

— Man tikrai patinka ši palaidinukė. — Ji buvo iš juodo permatomo muslino. Railio pirš-

tai vikriai segiojo netikrų deimantų sagutes. — Ji nuostabiai šlama. Ar kada nors pastebėjai, koks seksualus drabužių šnaresys? — Po palaidinuke Brin buvo su juoda nėriniuota liemenėle ir tokiomis pat kelnaitėmis.

— Raili, mes tikrai neturėtume... — jos prieštaravimas buvo silpnas, nes jis jau glamonėjo jos krūtis. — Tavęs laukia trys šimtai žmonių... hmm... tu užmirši, ką turi... ak... o, Raili... sakyti.

— Kertu lažybų, kad tu tokia pat skani, kaip ir atrodai.

Jis įkišo ranką į tinklinį liemenėlės kaušelį ir išlaisvino krūtį. Virtuoziškai nykščiu sujaudinęs jos viršūnėlę, jis, palenkė galvą ir apžiojo ją. Jis tol mylavo liežuviu švelnų spenelį, tai įnirtingai čiulpdamas jį, tai laižydamas ir glostydamas, kol Brin visai apsalo iš malonumo. Aklai grabaliodama marškinių sagutes, ji apnuogino jo krūtinę ir panėrė virpančius pirštus į krūtinės plaukus.

Juodo muaro sijonas, kurį ji išsirinko šiam oficialiam vakarui, jaudinančiai sušiugždėjo, kai Railis pakišo po juo laisvą ranką. Pirštų galiukais jis klajojo po šiltą šilkinę jos šlaunų odą. Susidūrę su atlasine keliaraiščių juosta, jie nuklydo aukščiau.

Jo ranka įslydo į kelnaites ir palietė jos pulsuojančią lytį. Abu sunkiai kvėpavo.

— Džonai, tai... o taip...

— Tu tokia nuostabi. Ir drėgna. Tokia drėgna. O, kaip gera tave šitaip liesti. Ir šitaip.

Jo pirštai saldžiai tyrinėjo. Ji išrietė kaklą, panardindama galvą į veliūrinį audeklą. Stengdamasi užgniaužti aimanas, ji prikando apatinę lūpą.

Jos atsakas uždegė jį. Atitraukęs nuo jos ranką, jis karštligiškai skubėdamas atsisegė kelnių užtrauktuką ir akimirksniu užgulė ją. Nepadorus elgesys jiems beprotiškai kaitino kraują. Baimė, kad juos pamatys, ir tarp kūnų besipinantys puikūs drabužiai temdė protą. Sugriebęs rankomis jai už sėdmenų, jis grubiai prisitraukė ją prie savęs. Jis įsiskverbė į ją ir smigo vis gilyn ir gilyn...

Jie labai greitai pasiekė orgazmą. Tai buvo lyg sprogimas, sudrebinęs juos abu vienu metu. Įsikniaubęs į jos kaklą, jis stengėsi nuslopinti pasitenkinimo aimanas ir karštai alsavo į jos įkaitusią odą. Pasisotinusi ji paleido jo kaklą.

Staiga jie pratrūko kvatotis.

— O Dieve, Raili, ką mes padarėme?! Greičiau lipk nuo manęs ir leisk man įvertinti žalą.

Pakėlęs galvą, jis žvilgtelėjo pro langą, kuris, laimė, buvo užtemdytas.

— Geriau paskubėk, brangute, nes geriausiu atveju turim tris minutes.

— O, ne! — sucypė ji. Drabužius ji kaipmat susitvarkė, bet vienos basutės niekur nesimatė. Teko klauptis ant keturių ir ieškoti jos po sėdyne.

— Brin, nerandu vienos sąsagos! — supanikavo Railis. — Va, yra... ne, čia sėdynės diržas!

— O, velniai griebtų! Štai jinai! Užlipau tiesiai ant jos ir turbūt suplėšiau kojinę...

Railis įvėrė sąsagą, susikamšė marškinius ir užsisegė ant liemens juostą.

— Tik nepamiršk užsisegti užtrauktuko, — priminė Brin.

— Ačiū. — Jo peteliškė buvo persisukusi, todėl Brin metė savo šukuoseną ir puolė taisyti ją. Ji vikriai persegė dekoratyvines šukas plaukuose ir išsitraukusi pudrinės veidrodėlį ėmė apžiūrinėti, kur reikia skubios kosmetinės pagalbos. Čia reikėjo įdėti visas pastangas.

Pro užtemdytus langus jie jau išvydo nedidukę sutinkančiųjų grupę, pasiruošusią pasveikinti juos prie uždaro kaimo klubo.

— Kaip aš atrodau? — nerimo Brin.

Limuzinas jau lėtino greitį.

— Kaip ką tik pasimylėjusi.

— Raili!

— Pati paklausei, — juokdamasis jis spustelėjo jos ranką. — Galvok, kad visos moterys pavydės tau, o visi vyrai pavydės man. Kažin ar kam teko laimė pasimylėti važiuojant čia.

Ji irgi nusijuokė.

— Aš myliu tave.

— Ir aš tave myliu. — Jis staiga surimtėjo. — Prisiekiu Dievu.

Vairuotojas priėjo prie galinių limuzino durelių ir plačiai jas atidarė. Visam sutinkančiųjų komitetui buvo gardaus juoko, kai ponas ir ponia Railiai buvo nutverti besibučiuojantys.

— Pripažink, — švelniai pasakė Railis. — Juk buvo smagu.

— Niekada nesakiau, kad nebuvo. — Brin pešiojo išlindusį iš antklodės siūlą. — Su tavimi visada buvo smagu. — Ji tiriamai pažvelgė į jį pro tankias blakstienas. — Ar daug patyrei džiaugsmo su kitomis moterimis po to, kai išėjau? Važinėjaisi su jomis limuzinu?

Jis švelniai nukėlė jos kojas, pasiėmė taurę ir pasilenkęs pasirėmė alkūnėmis ant kelių. Įsmeigęs akis į brendį, jis sukiojo taurę tarp pirštų.

— Buvau nežmoniškai įtūžęs, kai tu išėjai, Brin, — tyliai pradėjo jis.

Staiga ji neteko noro ką nors sužinoti. Ir kodėl ji išprovokavo jį? Jo prisipažinimo jai nereikia. Tačiau buvo per vėlu. Jis pasiryžo papasakoti.

— Tu išėjai netarusi nė žodelio. — Jis pasuko tik galvą, bet taip staigiai, kad ji net pašoko išsigandusi jo veriančio žvilgsnio. — Ar tu kaltini mane, kad aš įsižeidžiau? O jeigu taip aš būčiau palikęs tave nepasakęs nė žodžio, nieko nepaaiškinęs, be jokių kaltinimų, negailestingai, be jokio sąžinės graužimo, be nieko?

— Turbūt turėjai teisę pykti, — sutiko ji.

— Ir dar kokią! — Jis gerokai sriūbtelėjo brendžio. — Vos neišėjau iš proto nežinodamas, kas tau atsitiko, kol negavau tavo laiško.

— Bet aš palikau raštelį.

— Na, žinoma! Penkis žodžius. Nieko sau!

"Nesirūpink. Man viskas bus gerai." Nesirūpinti, kai gatvėse pilna visokių išsigimėlių! Kasdien tik ir girdi apie lėktuvų katastrofas ir autoavarijas. — Su kiekvienu žodžiu jis vis labiau nervinosi. — Pilna ežerų ir vandenynų, kur galima nuskęsti. Griūva kalnai. Tada visko prisigalvojau. — Jis giliai įkvėpė, ir, rodos, jam palengvėjo. — "Nesirūpink." Prisiekiu, jei būčiau tą vakarą tave suradęs, būčiau pasmaugęs!

Railis pašoko nuo sofos ir ėmė vaikštinėti.

— O kai gavau tavo laišką, kuriame vietoj paaiškinimo radau prašymą palikti tave ramybėje, įširdau ne juokais. Siaubingai įtūžau. Beprotiškai įsiutau. Tuo metu nuo manęs vertėjo laikytis atokiau. Negalėjau ir nenorėjau dirbti. Tik kai studijos direktorius pasikvietė mane ir liepė arba susiimti į rankas, arba nešdintis velniop, atsikvošėjau. Kodėl turėjau leisti tau sugriauti savo karjerą? Taigi grįžau prie darbo. Tada ir pasidariau abejingas viskam.

— Tada ir pradėjai lakstyti su kitomis, — niūriai pasakė Brin.

— O kodėl ne? Iš kur man žinoti, kad ir tu taip nedarei? O gal tu turėjai romaną, kai dar gyvenom kartu?

Rūstus Brin žvilgsnis jį sutramdė.

— Gerai jau, gerai, per daug apie tai negalvojau, bet nesiginsiu — tokia mintis švystelėjo galvoje. Pradėjau susitikinėti su kitomis moterimis. Kuo jaunesnėmis, kuo meilesnėmis ir nuolankesnėmis.

Brin nuleido galvą. Ne, ji neparodys ašarų. Neparodys! Argi buvo galima tikėtis kitko? Nereikia nė klausti, ji ir pati žino, koks nežabotas Railio seksualumas. Be abejonės, jis rado, kaip nusiraminti.

— Kai kurios moterys padarys viską, kad tik vyras vėl jas kviestųsi, — jo balsas buvo sudirgęs. — Surizikuosiu pasirodyti pasipūtusiu menkysta, bet man nereikėdavo ilgai ieškoti pačių paslaugiausių.

Nebegalėdama daugiau ištverti, Brin nutėškė antklodę į šalį ir pašoko nuo sofos.

— Manau, kad ir man reikėtų išgerti. — Ji nuėjo prie baro.

— Daug moterų siūlėsi man, Brin.

— Neabejoju, — metė ji per petį. — Tik malonėk apsieiti be šlykščių detalių. Nebenoriu nieko girdėti.

Ji trinktelėjo aukštą taurę ant baro ir pasiėmė "Bailey" butelį.

— Tačiau aš nė su viena jų nepermiegojau.

Brin ranka, pilanti likerį, taip ir sustingo. Ji įsmeigė į jį akis. Širdis kaip pašėlusi daužėsi krūtinėje. Akyse tvenkėsi ašaros. Ji tikėjo juo, todėl taip ir suspaudė širdį.

— Nuo tada, kai susituokėme, aš nesimylėjau nė su jokia kita moterimi. Tiksliau, nuo pat pirmos dienos, kai tave pabučiavau.

— Ne?

— Gal aš ir mulkis, bet santuokos įžadai man šventas dalykas.

"Bailey" butelis barkštelėjo į barą. Brin vos nepaleido jo iš aptirpusių rankų, kai pamatė besiartinant Railį. Ji stovėjo kaip suakmenėjusi, kai jis pasilenkė virš baro ir paėmęs jos ranką švelniai spustelėjo. Jis apvedė Brin aplinkui ir sustabdė priešais save. Sveikąja ranka spustelėjęs petį, jis pasodino ją ant aukštos kėdutės, kuri stovėjo už jos.

Brin apsidžiaugė pajutusi atramą, nes jau manė, kad apalps iš palengvėjimo, kuris apėmė išgirdus jo žodžius. Ak, ji galėjo paneigti tai, bet puikiai žinojo, kad vis dar myli Džoną Railį.

Praskyręs jos kelius, Railis atsistojo tarp jų. Jiedu vėl buvo labai arti vienas kito. Brin pajuto jo krūtinės plaukus netgi per aptemptą palaidinukę.

— Savo nevykusioje jaunystėje galvojau, kad seksas yra tik fizinis pasitenkinimas. Buvau nepasotinamas, bet abejingas, supranti?

— Taip. Manau, kad suprantu.

— Tik pasimylėjęs su tavimi supratau, kas tai yra iš tikrųjų. Ir kai palikai mane, nors ir buvau pamišęs iš pykčio, negalėjau suvulgarinti mūsų bendrai sukurto grožio. Jei būčiau gulėjęs su bet kuo, tai būtų buvusi tikrojo jausmo parodija. — Jis žengė dar žingsnelį artyn. — Kaip aš galėjau po tavęs geisti kitos moters, Brin? Kodėl turėjau ieškoti kitos, jei mylėjau geriausią iš geriausių? To negalėjo būti, ar ne? Tu galvojai, kad buvau tau neištikimas?

— Ne.

— Gal kas nors siaubingai primelavo tau apie mane ir kitą moterį?

— Ne.

— Tai kodėl, mieloji? — Jis pasilenkė ir prigludo veidu prie jos veido. Jo lūpos palietė jos kaklą, paskui ausies lezgelį. Atsiduodama jo valiai, Brin atsirėmė į barą. — Kodėl tu mane palikai?

Jis bučiavo ją, bet tramdė tarp jų jau įsižiebusią aistrą. Jis žaidė jos lūpomis, tačiau neleido joms įsijausti, nors ir labai abu to troško.

Pakėlęs jos rankas, jis sunėrė jas sau ant kaklo. Švelniai glostydamas jas, mėgavosi jos nevalingomis dejonėmis, kurios išsprūdo jai iš gerklės jam prisilietus. Nykščiais dviprasmiškai brūkštelėjo jai per pažastis. Paskui sustojo ir truputį palaukęs delnų apačia pradėjo glostyti jos krūtis.

— Dėl ko, Brin? Dėl pinigų?

— Žinoma, ne.

Jis suspaudė krūtis iš šonų taip, kad speneliai prisiliestų prie jo krūtinės. Jos šlaunys nejučia glustelėjo prie jo ir pajuto švelnių plaukelių kutenimą.

— Dėl darbo?

— Ne.

— Tai dėl ko?

Galinga aistra pagaliau sujungė jų lūpas, ilgesingai susitiko liežuviai. Jis suėmė palaidinukės apačią ir ėmė lėtai kelti aukštyn. Jau apnuogino pilvą ir artėjo prie krūtų. Pagaliau jos krūtys prisiglaudė prie jo nuogos krūtinės.

Kai bučinys pasidarė dar geidulingesnis, iš jo gerklės ištrūko kažkoks žemas, kimus garsas. Jo rankos maigė jos nugarą. Jis kilstelėjo ją, ir jųdviejų akys susilygino, kai ji atsistojo ant kėdės pakojo. Jo lūpos pasidarė plėšrios, liežuvis grobuoniškas, rankos reiklios. Jų šlaunys pašėlusiai spaudėsi, pynėsi, desperatiškai trokšdamos patenkinti nenumaldomą alkį.

Jos dubuo išsirietė, instinktyviai pasitikdamas jo kietą, tvinkčiojantį penį, kuris veržėsi pro trumpikes. Užkišęs rankas už jos kelnaičių, jis prisispaudė prie jos dar stipriau ir visiškai atsidavė laukiniam šėlsmui.

Jis godžiai apžiojo jos spenelį, ir tada ji netikėtai pastėro.

Ne! Ji negali, *neturi* leisti, kad tai atsitiktų! Ji praras tvirtą pagrindą po kojomis. Tie praėję septyni mėnesiai bus bereikšmiai. Jeigu mylėsis su juo, ji vėl pradės save naikinti.

Brin pastūmė jį ir vos pati nenuvirto nuo kėdutės, skubėdama ištrūkti iš jo glėbio. Atsukusi nugarą, ji atsišliejo į barą ir ėmė sunkiai gaudyti orą.

Railis liko stovėti už jos, lygiai taip pat alsiai kvėpuodamas. Jis žiūrėjo į jos nuogą nugarą, nes palaidinukė tebebuvo pasikėlusi. Jis stengėsi įsigauti į jos mintis ir suprasti tai, kas buvo nesuvokiama.

— Tai štai kas! — sušvokštė Railis. Brin tylėjo. — Puiku. Dabar jau žinau. — Sugriebęs už pečių, jis atgręžė ją į save. Suėmęs už smakro, kilstelėjo jos galvą priversdamas pažvelgti jam į akis. — Kas buvo blogai lovoje?

7 skyrius

Suskambo telefonas.

Net žaibas nebūtų stipriau skėlęs ar įelektrinęs. Ta akimirka buvo pritvinkusi emocijų. Įtampa plyšo kaip sudūlėjęs popierius.

Pirmoji sujudėjo Brin. Ji smarkiai truktelėjo palaidinukę žemyn ir žengė prie telefono.

— Neliesk jo! — riktelėjo Railis.

— Čia *mano* namai ir *mano* telefonas. Ir aš atsiliepsiu.

— Už telefono nepasislėpsi. Visai nesvarbu, atsiliepsi tu ar ne, mes vis tiek pratęsime šį pokalbį. Bet prisiekiu Dievu, kad jeigu tai Abelis Vinas, aš išplėšiu tą prakeiktą daiktą iš sienos!

Brin pervėrė jį aštriu žvilgsniu ir pakėlė ragelį.

— Tik negąsdink manęs! — iškošė ji pro sukąstus dantis. Paskui maloniai atsiliepė: — Klausau.

— Brin, ar tu miegojai?

— Vitni!

Railis visai pašėlo. Brin viduje suvirpėjo.

— Dim Vit? — piktai paklausė jis. — Čia Dim Vit? Aš ją užmušiu! — Jis išskėtė pirštus, lyg ketindamas griebti ją už gerklės.

— Ššš!

— Ką?

— Čia ne tau, Vitni.

— Ar kas nors yra su tavimi? Dievaži, Brin, nepyk, aš...

— Ne, nieko čia nėra. — Railis įsiutęs stvėrė ragelį, bet Brin spėjo išsisukti. — Tiesą sakant, kai kas yra pas mane, bet... Ak, nekreipk dėmesio, Vitni. Ilga istorija. Ar kas atsitiko?

— Panašiai.

— Kalbėk garsiau, vos girdžiu tave. Labai didelis triukšmas. — Brin nusisuko nuo Railio, kuris dabar ženklais įnirtingai rodė jau kitokio pobūdžio žudynes: rodomuoju pirštu braukė sau per gerklę. Net nedirbdama televizijoje, ji būtų lengvai įspėjusi, ką jis nori tuo pasakyti.

— Aš oro uoste, — pasakė Vitni.

— Oro uoste ketvirtą valandą ryto?!

— Žinau ir atsiprašau, kad tave trukdau.

Brin klestelėjo ant vienos iš kėdučių prie baro ir uždėjo ranką ant galvos, lyg saugodamasi, kad neužkristų dar viena plyta. Kas čia dabar? Paryčiais žmonės neskambina iš oro uosto, kad draugiškai pasiplepėtų. Skambučiai iš oro uostų ketvirtą ryto paprastai žada nelaimę.

— Buvau Niujorke aplankyti buvusios kambariokės iš Smit laikų. Namuose išgėriau viskio. Sėdau į lėktuvą, viskas buvo gerai, ir...

Railis kumštelėjo Brin. Žvilgtelėjusi į jį, Brin pamatė, kad jis kraipo jai prieš nosį "Bailey" butelį, siūlydamas išgerti. Ji papurtė galvą. Gūžtelėjęs petimi, jis negailėdamas kliūstelėjo likerio į taurę ir vienu ypu išmaukė. Stiprus gėrimas, matyt, nutvilkė kaip karšta geležis, kai pateko į skrandį, nes Railis komiškai išsiviepė iš skausmo. Paskui dar šiek tiek šliukštelėjo į taurę ir ėmė ramiai siurbčioti.

— ... ir neberandu, — Vitni Stoun ką tik baigė savo išpažintį, o Brin, užsižiopsojusi į Railį, praleido pačią svarbiausią informaciją.

— Ko neberandi?

— Savo piniginės. Klausyk, Brin, ar tau tikrai viskas gerai? Tu kažkokia keista. Gal tu darei, na, žinai ką?

Brin vėl pažvelgė į Railį, kuris stebėjo ją kaip katė į kampą užspeistą pelę.

— Ne, nieko panašaus, — pasijutusi nesmagiai atsakė Brin. — Tu pametei piniginę?

— Aha. Nebėr. Niekur nerandu.

Brin pasitrynė tvinksinčius smilkinius. Ji užsimerkė. Kaip būtų gerai, kad bent kartą žmonės paliktų ją ramybėje ir nebekrautų jai ant pečių savo rūpesčių ir bėdų.

— Kas atsitiko? — panūdo sužinoti Railis.

Uždengusi ragelį ranka, Brin pasakė:

— Ji pametė piniginę.

— Brin?

— Taip, Vitni, aš čia. Bandau ką nors sugalvoti. Ar kalbėjaisi su stiuardesėmis?

— Jos padėjo apieškoti lėktuvą, kai visi išlipo.

— Turbūt kažkas ją paėmė.

— Nemanau. Aš neprisimenu, ar ją turėjau, kai lipau į lėktuvą.

— Kaip tu galėjai patekti į lėktuvą be piniginės?

— Kadangi ji k-v-a-i-š-a! — paaiškino Railis, baksnodamas pirštu sau į kaktą. — Lunatikė.

Brin nekantriai sumosavo ranka liepdama jam užsičiaupti.

— Tai argi lėktuvo bilietą tu laikei ne joje?

— Tik nerėk ant manęs, Brin. Aš ir pati žinau, kad esu apkiautėlė.

Brin susigėdo. Vitni jau buvo arti ašarų, ir jai tikrai reikėjo pagalbos. Brin turėjo būti kantresnė. Vitni tikrai nekalta, kad Railis stypso čia pusnuogis ir ryte ryja ją akimis.

— Na gerai, nusiramink. Ašaros čia nepadės. Kuo aš galėčiau tau pagelbėti?

— Ar negalėtum atvažiuoti manęs? — plonyčiu balseliu paprašė Vitni.

— Į oro uostą? Dabar? — vos nesuspigo Brin.

Dabar eilė mataruoti rankomis atėjo Railiui. Tik jis darė tai daug energingiau negu Brin. Jis mosikavo rankomis vis sukryžiuodamas jas prieš save, ir atrodė kaip signalizuotojas, sutinkantis besileidžiantį lėktuvą.

— Ne, ne, ne! — šnypštė jis. — Jokiu būdu. Mesk šią mintį iš galvos.

Brin į jį nekreipė dėmesio.

— Žinau, kad prašau labai daug, Brin, — pasakė Vitni.

— O kur tavo tėvai? — viltingai paklausė Brin.

— Jie išvyko į Karmelį savaitgaliui. Be to, jeigu jie sužinos, kad aš taip susimoviau, man nebebus gyvenimo.

— Tu neturi kur apsistoti? Gali apsistoti... — Ji pliaukštelėjo Railiui per pirštus, nes jis norėjo nuspausti telefono mygtuką. — ... gali apsistoti... — Dabar jie abu daužė vienas kitam per nagus. — Palauk, Vitni. — Brin vėl pridengė ragelį. — Klausyk, Raili, jeigu nepaliksi telefono ramybėje ir nesirūpinsi savo reikalais, aš...

— Čia ir yra *mano* reikalas.

— Ji paskambino man, o ne tau.

— Jeigu tu ją pasikviesi čia...

— Kartoju — *čia mano namai*. Tu neturi teisės man nurodinėti, ką aš galiu daryti. — Railis šiek tiek suglumo, o ji tęsė pokalbį toliau. — Ar tu neturi kur apsistoti?

— Turiu. Namuose yra šeimininkė, bet ji naktį nevažiuos. O jeigu ir važiuotų, tai niekas su ja nesėstų į mašiną. Man regis, ji visai žliba. O jeigu paprašysiu, kad iškviestų taksi, tai tuoj išpliurps tėvams. Ar negalėtum tu, Brin, ką?

Ar negalėtų? O kodėl gi jai ir negalėti? Šis vakaras jai buvo dosnus: ji susibarė su užsispyrusiu tiekėju; netikėtai susitiko su savo atstumtu vyru, kuris akiplėšiškai sudirbo jos vakarėlį;

diplomatiškai išsisuko nuo vyriškio vilionių, pas kurį ji norėtų dirbti, bet nenorėtų užmegzti jokių romantiškų santykių; nuvežė savo kraujuojantį vyrą į skubios medicinos pagalbos skyrių, tupinėjo aplink jį, kol tvarstė jo ranką, ir atsilaikė prieš jo gundymus kartu spręsdama jų sutrupėjusios santuokos dilemą. Viena katastrofa daugiau ar mažiau, baisus čia dalykas! Ji jautėsi taip, lyg išgyventų vieną iš "Sutemos zonos" epizodų.

— Kur tu esi? — Duodama nurodymus Vitni po valandos pradėti dairytis jos automobilio, Brin stengėsi tvardytis ir neparodyti nuovargio ir liūdesio.

— Ar tu čia rimtai? — negalėjo patikėti Railis, kai ji padėjo ragelį ir nuskubėjo prie laiptų.

— Nebekamuok manęs, Raili. Jai reikia pagalbos.

Jis demonstratyviai trinktelėjo taurę ant baro.

— Man reikia pagalbos. Tau reikia pagalbos. Mūsų santuokai reikia pagalbos.

— Mūsų santuoka prabuvo nustumta į šalį septynis mėnesius. Dar viena valanda tikrai nepakenks.

Jis atsekė paskui ją į miegamąjį. Įėjusi į vonios kambarį, Brin užsitempė tuos pačius džinsus ir palaidinę, kuriais vilkėjo anksčiau. Iš nuovargio ji net nepastebėjo išdžiūvusių Railio kraujo dėmių.

— Aš grįšiu... Ką čia dabar darai?

— Bandau, po perkūnais, apsimauti kelnes, —

atsiliepė jis nuo lovos, ant kurios sėdėjo stengdamasis įkišti koją į klešnę.

— Tu niekur nevažiuosi!

— Nė velnio! Gal manai, kad leisiu tau vienai trenktis į oro uostą ketvirtą ryto?

— Man tavo globos nereikia.

— Tik nedemonstruok čia feministinių nuotaikų. Atsikvošėk. Gali bet kas atsitikti, pavyzdžiui, nuleisti padangą.

Ji įsirėmė ranka į šoną.

— Tai tu atsikvošėk. Tai bent turėčiau naudos iš tavęs, jei nuleistų padangą, kai net kelnių nepajėgi apsimauti!

— Gerai, Brin. Gali stovėti čia ir ginčytis su manimi toliau. — Railis atsistojo ir ėmė muistytis, stengdamasis sveikąja ranka užsitempti siaurus džinsus. — Žinok, kad gaišti kiekvieną brangią minutę, kai aplink Dim Vit gal jau slankioja visokie valkatos.

— Tau taip labai rūpi jos saugumas?

— Ne, man rūpi tik atskalūnai.

Na ką gi, tai jo reikalas. Kol ji svarstė, jis apsivilko marškinius.

— Gal užsegsi?

Jis atrodė toks mielas sutaršytais plaukais ir berniokiška šypsenėle, kad Brin nebežinojo, ar pabučiuoti jį, ar pertraukti nagais jam per veidą.

— Na, gerai, — nenorom atsiliepė ji. — Šiaip ar taip, nesaugu čia palikti tave vieną. Nežinia, ką iškrėstum, kol manęs nebūtų. Tu dar bloges-

nis už trimetį vaiką, nuo kurio nė sekundę negali nuleisti akių. — Ji piktai užsegiojo sagas, lyg jos būtų kuo nors prasikaltusios.

— Jeigu nenori, kad pasirodyčiau Dim Vit visoje grožybėje, užsek ir kelnes.

Ji atsigręžė ir pasižiūrėjo į kelnių užtrauktuką. Teisybė, žiojėjo. Ji nervingai apsilaižė.

Jis sukrizeno.

— Chi chi, norėčiau ir tau užsegti, Brin, bet neturim laiko.

Jo juokeliai varė iš proto. Ji nutaisė rimtą, rūstų, dalykišką veidą ir trūktelėjo užtrauktuką aukštyn.

— Oi! Baik, Brin, atsargiau! Turėsi, oi...

— Negaliu.

— Kas atsitiko? — erzino jis. — Bijai?

— Nė kiek! — karštai paneigė ji. — Tik sunervinai. Viskas būtų gerai, jeigu nemūvėtum tokių bjauriai aptemptų džinsų.

— Kažkaip neprisimenu, kad būtum skundusis anksčiau. Na, trupučiuką paspausk...

— Žinau, žinau. — Ji vėl nervingai lyžtelėjo lūpą, įspėjamai pažiūrėjusi, kad jis susilaikytų nuo nešvankių komentarų. Tada įkišo ranką tarp minkšto džinsinio audinio klosčių ir paspaudė taip, kad užtrauktukas lengvai trūktelėjo aukštyn.

— Pagaliau. Matai, net nesuprakaitavai. — Brin skubiai atsitraukė, kad nebereikėtų viršugalviu jausti jo šilto kvėpavimo. Pasisukusi ant kulno, ji išdidžiai pakėlusi galvą išėjo iš kambario ir nusileido laiptais žemyn nesižvalgydama,

ar jis seka iš paskos. Bet jis sekė. Kol ji priėjo prie užpakalinių durų, jis jau buvo už jos, klupinėdamas ant laiptukų.

Klupinėdamas?

Brin grįžtelėjo ir įdėmiai pažiūrėjo į jį. Jo akys keistai blizgėjo, lūpose žaidė kvaila šypsenėlė. Sulysę skruostai plieskė raudoniu. Ji palietė jo kaktą, bet jis nekarščiavo.

— Kaš asitiko? — paklausė jis.

Jos akys net suapvalėjo iš nuostabos, bet tuoj įtariai susiaurėjo.

— Tu nusilesei!

Jis pasitempė stengdamasis įrodyti, kad yra visiškai blaivus.

— Ne! Kal mašumėlę, trupušiuką graujui sujudinti. — Jis kilstelėjo kairę ranką ir nesėkmingai pabandė pirštais parodyti tą "trupučiuką".

— Dieve mano! — Toli gražu ne švelniai Brin įtaisė jį ant priekinės sėdynės ir užsegė saugos diržą.

Vos tik jie pajudėjo iš vietos, Railis užsimerkė, o jo galva ėmė maskatuotis į šonus.

— Turbūt išprotėjau, — Brin suburbėjo panosėje. — Ketvirta valanda ryto, o aš lekiu San Francisko gatvėmis, šalia pasisodinusi girtą tipą, gelbėti kažkokios kvaišos...

Ji krūptelėjo išgirdusi Railio kikenimą, nors jis tebebuvo užsimerkęs. Ištiesęs ranką, jis paplekšnojo jai per šlaunį.

— Tu puiki moteris, Brin. Puiki moteris.

Kadangi buvo visai smagu važiuoti, ji nenustūmė jo rankos.

Brin pastebėjo Vitni pirma. Ji papypsėjo, paskui išlipo ant šaligatvio ir pamojo šaukdama Vitni vardu. Mergina atskubėjo tempdama paskui save lagaminą.

— Brin, tu net neįsivaizduoji, kaip aš tau dėkinga. Nežinau... Čia *kraujas*?

— Hmm... a... taip.

— Kas atsitiko?

— Ilga istorija. Tau teks sėstis ant užpakalinės sėdynės, gerai?

— Žinoma, — Vitni atidarė galines dureles ir įkėlė lagaminą, o paskui ir pati įsiropštė. — Tu susižeidei, Brin? Gal patekai į avariją?

— Ne, aš...

— Kas čia? *Railis!* — šūktelėjo Vitni.

Taip šaižiai pažadintas, Railis garsiai nusikeikė. Jis kilstelėjo norėdamas atsisėsti tiesiau ir trenkėsi galva į automobilio stogą.

— Po perkūnais! — Tebesikeikdamas po nosimi, jis susiraukęs atsisuko į sėdinčią už jo keleivę.

Kai jis pakėlė ranką pasičiupinėti sutrenktą viršugalvį, Vitni suriko:

— Tavo ranka! Tu susižeidei ranką? Ji sutvarstyta.

Railis metė į Brin iškalbingą žvilgsnį, kuris turėjo reikšti: "Tai turbūt pati logiškiausia išvada jos gyvenime." O Vitni jis pasakė:

— Taip, sutvarstyta. Per tave dabar gali tekti tvarstyti ir galvą.

— Atsiprašau, bet aš nemačiau, kad tu ten sėdi. Kas atsitiko rankai?

— Ilga istorija.

Apvaliame Vitni veidelyje atsispindėjo susirūpinimas:

— Ir Brin taip sakė.

— Susipjausčiau taurės šukėmis ir reikėjo susiūti. — Railis atsiduso ir vėl įsmeigė akis į kelią patenkintas, kad atsikratė nemalonių klausimų.

— Hmm, — tarė Vitni. — Tu buvai pas Brin, kai taip atsitiko?

— Taip, — jie abu atsakė vienbalsiai, tada susižvalgė ir nutilo žiūrėdami į priekį.

— Judu gulėjot lovoje, kai paskambinau? — netaktiškai paklausė Vitni. Brin staigiai spustelėjo stabdį, o Railis nusikvatojo. Vitni pliaukštelėjo rankomis. — *Gulėjote?* Žmonės, tai jūs susitaikėte? O, kaip aš džiaugiuosi! Aš visada sakiau...

— Ne, mes nesusitaikėme, — nutraukė ją Brin. Staigiai pasukusi vairą, ji išlėkė į greitkelį.

— O! — Vitni akivaizdžiai nusiminė. — Tai kodėl tada gulėjote kartu?

— Mes negulėjome! — riktelėjo Brin. Ji jau gailėjosi, kad nepaklausė Railio ir nepaliko Vitni vieną kapstytis iš bėdos.

— Na, man taip pasirodė, — atšovė Vitni teisindamasi. — Girdėjau, kaip šnibždėjotės, todėl ir *pagalvojau*, kad paskambinau blogu laiku.

— Tikrai blogu, nes mes *nebuvome* lovoje, — pasakė Railis.

Patylėjusi Vitni tarė:

— A, suprantu.

— Ne, nesupranti. — Brin pakėlė akis į veidrodėlį viršuje ir sutiko Vitni žvilgsnį. — Mes su Railiu nežadame susitaikyti, — pabrėžė ji.

— O kodėl ne?

— Aš irgi norėčiau sužinoti, — įsiterpė Railis. Jis sėdėjo sudribęs sėdynėje ir dabar atsitiesė žiūrėdamas į Brin profilį.

— Visiems būtų geriau, jeigu judu susitaikytumėte, — pareiškė Vitni.

— Amen.

— Patylėk, jei prisigėrei.

— Jis dabar *geria*?

— Jau išsimiegojau.

— Per tiek laiko negalėjai išsiblaivyti — ne, jis *negeria*.

— Aš galvojau, kad Railis turi daugiau proto ir nepradės gerti.

— Jis ir nepradėjo!

— Žinai, pagalvok apie tai, Brin.

— Aha, pagalvok, Brin. Tu vienintelė sakei, kad aš prisigėriau.

Brin trumpai ir šaižiai švilptelėjo.

— Klausykit, žmonės, jeigu ruošiamės surengti laidą kelyje, pokalbį teks pašlifuoti. — Dabar iš "Sutemų zonos" ji persikėlė į Ebot ir Kostelo scenarijų.

— Jeigu judu susitaikytumėte, laidai tikrai būtų geriau, — tęsė Vitni, nė kiek nesutrikusi dėl Brin tono. — Po to, ką man pasakė tėtis, supratau, kodėl Railis norėtų užlopyti visas skyles.

Brin staigiai atsisuko.

— Kas atsitiko laidai?

Brin palaikė ryšį su Vitni vien dėl to, kad jai atsisakius dirbti "Ryto su Railiu" laidoje, Vitni perėjo į kitą vietą sudijoje. Jeigu mergina būtų ir toliau dirbusi Railio pašonėje, ji jokiu būdu nebūtų likusi Brin patikėtine. Ne dėl to, kad Brin nepasitikėjo ja. Ji žinojo, kad Vitni Stoun tyčia nenešios paskalų Railiui. Bet lygiai taip pat ji žinojo, kad Vitni iki kaklo jį įsimylėjusi ir norėdama jam įtikti galėtų parduoti net savo motiną.

Aštrus Brin klausimas susilaukė skirtingų atsakymų. Railis krūptelėjo, lyg kas būtų šovęs į jį, ir atkirto:

— Nieko.

Vitni pasislinko į priekį ir dabar sėdėjo ant paties sėdynės kraštelio, atsirėmusi į priekinės sėdynės atlošą.

— Laida turi bėdų.

— Ji neturi bėdų, — užginčijo Railis.

— Na, tėvelis tvirtina, kad turi. Ir rimtų bėdų. Jis sakė, kad nuo Brin išėjimo laida pasidarė visai šūdina. Čia jo žodžiai.

Brin dirstelėjo į Railį. Jis žiūrėjo į Vitni tokiomis akimis, kad, rodės, čia pat nudės ją, tačiau Vitni buvo labai įsijautusi ir ničnieko nepastebėjo. Žmonės nedažnai kreipdavosi į ją tikėdamiesi išpešti vertingos informacijos. Dabar ji turėjo auditoriją, kuri gaudė kiekvieną jos žodį, taigi buvo pasiruošusi viską iškloti ir mėgavosi kiekviena tokio dėmesio akimirka.

— Ką tu žinai apie tai? — Railio balsas skambėjo agresyviai. — Tu net nebedirbi toje laidoje. Ir ką gali žinoti tavo tėvas? Jis nebūna tenai ir nežino, ką man tenka ištverti, kol įrašau kiekvieną laidą. Kažkokia nesąmonė. Apstatė mane bukapročiais ir tikisi iš manęs velniaižin ko.

— Tau reikia labiau pasistengti sutarti su žmonėmis, — drąsiai išrėžė Vitni. — Tu visus gąsdini. Rėki ant jų, kol jie mirtinai išsigąsta. Aš viską žinau. O tos režisierės...

— Režisierės? Tai jų buvo ne viena? — sukluso Brin.

— Kai tu išėjai, jis išvarė net tris.

— Jos nieko nesugebėjo, — suriko Railis. — Vienos jų pasamdytos mergšės auskarai maskatavo iki pečių, o visi pirštai buvo apmaustyti žiedais. Ji turbūt garbino patį velnią. Kas antrą dieną man teko vesti pokalbius su visokiausiais guru, būrėjomis ir raganomis.

Brin vos sulaikė juoką.

— Paskui jie nusamdė tą snarglių, kuris buvo ką tik baigęs Kalifornijos technologijos universitetą ir turėjo kažkokį laipsnį darbui televizijoje. Po perkūnais, jis niekada nebuvo regėjęs, kaip atrodo televizijos studija iš vidaus! Bet jo pasiklausius galėjai pagalvoti, kad jis žinojo absoliučiai viską, ką reikia. Jis mokė visus per dvidešimt metų televizijoje išdirbusius inžinierius ir technikus, kaip reikia dirbti! Ir pas ką jie lėkė skųstis? Aišku, pas mane! O kita...

— Ji išbėgo iš studijos verkdama, — pašoko Vitni.

— Kodėl?

Railis prasižiojo, bet Vitni pralenkė jį.

— Manęs ten nebuvo, bet jeigu visi sakė teisybę, tai Railis pasielgė su ja tiesiog siaubingai. Ji visai nebuvo tokia stora.

Brin pažiūrėjo į Railį negalėdama patikėti tuo, ką išgirdo.

— Tu pavadinai moterį stora? Tiesiai jai į akis? Raili, kaip tu galėjai?!

— Aš jos nepavadinau stora, — atkirto jis.

— Na, ne visai taip, — nusileido Vitni. — Jis pasakė šitaip: "Kodėl tu nepastatai kokio karo laivo tarp manęs ir kino režisieriaus, kai tas nori parodyti man laiką? Pro jį aš nematyčiau lygiai taip pat, kaip ir pro tave."

— Vėliau aš atsiprašiau jos, nusiunčiau didžiulį glėbį rožių, — burbtelėjo Railis. Jis pasislinko žemyn sėdynėje, sukryžiavo ant krūtinės rankas, susigūžė ir atrodė lyg mažas berniukas, kuris ilgam patempė lūpą.

— Jis primušė kino operatorių, — lepteléjo Vitni.

— Primušė? — aiktelėjo Brin. Ji pasuko galvą ir spoksojo į Railį, kol tas pagaliau atsigręžė ir pamatė jos priekaištingą žvilgsnį.

— Aš jo neprimušiau, — suburbuliavo jis. — Aš tik... stumtelėjau jį.

— Ar tu visai išsikraustei iš proto? Kas tau atsitiko? — kamantinėjo jį Brin. — Kodėl tu mušiesi ar visus stumdai?

Railis nesumetė, ką atsakyti, užtat Vitni pasistengė:

— Nes tas vyrukas pasakė Railiui, kad jis pats atneštų tave ant rankų tiesiai į jo lovą, jeigu tik po to tu sugrįžtum į laidą ir pataisytum Railiui nuotaiką.

Automobilį užgulė sunki tyla. Vitni akys lakstė nuo vieno prie kito. Ji juos abu dievino, turbūt daugiausia dėl to, kad jų gyvenimai atrodė dramatiški, ko taip trūko jos pačios gyvenime.

Nei Brin, nei Railis nesukrutėjo. Jie abu buvo įbedę akis tiesiai prieš save, į kelią. Išpoškinusi paskutinį sakinį, Vitni nežinojo, ko tikėtis, bet šiek tiek nusivylė, nes nieko drastiško neįvyko.

— Šią savaitę tėvelis sakė, kad studijos direktorius buvo pasikvietęs Railį "ant kilimo" ir liepė jam susiimti į rankas. Čia ne kalambūras. Jis liepė Railiui surasti prodiuserį, su kuriuo jis galėtų dirbti, ir pakelti laidos reitingus į tokį lygį, kaip priklauso... nes kitaip...

Brin nereikėjo aiškinti, ką reiškė tas "nes kitaip". "Nes kitaip" gali reikšti tik anuliavimą. Profesinę mirtį.

— Kodėl nieko nesakot? — Vitni nebeištvėrė. — Tu nepyksti ant manęs, ar ne, Raili?

Jis giliai įkvėpė ir garsiai iškvėpė.

— Ne, Vitni. Nepykstu ant tavęs.

— Brin tebėra tavo žmona. Ji turi žinoti, kaip klostosi tavo gyvenimas. Jūs abu esate patys my-

limiausi mano žmonės pasaulyje. Aš noriu, kad judu būtumėte laimingi. Šitaip gyventi atskirai yra kvaila.

— Aš... mes dėkojame tau už rūpestį, — skubiai tarė Railis. Jis švelniai nusišypsojo Vitni. Paprastai tokia šypsena dar labiau pakurstydavo Brin meilę jam. — Nepamiršk rytoj pranešti kreditinių kortelių firmoms, kad pametei piniginę.

— Pranešiu, Raili, pranešiu, — pagarbiai pasakė Vitni.

— Turėtum būti atsargesnė. Visur slampinėja daug negerų žmonių, kurie tik ir žiūri, kaip apiplėšti išsiblaškiusias merginas. Man būtų baisiai liūdna, jeigu tau kas nors atsitiktų.

— Tau... tau būtų? — suspirgėjo ji.

— Žinoma. Ką aš daryčiau be savo Dim Vit?

Vitni veide sušvito šypsena.

Brin privažiavo prie įspūdingo Stounų namo. Ji žinojo adresą, nes jiedu su Railiu čia buvo atvažiavę, kai kompanija šventė Kalėdas.

— Gal tau padėti iškelti lagaminą? — paklausė Brin. Po to, ką išgirdo, jai sunkiai sekėsi vaidinti ramią ir šaltą.

— Ne, ačiū, — atsiliepė Vitni atidarydama dureles ir išlipdama, kartu išsitempdama ir lagaminą. Ji pasilenkė prie lango ir švelniai kreipėsi į Brin: — Brin, ar nepyksti, kad aš viską papasakojau? Juk tu žinai, ką tau jaučiu. Tu nuostabi. Tu esi vienintelė, kuri nesielgia su manimi kaip su kilimėliu prie durų. Nors Railis kartais ir užrikdavo ant manęs, aš žinau, kad jam tikrai patinku.

— Taip, patinki. Žinau, kad patinki, — Brin raminamai paplekšnojo Vitni per ranką.

— Aš visai nenorėjau kištis. Aš tik noriu, kad jūs susitaikytumėte, nes žinau, kad mylite vienas kitą.

— Tai ne taip lengva, bet, kaip sakė Railis, mes dėkojame tau už rūpestį.

— Na, dar kartą ačiū už parvežimą.

— Labanakt.

— Labanakt.

Brin palūkuriavo, kol Vitni saugiai pasiekė duris, kurias atidarė namų ekonomė, ir tik tada pasuko namų link. Railis arba tikrai miegojo, arba tik apsimetė. Kad ir kaip ten būtų, visą kelią namo jie pratylėjo. Brin vos laikėsi nepravirkusi. Ji pyko. Tiksliau, siuto. Ir jai labai maudė širdį. Pažeminimo skausmas draskė ją kaip maitvanagis.

Likus keliems kvartalams iki namų, ji prašneko:

— Aš nuvešiu tave į tavo namus.

— Į mūsų namus, — gaižiai pataisė ją Railis. — Bet tu negali taip padaryti, nes mano automobilis tebestovi prie tavo draugės namo. Beje, aš tau jau sakiau, kad ši itin ankstyva kelionė nesukliudys mums pratęsti pokalbio.

Brin stengėsi valdytis norėdama nuslėpti įniršį, bet vos tik jie įėjo į virtuvę, ji pratrūko.

— Tu niekšas! — pradėjo ji be įžangų. — Kai pagalvoju apie... — Pyktis užgniaužė gerklę, todėl ji pradėjo matuoti virtuvę žingsniais, traiškydama sudužusio stiklo šukes. — Dabar jau aiš-

ku, kodėl tu nenorėjai, kad aš šiandien susitikčiau su Vitni.

Jeigu Railis dar bent kiek ir jautėsi apsvaigęs nuo brendžio, Brin pyktis visiškai jį išblaivė. Įsisprendęs į šonus, sulenkęs vieną koją per kelį ir pakreipęs galvą, jis atrodė labai įžūliai.

— Ką čia, po šimts velnių, nusišneki? Kuo čia dėta Vitni? Aš noriu žinoti, kodėl, kai tave bučiavau...

— Bijojai, kad ji išplepės paslaptį.

— Paslaptį?

— Būtum matęs savo veidą, kai ji pasakė!

— Ką?! — dabar atėjo jo eilė niršti.

— Nuo tada, kai pasirodei čia nekviestas ir nelaukiamas, visą laiką tik inkštei, kaip manęs pasiilgai. Kaip mane myli ir nori, kad sugrįžčiau. — Brin atsisuko į jį ir provokuojamai kilstelėjo smakrą. — Dabar pasakykite man, pone Raili: ar norite, kad sugrįžčiau pas jus kaip jūsų žmona, ar kaip *prodiuserė*?

Jis nebūtų atrodęs labiau pritrenktas, jeigu ji net būtų prikūlusi jį. Jis stovėjo netekęs amo negalėdamas patikėti tuo, ką išgirdo.

— Nejau tu tikrai taip manai?

— Taip!

— Tada tu labai labai klysti.

— Klystu? *Klystu?* — Ji vėl ėmė žingsniuoti po virtuvę trankydama kumščiais sau per šlaunis lyg tramdydamasi, kad neužvažiuotų jam per fizionomiją. — Man norisi rėkti, kai pagalvoju, kokia buvau kvaila ir vos vėl nepatekau į tavo pinkles.

Iš piktumo jai net plaukai atsistojo piestu, kai stabtelėjo priešais jį.

— Tu nori, kad sugrįžčiau, bet ne dėl to, kad myli mane, o dėl to, kad myli save! Nori susigrąžinti mane, kad išgelbėtum savo kailį. Tavo karjera atsidūrė ant bedugnės krašto, ir tu nori, kad aš ją išgelbėčiau dėl tavęs. Aš reikalinga ne tiek tau pačiam, kiek tavo studijai, kad nerčiausi iš kailio prieš tavo suakmenėjusius iš baimės ir įnoringus svečius, tramdyčiau visą komandą ir tvarkyčiau milijonus kitų reikalų rengiant kasdieninę televizijos pokalbių laidą. Juk įstabioji žvaigždė negali rūpintis tokiais menkniekiais, todėl vieną vakarą nutaria apsimesti atgailaujančiu nusidėjėliu. Štai dėl ko visa šita komedija, ar ne, Raili? Tai nebuvo atsitiktinumas, kad tu įsiveržei pas mane būtent tą vakarą, kai man reikėjo priimti labai svarbų sprendimą dėl darbo.

Švelnus jos kaltinimų paneigimas visai išmušė ją iš pusiausvyros:

— Tu klysti, Brin.

— Nemanau.

— Tikrai.

— Manai, kad aš patikėsiu, jog vis tiek būtum čia atėjęs šįvakar melsti susitaikymo, jei laidoje viskas būtų gerai, jei viskas nepriekaištingai klostytųsi studijoje, jei tavo darbui nebūtų iškilusi grėsmė?

— Teisingai.

— O! Labai abejoju. Žinai, ką, Raili, gali pasirinkti. — Brin išdidžiai atmetė galvą. — Ar tu

nori, kad aš grįžčiau kaip prodiuserė, ar kaip žmona?

— Ir taip, ir taip. — Jis prisiartino prie jos ir suėmė ją už pečių, nors ir susiraukė iš skausmo, kai dilgtelėjo sužalota ranka. — Argi blogai, kad noriu abiejų dalykų? Darbe mes buvome puiki komanda, namuose — dar geresnė, o lovoje tiesiog fantastiška. — Jo akys gręžte gręžė ją. — Grįžkime prie svarbiausio klausimo: kas buvo negerai dėl pastarojo dalyko?

— Nenoriu apie tai kalbėti, — griežtai nukirto ji. Jis pajuto, kaip įsitempė jos kūnas.

— Velniškai blogai, nes aš noriu kalbėtis apie tai. Mes abu to norime. Tai — visa ko esmė. Juk dėl to mūsų santuoka ir žlugo. Aš neketinu to neigti ar ignoruoti. Noriu žinoti, kodėl. Kodėl? Kodėl viskas pasikeitė? Aš prisimenu tą vakarą, kai pajutau kažką keisto. Tada įvyko Spaudos klubo organizuota apdovanojimo ceremonija.

Brin suprato, kad, nors ir kaip būtų skaudu, šio nemalonaus pokalbio jiems nepavyks išvengti. Jis tol nepaliks jos ramybėje, kol neišsiaiškins, kas atsitiko tą vakarą ir visais kitais vakarais...

8 skyrius

— O, Raili! — Brin spustelėjo jo kelį po stalu, kai pranešėjas paskelbė, kad Spaudos klubas "Rytą su Railiu" išrinko geriausia vietinės televizijos laida.

Iki ausų šypsodamasis Railis pasilenkęs pabučiavo ją ir nuskubėjo per salę. Tai buvo didžiausia banketų salė Fermonto viešbutyje. Jis užlipo ant pakylos ir griaudėjant ovacijoms gavo geidžiamą apdovanojimą.

— Pone mere, mieli bendradarbiai, — jis giliai įkvėpė, o paskui iškvėpė droviai juokdamasis, — tai nuostabu!

Railis kalbėjo labai gražiai. Jis viešai padėkojo televizijos vadovybei, savo grupei ir techniniams darbuotojams, o labiausiai — savo prodiuserei.

— Manau, kad visos tos idėjos, kurias mes aptarinėdavome lovoje, pasitvirtino, mieloji. — Visi juokėsi ir gręžėsi į Brin.

Daugiau tą vakarą niekas nebekreipė į ją dėmesio ir net nepastebėjo jos, nors būtent ji buvo tos laidos programos novatorė.

Railį fotografavo tol, kol jis ranka prisidengė akis sakydamas: "Jūs visi pasidarėte purpuriniai". Visi, kas girdėjo, vadino jį labai sąmojingu ir nusprendė, kad toks spontaniškas sąmojis ir yra jo sėkmės laidas.

Bet nors visi, rodės, užmiršo, kad Brin su Railiu — viena komanda, jis neužmiršo. Jis pasikvietė ją iš minios ir pristatė merui:

— Pone mere, norėčiau jus supažindinti su savo prodiusere ir žmona Brin.

Ji ištiesė ranką, bet užuot paspaudęs, meras suėmė ją abiem rankomis ir patapšnojo.

— Malonu, ponia Raili. Raili, jūs turit nuostabiai gražią žmoną.

— Dėkoju. Ir aš taip manau. — Railis išdidžiai apglėbė ją per pečius. Jis nepastebėjo, kokia ji įsitempusi, kokia nenatūrali jos šypsena. Gal dėl to, kad tuo metu jį vėl pakvietė fotografuotis...

— Ak, koks vakaras! — džiūgavo Railis jau važiuojant namo. Jis atlaisvino kaklaraištį ir atsisegė marškinių apykaklę. — Kokia gražuolė, ar ne? — Laisva ranka jis sukiojo auksinę moters statulėlę. Rankose, ties juosmeniu, ji laikė skydą, ant kurio buvo išgraviruota jo pavardė ir data.

— Taip, gražuolė, — sutiko Brin. Ji nekentė savęs už tai, kad pajuto pagiežą. Bet ją žeidė, kad ji liko nepastebėta, neįvertinta, nereikšminga. Ar

ją išties ignoravo, ar čia kalbėjo jos įžeista savimeilė? O gal kalta tik jos pernelyg laki vaizduotė?

Railis nepastebėjo, kad ji buvo kaip niekad tyli. Jis plepėjo apie vakarą, apie publiką, apie kitus, kurie gavo apdovanojimus už laimėjimus kitose žurnalistikos srityse, apie maistą, banalius vakaro vedėjo juokelius.

Tik atsigulus į lovą jis pajuto, kad kažkas negerai. Jis buvo apsvaigęs nuo šampano ir laimės, o dabar geidė atšvęsti savo sėkmę su Brin.

Ji mielai leidosi apglėbiama ir aistringai atsakė į jo bučinį. Tik prisitraukęs ją artyn jis nematė, jog padėjusi galvą jam ant peties, ji springo ašaromis.

Railis ėmė glamonėti jos krūtis.

— Atleisk, brangusis, — greitai ištarė ji nuimdama jo ranką, — šią naktį man nesinori.

Iškart pakėlęs galvą, jis susirūpino:

— Brin, kas yra? Tu nesveika? Kodėl nieko nesakei? Gal tau ko nors reikia?

— Ne, ne, nesirūpink. — Ji palietė jo krūtinę, bet tuoj pat atitraukė ranką. — Paprasčiausiai nekaip jaučiuosi. — Ji neprisivertė apsimesti, kad jai skauda galvą. Tokio banalaus melo ji nesigriebs.

Supratingai nusišypsojęs, jis priglaudė ranką jai prie pilvo apačios.

— Mėnesinės?

Brin papurtė galvą vos nesudejavusi iš malonumo, kai jis prisilietė ranka.

— Ne. Aš tik... ar nepyksi, jeigu šią naktį nesimylėsime?

— Žinoma, ne. Aš juk ne koks gyvulys. — Jis švelniai pabučiavo į lūpas ir pavertė ją taip, tarsi ji sėdėtų jam ant kelių. Jis apglėbė ją ir sušnabždėjo į plaukus:

— Leisk tik laikyti tave glėbyje. Tu tokia miela ir šilta. Gera šitaip tave apkabinus laikyti. — Jis pabučiavo ją į kaklą. — Aš myliu tave.

— Ir aš myliu tave.

Ji tikrai mylėjo, todėl gėda dėl savo jausmų ir buvo tokia karti ir skausminga.

— Profesinis pavydas?

Railis sėdėjo lovos kojūgalyje ir įdėmiai žiūrėjo į ją. Jis niekaip negalėjo patikėti jos žodžiais. Prisiminę tą vakarą, kuris, galima sakyti, ir nulėmė laimingos santuokos krizę, jiedu išėjo iš virtuvės, perėjo svetainę ir užlipo į miegamąjį, tarsi judėdami savo problemos ištakų link.

— Tu išėjai dėl to, kad pavydėjai man sėkmės?

— Aš žinojau, kad taip pagalvosi. — Brin nusisuko ir nuėjo prie tualetinio staliuko. Atsisėdusi ilgai žiūrėjo į savo atvaizdą veidrodyje. Ji nustebo, kad pamiršo išsiverti auskarus su deimantais, kuriais buvo pasipuošusi pobūviui. Jie atrodė juokingai prie krauju suteptos palaidinukės.

Veidas buvo išbalęs, o ji pati nepaprastai pavargusi. Ji žinojo, kad tai nuo nervinės įtampos.

Šią naktį jai teko per daug ir per ilgai galvoti. Paėmusi šepetį plaukams, ji vangiai braukė per plaukus.

— Todėl aš ir nenorėjau kalbėtis apie tai, Raili. Žinojau, kad suprasi tai tik kaip pavydą ir išvadinsi mane kvaiša.

— Aš niekada tavęs nepavadinčiau kvaila, Brin. Ir tikrai nenoriu, kad mūsų santuoka žlugtų.

— Septynis mėnesius taip ir buvo. — Jos balsas nuskambėjo dygiau, negu ji norėjo.

Užuot paneigęs jos kaltinimą, jis tik susičiaupė ir panarino galvą.

— Tu pati to norėjai, Brin. Aš turėjau anksčiau tave susirasti. Aš ir norėjau. Nebuvo dienos, kad nekovočiau su savimi. Aš taip norėjau surasti ir parsitempti tave namo, prireikus — kad ir už plaukų. — Pakėlęs galvą, jis sutiko jos akis veidrodyje. — Iš pradžių velniškai širdau, o vėliau neleido išdidumas.

— Garsi televizijos žvaigždė nešliaužioja ant kelių priešais pabėgusią žmoną maldaudamas ją grįžti.

— Taip, kažkas panašaus. — Jis pakilo ir ėmė žingsniuoti pirmyn ir atgal. Ji pastebėjo, kad jis nesąmoningai glostė dešiniąją ranką.

— Ar tau skauda ranką?

— Taip, bet tai nesvarbu.

— Kodėl neišgeri tų tablečių nuo skausmo, kurių davė gydytojas?

— Todėl, kad nenoriu apsvaigti. Noriu viską išsiaiškinti iki galo. Turiu suprasti. — Jis pa-

sitrynė abi akis kairiosios rankos smiliumi ir nykščiu. — Kalbėsiu tiesiai šviesiai. Tą naktį tu nenorėjai mylėtis dėl to, kad aš gavau apdovanojimą, tiesa?

— Netiesa. — Ji padėjo šepetį ir atsisukusi su visa kėdute pažvelgė jam tiesiai į akis. — Negi tu nesupranti, kaip aš tavimi didžiavausi?

— Tada ir aš taip maniau.

— Didžiavausi ir tebesididžiuoju. Turbūt įsižeidžiau, jog neapdovanojo mūsų abiejų. Jaučiausi bent šiek tiek prisidėjusi prie "Ryto su Railiu" sėkmės. Gali vadinti tai išdidumu, savanaudiškumu, pasipūtimu, bet aš taip jaučiausi.

— Bet ir aš taip pat galvojau, Brin! Tu ir pelnei laidai tokią sėkmę. Juk pasakiau taip kalbėdamas ant pakylos. Tik tavo dėka laida atsigavo. Argi aš neaiškiai pasakiau? Gal aš kaltas, kad tu kitaip tai supratai?

— Ne, kalti buvo visi kiti. Tik tave vieną fotografavo, tik su tavimi kalbėjosi. Tu...

— Vadinasi, jeigu koks nors fotografas būtų tave pakvietęs nusifotografuoti, mano santuoka nebūtų subyrėjusi ir dabar mums nereikėtų apie tai kalbėtis?

Ji iš lėto suskaičiavo iki dešimties.

— Neįžeidinėk manęs, Raili. Žinoma, tai ne taip lengva paaiškinti. Tas vakaras tebuvo visko kulminacija. Kaskart, kai kieno nors žvilgsnis praslysdavo pro mane ir apsistodavo ties tavimi, jaučiau, kaip manyje kažkas po truputėlį dūžta. Pasijusdavau pažeminta.

— Publikos pripažinimas susijęs su mano darbu, Brin, — pasakė jis tyliai.

— Žinau ir nesijaudinau, kad gerbėjai nelakstė paskui mane maldaudami autografų. Šeimoje gali būti tik viena žvaigždė, ir ja buvai tu. Aš netroškau ja būti. Nenorėjau su niekuo dalytis dėmesiu. Bet nenorėjau likti ir nepastebima.

Brin atsikėlė nuo kėdutės ir visai be reikalo ėmė lyginti lovos užtiesalą. Jai reikėjo ką nors veikti, judėti, nes kitaip turbūt būtų sprogusi. Be to, žiūrint į jį, jai sunkiai sekėsi balsu reikšti savo mintis.

— Po ištisus mėnesius trukusio kruopštaus ir sunkaus darbo, kai reitingai pakilo ir "Rytas su Railiu" tapo laida, verčiančia varžovus vytis, aš buvau pažeminta iki ponios Raili. Ne Brin Kesidi, prodiuserė, o tiktai priedas prie tavęs. Niekuo nenaudinga ir nepastebima.

— Tu — mano žmona, Brin. Nereikėjo sutikti tekėti už manęs, jei nenorėjai būti ponia Raili.

— Aš norėjau ja būti, bet aš esu dar ir moteris, ne tik paprasčiausiai žmona. Norėjau būti tavo žmona, tavo prodiuserė ir būti pripažinta tokia, o ne tik kaip gražutė žmona, stovinti tavo šešėlyje.

— Aš niekada apie tave taip negalvojau. Tiesa, kartais aš paerzinu tave, bet juk žinai, kad taip elgiuosi nerimtai. Tu per gerai pažįsti mane, kad galėtum tuo kaltinti.

— Tu taip negalvojai, o kiti galvojo.

— Vadinasi, dėl to pasidarei tokia šalta lovoje? Ne dėl mano, o dėl kitų žmonių nuomonės?

— Argi aš galėjau varžytis? — Ji atsisuko į jį nusiminusi dėl jo nesupratingumo, nesugebėjimo suvokti esmės.

— Varžytis? Nesuprantu.

— Pamatytum save viešumoje, Raili! Tu džiaugiesi savo šlove, mėgaujiesi dėmesiu ir liaupsėmis. Kuo didesnės ovacijos, tuo labiau smaginiesi.

— Bet ir iki vedybų aš buvau toks. Ar dabar, praėjus tiek laiko, turėčiau atsiprašinėti už tokią savo savybę?

— Ne. Aš myliu tą tavo pusę.

— Tai dėl ko mes ginčijamės? O Viešpatie, nejaugi aš darausi toks bukas kaip Dim Vit?!

Brin giliai įkvėpė vildamasi, kad pavyks tinkamai apibūdinti savo jausmus:

— Kai tą naktį grįžome namo, tu jauteisi esąs aukščiau už aitvarą. Apsvaigęs nuo garbinimų, besimaudantis šlovėje. Toks patenkintas, lyg būtum ką tik patyręs orgazmą.

— Buvau laimingas. Argi tai blogai? — iš nekantrumo jis net ėmė garsiau kalbėti.

— Žinoma, gerai.

— Tai kas tave išgąsdino? — jis beveik šaukė.

— Ką aš galėjau tau pasiūlyti lovoje, kad pasijustum lygiai taip pat gerai?

Railis spoksojo į ją apstulbęs ir iš lėto sėdosi ant lovos.

— Dieve. — Jis iš lėto perbraukė per veidą kairiąja ranka.

Kai vėl pakėlė į ją akis, jo žvilgsnis buvo apsiblausęs.

— Tu pamanei, kad seksas su tavimi nesuteiks tiek džiaugsmo, kiek kažkokios prakeiktos statulėlės laimėjimas?

— Ką aš galėjau padaryti, kad pranokčiau jį? Railio pečiai sulinko, lyg jis būtų visai sutriuškintas, ir papurtė galvą.

— Tu lygini obuolius su apelsinais, Brin.

— Tuo metu man taip neatrodė. Aš jaučiausi niekam tikusi.

— Tu privertei mane pasijusti baisiu egoistu, kuris kėlė tau neįvykdomus reikalavimus.

— Aš taip nesakau, — ištarė ji jau švelnesniu balsu. Ji prisiartino prie jo. — Tavo savimeilė sveika, viskas gerai. Tai buvo mano problema, mano psichologinė trauma, o ne tavo.

— Tai *mūsų* problema, Brin. Kodėl tu tylėjai? Kodėl nepasakei, kas slegia širdį?

— Todėl, kad žinojau, jog tau tai būtų nepatikę. Būtum pamanęs, kad aš tiesiog pavydžiu tau padėties visuomenėje.

— O argi nepavydi? — paerzino jis.

Brin susijuokė.

— Ne taip, kaip tu įsivaizduoji. Tiesa, kartais pasipiktindavau.

— Kada?

Jis nuoširdžiai susidomėjo.

— Tavo žiūrovai visada mato tave atrodantį idealiai: išpuoselėtą, laimingą, žodžiu, tobulą. O

aš mačiau tave ir tokį, koks esi iš tikrųjų — kaip tu atrodai išlipęs iš lovos, dar negėręs pirmo puoduko kavos, slampinėjantį po namus apsmukusiais drabužiais. Laikiau tavo galvą virš naktipuodžio, kai buvai apsinuodijęs skrandį. Skalbiau nešvarias kojines.

— Bet aš jas visada sulankstydavau, — pasakė jis, iškėlęs rodomąjį pirštą. Ji nusišypsojo, tačiau akys liko rimtos. — Aš suprantu, ką tu nori pasakyti, — tęsė jis tyliai. — Prisipažįstu, kad niekada apie tai nesusimąsčiau.

— Turbūt pykau ant kiekvieno, kas manė, jog tu idealus, bet tik aš žinojau tiesą. Pačiomis sunkiausiomis akimirkomis pagalvodavau, kad tu savo tobulumą taupydavai kitiems, o man likdavo tik trupiniai.

— Pats tobuliausias aš būdavau tik su tavimi, Brin. — Railis paėmė jos ranką ir spustelėjo švelniai patraukdamas, kad ji atsisėstų šalia. Jie suglaudė pečius. — Prisimink pačią pirmąją dieną darbe. Tu taikliai pastebėjai, kad aš buvau apgailėtinas: paakiai — pabrinkę, interviu — tikras šlamštas. Be to, aš be galo pasitikėjau savimi, o dirbant televizijoje tai reiškia pražūtį. Tu pliaukštelėjai rimbu ir grąžinai mane į vėžes. Mūsų kaltė, kad niekas, įskaitant ir mane, tavęs tinkamai neįvertino.

— Tu galvoji, kad tai viskas, ko aš norėjau? Įvertinimo? O gal ir taip, — Brin pati atsakė į savo klausimą. — Dabar viskas atrodo taip kvaila, savanaudiška, lėkšta.

— Kaip ir kiekviena moteris, tu tikėjaisi iš savo vyro daugiau švelnumo ir supratingumo. Visuomenė — kvailas gyvūnas. Nesitikėk, kad ji bus jautri. Kaltink tą, kas kaltas. Mane. Turėjau susigaudyti, kaip tu jauteisi, ir susimąstyti. Aš esu pasipūtęs, egocentriškas niekšas. Aš maudžiausi šlovėje, o tu kentėjai. Šiuo atveju nežinojimas nėra palaima. Turėjau parklupęs dėkoti tau už tai, ką dėl manęs padarei, užuot tą naktį laukęs, kad duotum man dar daugiau, kad suteiktum man malonumo ir pasitenkinimo. — Jis palietė jos plaukus. — Nenuostabu, kad tu negeidei manęs.

— Aš visada geidžiau tavęs.

— Tu galėjai mane apgauti.

— Negi tau dar neaišku, Raili? Bijojau, kad nepateisinsiu tavo lūkesčių. Tave dievino tūkstančiai moterų, bet man tu nebuvai dievukas. Žinojau, kad tu žemiškas ir gali klysti. — Brin plačiai išskėtė rankas delnais į viršų, lyg tiesdama jam kuklią auką. — Aš tik mylėjau tave. Nepaisant tavo netobulumo, iki skausmo mylėjau tave ir nenorėjau nuvilti. Aš būčiau neištvėrusi pastebėjusi, kad negaliu tau duoti to, ką duoda tavo gerbėjos.

— Ir tu nebesistengei.

— Ko gero, taip.

Jis atsistojo ir ėmė vaikštinėti po kambarį, lyg ieškodamas vietos, kurioje galėtų sulaukti apreiškimo. Ta taktika jai buvo pažįstama: jis visada taip darydavo, kai norėdavo susikaupti. Brin liko sėdėti ir laukti, ką jis pasakys.

— Kaip aš galėjau suprasti? Iš pradžių galvojau, kad kaltos tavo dienos. Pameni, anksčiau mes juokdavomės, kai vienas iš mūsų vis iškrisdavo iš sekso ritmo? Paskui tu lioveisi juoktis. — Railis stabtelėjo prie jos tualetinio staliuko. Paėmęs šepetį, kuriuo ji prieš kelias minutes šukavosi, jis plekšnojo juo sau per delną. — Kartais man trūksta nuovokumo ir reikia trinktelėti per galvą, kad atsitokėčiau. Tai va, galų gale nusprendžiau, kad tau seksas neberūpi. Tuštuma. Nulis.

— Neįtariau, kad ką nors pastebėjai.

Jis nelinksmai nusijuokė.

— O! Pastebėjau, bet nudaviau, kad nepastebiu. Ir drebėjau iš baimės. Išsigandau... tikrai išsigandau. Nenorėjau susitaikyti su tuo, kas buvo akivaizdu.

— Kas?

— Kad negalėjau savo žmonai suteikti laimės lovoje. — Jis stovėjo prieš veidrodį ir stebėjo jos veido išraišką. — Tu atrodai nustebusi, — pasakė jis.

— Tu mane pribloškei. Ir kaip tau šovė tokia mintis?

Jis atsisuko.

— Brin, kai vyras paliečia moterį, o ji susigūžia, ar reikia geresnio įrodymo, kad jai arba nepatinka jo prisilietimas, arba ji jo nenori?

— Ar aš taip dariau? — plonu balseliu paklausė ji.

— Iš pradžių tavo nenoras nebuvo toks akivaizdus. Tu tik tapai labai judri, dalykiška, steng-

davaisi išvengti mano apkabinimų, nerasdavai laiko bučiniui, visos tavo kalbos sukosi vien apie "Rytą su Railiu" arba visai nekalbėdavai. Ir nuo tokios intensyvios veiklos taip nuvargdavai, kad kai atsiguldavome į lovą, akimirksniu užmigdavai. Arba apsimesdavai mieganti.

— Iš tavo kalbos atrodo, lyg aš būčiau buvusi koks nors robotas.

— Tu tokia ir buvai — robotas, kuris atrodė ir kalbėjo kaip Brin, graži, seksuali, protinga moteris. Bet aš negalėjau tavęs atpažinti, todėl labai sutrikau. Aš net nenutuokiau, kaip reikėtų elgtis su tuo staiga iš kažkur atsiradusiu robotu. Kad ir ką dariau, niekas negelbėjo.

Jis liūdnai nusijuokė ir ėmė dėlioti kvepalų buteliukus ant stalelio.

— Bandymas prieiti prie tavęs apsiginklavus nerūpestingumu ir linksmumu sužlugo, nes tavo humoro jausmas buvo kažkur išgaravęs. Romantika irgi nepasiteisino, nes kai tik pamėgindavau prisiartinti prie tavęs, staiga atsirasdavo visokių nematomų kliūčių. Kartą nutariau elgtis kaip urvinis. Prisiartinau iš už nugaros ir apglėbęs uždėjau rankas tau ant krūtų. Tu tuoj pat ištrūkai iš mano glėbio, tarsi aš būčiau sirgęs kokia užkrečiamąja liga.

Brin akys buvo sklidinos ašarų. Nuleidusi galvą ji pastebėjo, kad ant kelių gulinčių jos rankų pirštai taip stipriai sunerti, jog net pabalo.

— Aš norėjau, kad tu liestum mane, Raili. Ir mylėtis norėjau. Bet bijojau rizikuoti.

— Ar tu įsivaizduoji, kaip jaučiasi vyras manydamas, kad negali patenkinti savo žmonos?

— Turbūt siaubingai.

— Pragariškai.

— Tai turėjo žeisti tavo, kaip žvaigždės, savimeilę.

— Aš nusikamuodavau kaip koks grioviakasys. Kankindavausi ištisas valandas laužydamas galvą, kas buvo ne taip. Ar aš per daug aistringas? O gal nepakankamai aistringas? Gal per dažnai norėjau mylėtis? O gal per retai? Gal per prastai mylėjausi? Gal mano kūnas tau kėlė pasibjaurėjimą? O gal mano penis per mažas?

— O, Raili... — Brin papurtė galvą ir nusijuokė.

— Štai kas dedasi vyro galvoje! — sušuko jis teisindamasis. — Aš negalėjau kitaip suprasti tavo elgesio. Aš priėjau prie išvados, kad nebesu tau patrauklus ir tu paprasčiausiai manęs nebenori.

— Tai kodėl nepaklausei, kas yra?

— Gal manai, kad būtų gera išgirsti, jog mano gaidukas per mažas?

Pirmą kartą po daugelio mėnesių jie sutartinai nusijuokė. Buvo gera klausytis ir jausti. Kai juokas nutilo, Railis rimtai pasakė:

— Mes abu dirbome komunikacijos sistemoje, bet tarpusavyje nesugebėjome bendrauti, tiesa?

— Tikrai nesugebėjome.

— Bijojau paliesti tą temą, nes nežinojau, ką išgirsiu.

— Aš irgi bijojau, nes tu galėjai pasišaipyti iš

manęs, kad esu pavydi ir smulkmeniška. Prisiekiu, Raili, — kuo nuoširdžiausiai įtikinėjo ji, — priežastis buvo visai kita.

— Paaiškink dar kartą, nes noriu būti tikras, kad suprantu, kodėl išėjai.

— Bijojau, kad pasilikusi su tavimi prarasiu pagrindą po kojomis, kad tapsiu tik tavo šešėliu, žlugsiu kaip asmenybė, kad ilgainiui tau nusibosiu ir būsiu nebereikalinga. Kai atėjau dirbti į "Rytą su Railiu", manęs reikėjo laidai, buvau reikalinga tau. Kai padėjau tau pasiekti viršūnę, išsigandau, kad pasidarysiu tau nebereikalinga nei kaip specialistė, nei kitaip.

— Klydai. Labai klydai.

— Klydau ar ne, bet tada man atrodė būtent taip. Juk paprastai elgiamės taip, kaip suvokiame, o ne pagal tai, kaip yra iš tiesų.

Railis iš lėto priėjo prie lovos ir atsitūpė priešais Brin.

— Tai ką mes dabar darysime?

Ji atsiduso.

— Nežinau.

— Ar šiandien tu priimsi Vino pasiūlymą?

— Ir to nežinau, — atsakė ji baugščiai. — Bet jeigu sutiksiu, noriu, kad žinotum vienintelį dalyką, Raili: tarp Abelio ir manęs niekada nieko nebuvo ir niekada nebus.

Jis atrodė susirūpinęs.

— Prisimenant, apie ką mudu ką tik kalbėjomės, manau, tu supranti, kodėl aš įtariu, kad tarp jūsų skrajoja amūriukai.

— Niekada neskrajojo, bent jau iš mano pusės.

— Jis garsus savo laimėjimais tiek per posėdžius, tiek miegamuosiuose.

— Tu irgi!

Jo akys žybtelėjo.

— Tikrai?

— Lauki komplimentų? Nesitikėkite, kad paglostysiu jūsų puikybę, pone Raili.

— O galėtum?

— Taip, — atsakė ji truputį patylėjusi. — Žinoma, galėčiau.

— Kaip, Brin?

Ji turbūt iš tikrųjų baisiai pavargo. Ji verkdavo retai, nebent būdavo labai nuvargusi, o dabar tikrai buvo labai arti ašarų. Ji ištiesė ranką ir paglostė pašarmojusius jo plaukus.

— Galiu pasakyti, kad nė vienas vyras neprilygsta tau, nė vienas vyras manęs netraukė taip, kaip tu — nuo pat pradžių! Kad verta numirti dėl tavo bučinių. — Brin šelmiškai nusišypsojo ir pasilenkusi sušnibždėjo: — Tavo kūnas nuostabus, ir kai kas tikrai ne per mažas!

— O, net palengvėjo.

Jie tyliai nusijuokė ir suglaudė kaktas, o paskui ir nosis. Kurį laiką girdėjosi tik jų kvėpavimas. Jis pakreipė galvą ir palietė lūpomis jos lūpas. Bučinys priminė švelnų ir gaivų pavasario lietų.

— Žinai, ką jaučiau, kai palikai mane?

— Negalėjau didžiuotis tuo, kaip tai padariau. Pasielgiau kaip paprasčiausia bailė.

— Tą dieną tu nėjai į darbą ir pasilikai namuose pasakiusi, kad prastai jautiesi. Keletą kartų skambinau tau.

— Aš neatsiliepiau.

— Aš beprotiškai susirūpinau. Kai parėjau namo, pamačiau, kad visi tavo daiktai dingę, ir radau raštelį... pasijutau taip, tarsi mane būtų partrenkęs sunkvežimis.

Brin stipriai užsimerkė ir suvirpėjo, paskui trūkčiojančiai įkvėpė.

— Labai atsiprašau.

— Tą vakarą aš buvau kaip suakmenėjęs. Klausiau savęs, ką padariau blogai, ir kūriau grandiozinius planus, kaip tave susigrąžinti. O kai kitą dieną gavau tavo laišką, kuriame parašei, kad jokiu būdu negrįši, tiesiog pašėlau.

— Ką darei?

Jis atsisėdo šalia jos.

— Išėjau į kiemelį ir ėmiau viską iš eilės naikinti. Išroviau viską, ką buvai prašiusi pasodinti.

— Kiekvienas daigelis kainavo po penkis devyniasdešimt devynis! — riktelėjo ji.

— O man buvo nusispjaut! Padariau didžiausią jovalą. Tada užsipyliau akis, juodai prisigėriau.

— Ir aš.

— Tu?!

— Akių neužsipyliau, žemės negraibiau, bet pagėriau gerai.

— Aš buvau taip užsiutęs, kad nenorėjau nei laukti tavęs, nei kovoti su tikrove. Išėjai? Puiku!

Valio! O man nusispjaut! — Jis liūdnai palingavo galvą. — Užtat gyvenimas prarado prasmę, džiaugsmą. Jaučiausi tuščias ir niekam tikęs. Viskas atrodė pilka ir beprasmiška. Kartais užsimiršęs kreipdavausi į tave norėdamas pasidalyti mintimis apie kokią nors knygą, filmą, televizijos laidą ar ledų skonį. Tik tavęs ten nebuvo, Brin, ir man kaipmat dingdavo visas malonumas.

Jis suleido pirštus jai į plaukus ir ėmė glostyti juos.

— Norėjau tave susigrąžinti bet kokia kaina, tačiau sulaikydavo tas prakeiktas išdidumas. Su kiekviena praėjusia diena darėsi vis sunkiau pasiryžti ateiti ir maldauti.

— Man tavęs irgi trūko, — tyliai prisipažino ji. — Buvo baisu. Staiga viskas gyvenime pasidarė nebeatpažįstama ir nemiela — ir darbas, ir gyvenamoji vieta. Ir grįžti negalėjau, nes, visų pirma, nežinojau, ar tu norėtum, kad grįžčiau. Jeigu būtum norėjęs, kaip būčiau paaiškinusi, kodėl išėjau? Kaip būčiau įrodžiusi, ką norėjau?

— O dabar? Ar įrodei, ką norėjai? Na, kad aš negaliu ir nenoriu be tavęs gyventi?

— Aš ne to siekiau. Aš norėjau įrodyti, kad galiu būti visavertis, gyvybingas žmogus ir be Džono Railio.

— Tu visada tokia ir buvai, Brin. Atleisk man, Viešpatie, jeigu aš kaltas, kad tu jauteisi kitaip. — Jis suėmė jos galvą rankomis ir nykščiais paglostė lūpas. — Abelis Vinas siūlo tau mėnulį danguje. Nekenčiu to niekšo, nes jis šitai gali. Bet

toks jau tas gyvenimas. Būtų kvaila atsisakyti to darbo.

— Dar ne rytas, ir aš dar neapsisprendžiau.

— Aš naudojuosi proga ir įkalbinėju. Dabar jo čia nėra, o aš esu. Tu tebesi mano žmona. Noriu, kad sugrįžtum į mano gyvenimą. Aš myliu tave. Lik su manimi šią naktį. Dalykimės viena lova. Atsigulk su manimi. Neprašau mylėtis, tik būk šalia. Man regis, mes šitai skolingi vienas kitam.

— O kas bus rytą, jei priimsiu Vino pasiūlymą?

— Paleisiu tave ir palinkėsiu sėkmės. Prisiekiu.

Kodėl ji svyruoja ir neduoda jam atsakymo? Ji tikėjo juo. Jis susitaikys su jos sprendimu. Tai kodėl tuomet ji bijo gulti su juo į lovą ir praleisti joje likusias nakties valandas?

Nes ji tebemylėjo jį. Nes kartais meilė nepaiso išminties.

Brin pažvelgė į jųdviejų santuoką kitu kampu. Railis vis dar jos vyras. Ji tikrai jam skolinga šią vieną naktį. Ir sau, nes turėjo būti tikra. Jeigu ji nuspręstų persikelti į Los Andželą, o dėl to neišvengiamai turėtų išsiskirti su Railiu, ji privalo būti tikra, kad išsilaisvino nuo jo ir emociškai, ir fiziškai.

— Gerai, Raili, — tyliai ištarė ji. — Eikim gulti.

Jie lėtai nusirenginėjo, stebėdami vienas kitą. Likus nuogiems, jiems būtų sunku susivaldyti ir nepulti vienas kitam į glėbį.

— Manau, kad turėtum likti su jais, — kimiai ištarė Railis. Ji buvo su marškinėliais ir kelnaitėmis.

Ji linktelėjo apsidžiaugusi, kad jis nenusimovė trumpikių. Railis išjungė šviesą. Iš įpratimo ji atsigulė jam iš dešinės. Palindę po antklode, jie, kaip buvo įpratę, atsisuko vienas į kitą.

— Neužsigauk rankos.

Jis ištiesė ją ant pagalvės virš jos galvos.

— Jau beveik nebeskauda.

Brin aiškiai matė, kad jis meluoja, nes aplink jo lūpas tebebuvo tas pats baltas ruoželis.

— Tu tikrai nenori vaistų?

— Kad nepatirčiau šio malonumo? Tai jau ne. — Jis supynė jųdviejų kojas ir slinktelėjo arčiau.

Ji uždėjo ranką jam ant kaklo.

— Tau reikia bent kiek pamiegoti.

— Nenoriu. — Tačiau jo vokai buvo apsunkę. Nakties įvykiai reikalavo sau duoklės, tačiau jis narsiai vijo miegą nuo savęs.

— Tau būtina pailsėti, — sušnabždėjo Brin. Ji apkabino jo galvą ir prisitraukė prie krūtinės.

Susiradęs pažįstamą vietelę, jis įsikniaubė veidu į šiltą kūną.

— Tu žaidi nesąžiningai, — miegūstai sumurmėjo jis.

— Ššš... — Ji lengvai kedeno jo plaukus. — Miegok.

Praėjo kelios minutės, ir iš lygaus alsavimo Brin suprato, kad jis neatsilaikė ir užmigo. Tik ji

pati negalėjo sudėti bluosto. Liko vos kelios valandos, o ji dar neapsisprendė, kokį atsakymą duoti abiem vyrams.

Darbas pas Viną traukė ir teikė daug vilčių. Atlyginimas daug didesnis, negu galima tikėtis. Būtų nuostabu dirbti naujoje sindikuotoje nacionalinėje laidoje. Ji niekada negalėdavo atsispirti panašiam iššūkiui.

Bet Los Andželas jos netraukė. Pinigai dar ne viskas. "Rytas su Railiu" niekada neapvylė jos; čia ji degte degė kūrybingumu ir daug pasiekė. Ar gali būti kas svarbesnio už laimingą santuoką?

Ji mylėjo Railį.

Padėjusi smakrą jam ant galvos, ji stipriai glaudė jį prie savęs. Ji mylėjo Railį. Šią akimirką ji nieko taip nenorėjo, kaip kasnakt miegoti šalia jo. Niekas gyvenime jai nesuteikė tiek džiaugsmo, kiek jis. Kartais jis būdavo irzlus, tačiau tas vaidingas jo bruožas jai visada sužadindavo motiniškus jausmus. Tokiais momentais ji galėdavo būti tikra lapė. O kai ją pačią apimdavo niūrios nuotaikos, jis nustebindavo ją nepaprastu pakantumu ir tol kantriai meilikaudavo, kol viskas galų gale pasibaigdavo kvatojimu.

Ji norėjo "Ryto su Railiu" ir paties Railio.

Tai kas jai trukdė apsispręsti? Tik vienintelis dalykas: kodėl susitaikymui jis pasirinko būtent šį vakarą?

Ar dėl to, kad be jos jis ilgiau nebegalėjo ištverti nė vienos dienos, ar dėl to, kad jam buvo

pareikštas ultimatumas? Ar jam reikėjo žmonos, ar prodiuserės? Kas jam svarbiau: santuoka ar televizijos laidos ateitis? Ką jis labiau mylėjo: save ar ją?

Ar tai svarbu?

Ji sugniaužė tarp pirštų jo plaukus. O ką *ji* labiau mylėjo, kai paliko jį? Kuo *ji* labiau rūpinosi? Kieno gerovė *jai* buvo svarbiausia?

Railis įveikė savo išdidumą ir susirado ją. Pripažino, kad jiems geriau būti kartu, o ne kiekvienam traukti savais keliais. Be abejo, nė viena santuoka neišvengs problemų, jeigu abu sutuoktiniai sieks karjeros. Jeigu Railis rado savyje drąsos stoti prieš jas, kodėl ir ji negalėtų?

Brin pabučiavo jį į galvą, paskui į petį. Jis neprabudo. Net nepajuto, kaip ji išlipo iš lovos ir tyliai nusileido laiptais žemyn.

9 skyrius

— Brin?
— Hmm?
— Jau atsikėlei?
— Taip. Buvau nulipusi žemyn.
— Kam?
— Išviriau kavos ir nustačiau laikrodį.
— Kiek dabar valandų?
— Dar anksti. Atleisk, kad pažadinau.

Brin vėl įsitaisė šalia. Ir vėl jų kojos susipynė. Ji prisiglaudė prie jo krūtinės, vieną ranką pakišdama jam po pažastimi, o jis kairiąja ranka apkabino ją per liemenį.

— Ar dar skauda ranką?

— Gal, — atsakė jis miegūstu balsu. — Jaučiu tik tave, daugiau nieko. — Kurį laiką niekas nedrumstė priešaušrio tylos, girdėjosi tik jų darnus alsavimas. Paskui jis pasakė: — Kaip gera, kai tu šalia. Visada buvo gera.

— Džiaugiuosi.

— Jau iš pat pradžių pastebėjau, kad mūsų kūnai labai dera vienas prie kito.

— Ir aš pastebėjau, — atsiliepė ji šypsodamasi. Lūpas sukuteno švelnūs garbanoti jo krūtinės plaukeliai.

— Dieve, kaip man trūko tavęs, kad galėčiau štai šitaip laikyti apkabinęs. Tik laikyti. Man neapsakomai gera.

Jis norėjo dar smarkiau prisispausti, bet nebebuvo įmanoma, todėl tik pasitrynė skruostu į jos viršugalvį. Kai jis šiek tiek atleido glėbį, ji pakėlė akis į jį.

— Gera būti tavo glėbyje.

Railio veide šmėkštelėjo atgimstantis jausmas. Degančios mėlynos akys gėrėjosi subtilia Brin veido spalva, kuri ryto aušros šviesoje dar labiau priminė perlamutrą. Jos veidą gaubė juodi išsitaršę plaukai, akvamarino spalvos akis dengė ilgos, tamsios, tankios blakstienos. Rausvos drėgnos lūpos, rodės, buvo pasiruošusios bet kam. Duobutė smakre jį jau seniai buvo užbūrusi. Ji atrodė valiūkiška, kupina pačių geriausių ketinimų. Tikras audringo seksualumo įsikūnijimas.

Railis kimiai sušnibždėjo jos vardą ir pasilenkė prie lūpų. Jos susitiko, atsiskyrė, vėl susiliete. Vėl ir vėl... Tada sulipo. Liežuvis nedrąsiai ieškojo įėjimo pro jas.

Brin ilgesingai ir nuolankiai atsiliepė. Išsirietusi ji apglėbė ranka jo galvą. Geresnio paskatinimo jis ir nenorėjo. Jo liežuvis glamonėjo švelniai, jis neskubėjo, nepiktnaudžiavo, negrobė, bet

nebuvo ir nedrąsus ar atsiprašinėjantis. Rodės, jis geidė iš naujo tyrinėti kiekvieną jos burnos kertelę, ieškoti, susipažinti.

Jis padrikai kažką šnabždėjo, trumpais bučinukais nusėdamas kaktą, vokus, skruostus ir nosį. Bet vis sugrįždavo prie lūpų: kandžiojo jas, lengvai sukąsdamas provokuojančią apatinę lūpą, švelniai braukė per ją dantimis ir čia pat glostė liežuviu. Jis mėgavosi Brin šypsena, pražydusia jos lūpų kampučiuose. Jo bučiniai buvo nežaboti ir tvardomi, valdingi ir švelnūs, kaprizingi ir tingūs, žaismingi ir aistringi. Nenustygstantys, įskeliantys liepsną.

— Apie tokias lūpas svajodavau jaunystėje, — tyliai prisipažino Railis.

— Kuo jos ypatingos?

— Viskuo — skoniu, forma, tuo, kaip jos atsiliepia į mano bučinius. Dievinu jas.

Jis tol gosliai ją bučiavo, kol abu liko be kvapo.

— Tu nuostabiai bučiuojiesi, — vangiai sumurmėjo Brin, tarsi jis būtų iščiulpęs iš jos visą energiją. — Kiekviena moteris turėtų bent kartą pasibučiuoti su tavimi, kad žinotų, ką tai reiškia.

— O ką reiškia? — jis vėl pasitrynė lūpomis į jos lūpas.

— Lyg mylėtumeisi.

— Tu turi galvoje patį aktą?

— Patį aktą. Tavo bučiniai tarsi pasako, kad tu esi vyras, o aš — moteris. Jie tokie jausmingi, aistringi. Jie atima jėgas, bet ir nežmoniškai jaudina.

Railis pakėlė galvą, kad galėtų pažvelgti į ją iš aukščiau. Tarpuakyje susimetė raukšlelė, kai jis pirštu apibraukė jai aplink burną, kur oda buvo aiškiai paraudusi.

— Mano barzda...

— Nesvarbu. — Ji pakėlė ranką ir paglostė šeriais apžėlusį jo smakrą. — Atrodai kaip piratas. Aš visada svajojau, kad mane pagrobtų piratas.

— Kodėl? — Jis braukė krumpliais per jos kaklą.

— Nežinau. Turbūt tai susiję su jo kardu.

Jis liovėsi žaidęs ir pakreipęs galvą įtariai pažvelgė į ją.

— Su kardu?

— Mhm, — ji gundomai nusišypsojo.

Pasilenkęs prie jos ausies, Railis kažką išdykėliškai pašnabždėjo. Brin sukikeno ir plekštelėjo jam per petį. Jie pešėsi ir kandžiojosi, o paskui vėl ėmė karštai bučiuotis, kiekvienas laikydamas save nugalėtoju.

Žaidimas peraugo į geismą. Tyliai suvaitojęs, Railis ištiesė kojas. Atsiliepdama į tą subtilią užuominą, Brin irgi išsitiesė. Pirštų galiukai susilietė, blauzdos ir šlaunys susiglaudė. Susitikusios strėnos paskleidė per kūnus kaitrą, prilygstančią išsiliejusiai lavai.

Jie tyliai pašaukė vienas kitą vardu.

Pakišęs sulenktą ranką po jos galva, Railis atlošė ją ir godžiai pripuolė prie lūpų. Kita ranka apglėbęs ją per strėnas, jis prispaudė prie jos savo pulsuojantį penį.

Palaimos dejonės susiliejo su pirmaisiais šviesos spinduliais, prasiskverbusiais pro langines į kambarį.

— Pasiilgau tavęs, Brin. — Jis karštai alsavo jai į kaklą. Aistringi meilės žodžiai, kuriuos jis kuždėjo jai į ausį, gaivino ją kaip eliksyras. — Man trūko šito, trūko tavęs lovoje, trūko tavo aistros. Kai pagalvodavau, kad gali nebetekti laikyti tavęs glėbyje, atrodydavo, jog neištversiu ir mirsiu. Be tavęs nebuvo verta gyventi. Tai buvo kaip liga. Išgydyk mane, — karštai maldavo jis. — Išgydyk mane.

Jo ranka įslydo į jos kelnaites, stiprūs šilti pirštai maigė tvirtus sėdmenis kviesdami ją arčiau. Įspraudusi ranką tarp jųdviejų kūnų, ji užkišo pirštus už jo glaudžių. Ji pajuto, kaip jis sulaikė kvapą. Laikas sustojo, tik jų širdys plakė tuo pačiu ritmu.

Jos ranka sujudėjo ir nusmaukė glaudes, išlaisvindama jį. Brin nesuprato, ar jis atsiduso, ar suaimanavo. Ji pajuto prigludusį prie jos šlaunų kietą, glotnų, aksominį jo penį.

Nebesitvardydamas jis sugriebė už jos kelnaičių ir truktelėjo jas žemyn. Ji tvirtai suspaudė kojas, nes žinojo, kad jam patikdavo iššūkis, o ji pati patirdavo nežemišką malonumą, kai jis braudavosi į švelnų plyšelį ten, kur susieina jos šlaunys.

Ji instinktyviai atsivertė aukštielninka. Senas kaip pasaulis poreikis parodė jam kelią — užgulti ją. Nenumaldomas troškimas ją liesti

privertė pamiršti dešiniosios rankos skausmą; jo rankos klaidžiojo jos kūnu, glostė, glamonėjo.

Su laukine aistra jis abiem rankom suėmė už palaidinukės apačios ir nutraukęs ją per galvą nirčiai nusviedė į šalį. Tada paskubomis nusismaukė glaudes ir nuspyrė nuo kojų. Pasikėlęs ant ištiestų rankų, jis rijo akimis jos nuogą kūną.

Ir tik tuomet jam prašviesėjo protas. Jis sumirksėjo išblaškydamas aistros sukeltą aklumą.

— Nesustok, Raili, — suvaitojo Brin.

Jis švelniai nusijuokė. Palengva atpalaiduodamas rankų raumenis, jis iš lėto nusileido ant jos. Jis švelniai pabučiavo ją į lūpas ir prigludo veidu prie kvapnaus, atlasinio, šilto įdubimo tarp peties ir kaklo. Jis tol ten ilsėjosi, kol liovėsi daužytis širdis ir kvėpavimas pasidarė lygesnis.

— Aš nenoriu skubėti, — meiliai prašneko jis, suvirpindamas jos kaklo odą. — Noriu, kad viskas būtų tobula, taip, kaip dar niekada nebuvo.

Brin suėmė jo galvą į rankas ir sukišo pirštus į tankius plaukus.

— Aš tau jau sakiau, kad čia *niekada* nebuvo jokių problemų. Visada viskas buvo gerai.

— Žinau. Bet aš noriu, kad dabar būtų ypatinga, kaip pirmąjį kartą. Noriu, kad abu tai prisimintume. — Jis švelniai nubraukė ant jos iškaitusių skruostų užkritusias kelias garbanėles. — Aš myliu tave, Brin Kesidi. Noriu, kad sužinotum, kaip labai tave myliu.

Railis gerokai atsitraukė nuo jos, kad aprėp-

tų akimis visą jos kūną. Šypsodamasis jis visiškai numovė jai kelnaites, kurios vis dar laikėsi apsisukusios aplink kelius. Ir vėl gėrėjosi ja.

— Tu tokia graži, — šnabždėjo jis.

Jis glostė visą jos kūną, sustodamas patyrinėti tik tas vietas, kurios patraukdavo dėmesį.

Kelio įlinkis...

— Jis toks švelnus.

— O aš net neskutu tos vietos.

Mažytis randelis ant šlaunies...

— Kaip jis atsirado?

— Pargriuvau paplūdimyje ant sudaužyto butelio.

— Kiek tau buvo metų?

— Maždaug šešeri.

Apgamas po dešiniąja krūtimi...

— Koks gražus.

— Bjaurus!

— Tik ne man.

Duobutė smakre...

— Dievinu ją.

— Kartą mamos paklausiau apie ją. Ji pasakė, kad prieš atsiųsdamas mane į Žemę, Dievulis parodė į mane ir tarė: "Tu esi mano mylimiausias angelėlis". Ir palietė pirštu šitą vietą.

Railis susijuokė. Paėmęs vieną ranką, jis studijavo jos venų raižinius, dailią kaulų struktūrą, ilgus kūgio formos nagus. Pakėlęs ją sau prie lūpų, jis karštai pabučiavo į delną ir pamylavo jį liežuviu. Ji pasimuistė:

— Kutena, bet gera.

— Tu nuostabi.

Jis palietė liežuviu didžiojo piršto pagalvėlę. Ji krūptelėjo. Pajutęs, kad ją tai jaudina, jis prisimerkė ir lėtai išlaižė kiekvieno piršto pagalvėles.

— Raili, — suvaitojo Brin išsiriesdama lovoje ir užmerkė akis.

Ji atsimerkė pajutusi savo ranką ant krūtinės ir klausiamai sužiuro į jį. Jis tylėjo ir taip pat nenuleido nuo jos akių. Ji lyžtelėjo lūpas ir staiga pajuto drovų, bet skausmingą geismą.

— Tu nori, kad aš...

Klausimas liko nebaigtas. Jis linktelėjo galvą. Jo akių mėlyje atsispindėjo neapsakomas troškimas pajusti ją.

— Bet tu niekada... nesakei... neužsiminei...

— Pagalvojau, kad būtų gražu, — sugergždė jis, suimdamas vieną iš pirštų, gulinčių ant jos krūtinės. — Tavo pirštai tebėra drėgni nuo mano lūpų.

Ją draskė prieštaringi jausmai. Giliai viduje ji pajuto jaudulį, kuris užgožė baugštumą. Begėdiška drąsa nugalėjo drovumą. Norėdama suteikti jam malonumą, ji kilstelėjo ranką. Švelniai, lengvai ir greitai ėmė judėti jos pirštai.

Pajutęs, jog ji pasirengusi priimti jį, jis tyliai suvaitojo iš palaimos ir pasilenkęs apžiojo vieną išbrinkusį spenelį. Jo lūpos, pakaitomis čiulpiančios abu spenelius, rodės, buvo sutvertos tokiai glamonei. Švelnus spustelėjimas liežuviu sukėlė tokią įtampą viduje, kad Brin pasirodė, jog ji tuoj sprogs.

Railis perbraukė ranka jai per pilvą ir paglostęs tamsų plaukų kauburėlį panardino ranką tarp virpančių šlaunų. Ji stipriai suspaudė šlaunis, sugavo ją ir nebepaleido.

Jis praskyrė pirštais aksominius odos kraštelius, kurie saugojo drėgną angą, ir maudžiančiai lėtai ėmė ją glamonėti. Atsiliepdamas į kiekvieną jos poreikį ir troškimą, jis vedė ją prie užsimiršimo ribos, tačiau neleido jos peržengti...

Jis apibėrė bučiniais visą jos kūną, leisdamasis vis žemiau ir žemiau... Drėgnos lūpos stabtelėjo prie trikampėlio, vedančio į pačią jos moteriškumo širdį. Svaiginančiai laižydamas, čiulpdamas ir sukdamas liežuviu, jis išreiškė savo nesavanaudišką meilę.

Brin drovumo neliko nė lašo. Ji degė vieninteliu troškimu: kuo arčiau priglusti prie jo, kuo daugiau gauti ir viską atiduoti. Šią akimirką ji suprato, ką reiškia mylėti. Jos siela atsivėrė, ir visa, kas buvo Brin Kesidi, dabar priklausė Džonui Railiui — tik jam vienam ir amžinai. Atsivėrusi ji jautė ne tuštumą, bet pilnatvę. Meilės pilnatvę.

— Džonai, ne, prašau. — Jos kūnas geidė tokio pat išsilaisvinimo, kaip ir širdis. — Aš noriu pajusti tave savyje.

Jis leido jai paimti jo penį ir ranka įvesti jį į jaukią savo pavėsinę. Jis paniro giliai, skverbdamasis vis tolyn ir gilyn. Suspaudęs rankose jos galvą ir godžiai bučiuodamas, Railis mylėjo ją su pašėlusia aistra.

— Ar jauti, kaip labai tave myliu, Brin?

— Taip, taip, taip, — kartojo ji judančių kūnų ritmu. — Aš myliu tave, Džonai. Myliu.

Ji pasiekė kulminaciją keliomis sekundėmis, keliais širdies dūžiais anksčiau už jį. Jis žiūrėjo, kaip ji išsirietė, atlošė galvą, kaip nušvito jos veidas. Ir tada užliejo ją savo meile, kuri užpildė įsčias ir pasiekė pačią jos širdį.

— Tu pasiekei tikslą.

Jie abu gulėjo aptingę ir išsekę. Ji pešiojo jo krūtinės plaukelius, kartais vis pakštelėdama lūpomis.

— Kaip tai? — paklausė jis neatsimerkdamas, po daugelio mėnesių pirmą kartą patyręs dvasios ramybę.

— Sakei, kad norėsi prisiminti šį kartą. Aš *niekada* nepamiršiu.

— Ko nepamirši?

Brin smarkiai peštelėjo kelis plaukelius.

— Ai! — aiktelėjo jis. — Atleisk, atleisk. Negi nesupranti juokų?

Juokdamasis jis apglėbė ją rankomis, apvertė ant nugaros ir ėmė kramsnoti jai kaklą, urgzdamas lyg koks išalkęs džiunglių plėšrūnas. Kai pagaliau susitiko lūpos, bučiniai buvo lėti ir švelnūs.

— Aš vėl noriu būti tavo žmona, Raili, — sušnibždėjo ji, kai jis atsitraukė.

— Tu visada ja ir buvai.

— Turbūt nori išgirsti viską iki galo, ar ne?

Jis išsišiepė, o akyse sužibo linksmi žiburiukai.

— Labai gerai. — Ji atsiduso. — Noriu grįžti į mūsų namus.

— Ir į mūsų lovą?

— Ir į mūsų lovą. — Ji palietė jo lūpas. — Būtent į mūsų lovą.

— Ir dalytis gyvenimu?

— Kol visai pasensim.

— O kaip vaikai?

— O ką?

— Kai siūliau anksčiau, tu visai nesusidomėjai šia idėja.

— Juk tu plūdai krauju mano automobilyje!

— Aa.

— Be to, mudu dar nebuvom susitaikę.

— Ką reiškia minutė šen, minutė ten?

— Tik nesipūsk, nes imsiu ir pasakysiu, kad netyčia pamiršau "apsisaugoti".

— Netyčia?

— Įspėjau: nesipūsk!

Jis nusišypsojo, bet tuoj surimtėjo ir pasitikslino:

— Ar tu tikra, Brin?

— Dėl vaikų?

— Dėl visko.

Ji nė akimirką nesusvyravo.

— Visiškai, absoliučiai tikra.

— O kaip dėl darbo pas Viną? Negaliu prašyti, kad atsisakytum...

— Jau atsisakiau.

— Jau... *Ką?* Kada?

— Šį rytą. Nulipau žemyn ir paskambinau.

— Velnias, — tyliai ištarė jis. — Kodėl nepasakei?

— Tu manęs neklausei.

— Ką jam pasakei?

— Kad džiaugiausi jo pasiūlymu, bet jeigu būčiau priėmusi jį, būčiau turėjusi atsisakyti kur kas svarbesnių dalykų. Savo santuokos.

— Kertu lažybų, kad jis nenudžiugo. — Railis negalėjo nuslėpti pasitenkinimo.

— Turint omeny tai, kad paskambinaū jam prieš auštant ir išverčiau iš lovos, manau, kad kitaip ir negalėjo būti. Tiesą sakant, jis apsidžiaugė, kad aš buvau tokia ankstyva.

— Jis tikėjosi, kad pranešì gerą naujieną.

— Aš ir pranešiau, — pasakė ji susirangydama šalia jo. — Tik tiek, kad mano gera naujiena nebuvo gera *jam*.

— Ar nepasakei jam, kad lovoje tavęs laukia gašlus vyras?

Ji pakštelėjo jam į smakrą.

— Yra tokių paslapčių, kuriomis su niekuo nesidalijama. — Ji apsikabino jį per kaklą. — Ar tu dabar laimingas? Susigrąžinai žmoną ir prodiuserę.

— Aišku, tai pravers... — jis pabučiavo ją, — ...ypač jei dar kada nors gausiu vesti kitą televizijos laidą.

— Hmm, žinoma... — ji stabtelėjo, loštelėjo ant pagalvės ir pastėrusi įsispoksojo į jį. — Ką tu pasakei?

— Sakiau, kad jeigu gausiu kitą televizijos...

— Gerai, praleisk šitą dalį ir paaiškink, ką tai reiškia.

Jis nusirito nuo jos ir atsigulė ant nugaros, kairiąją ranką pakišęs po galva, o dešiniąją, sutvarstytą, padėjęs ant krūtinės.

— Dim Vit išklojo beveik viską.

— Ką būtent? Kad "Rytas su Railiu" turi problemų, ar ne?

— Tau bus malonu išgirsti, kad laida nuėjo velniop, vos tik tu palikai ją, — pareiškė jis žvairuodamas į ją. — Praktiškai dėl to, kad laidos žvaigždė nusispjovė ir nebesirūpino ja.

— Kiek nukrito reitingai?

— Užteks pasakyti, kad valdžia pasišaukė mane ir pareiškė ultimatumą. Jiems buvo svarbiausia susigrąžinti tave. Viskas. Ir man buvo paskirtas darbas. Turėjau imtis bet kokių priemonių — garbingų ar negarbingų.

— Aišku.

— Tada aš ir pasakiau, kad mano santuokai iškilo grėsmė ir kad neketinu daugiau ja rizikuoti dėl kažkokios televizijos laidos. O jeigu jie to tikėjosi, tai tegu pasiima tą laidą ir... manau, supranti, kur lenkiau.

Kurį laiką Railis gulėjo įsmeigęs akis į lubas bijodamas jos reakcijos. Pagaliau sutelkęs drąsą, atsisuko į ją. Brin akys buvo pilnos ašarų.

— O Dieve, Brin, kodėl verki? Ar tu nusiminei?

Ji papurtė galvą, ir ašaros nusirito skruostais, kelios kaptelėjo ant pagalvės.

— Tu taip padarei dėl manęs?

Ji žinojo, kad "Rytas su Railiu" jam atstojo visą pasaulį. Ta laida Railiui buvo pats svarbiausias dalykas gyvenime, bet jis paaukojo ją dėl Brin. Prašymas susitaikyti neturėjo nieko bendra su jo karjera.

— Tu liūdi, kad tavo vyras nebe žvaigždė?

— Aš myliu tave, ir man nesvarbu, žvaigždė tu ar ne.

Jis paėmė jos ranką ir stipriai suspaudė.

— Aš visada žinojau, kad mes puiki komanda.

Jų akys švietė meile.

Atgavusi amą Brin paklausė:

— Dabar lemiamas klausimas: ar pakeisi savo sprendimą?

— Kokį?

— Tik neapsimetinėk! Turiu omeny tavo darbą. Jau šimtą kartų buvai atsisakęs jo, bet vis sugrįždavai.

Railis nusijuokė, bet tuoj surimtėjo.

— Šį kartą jie manęs gali nebepriimti.

— Priims, jeigu manys, kad išeini kitur, — išdainavo ji. — Gal net pasiūlys puikų kontraktą, kad tik suviliotų tave ir priverstų pasilikti.

Jis pasirėmė ant alkūnės ir įdėmiai pažvelgė į ją.

— Kas darosi toje išmintingoje galvutėje?

Brin sukrizeno:

— Visiškai suprantama, kad jeigu mes grįšime kartu viešai patvirtindami mūsų susitaiky-

mą ir dar pasakysime, kad man buvo skirta vietelė "Pirmajame puslapyje"...

— Taip, kol kas suprantu.

— ... tai jie pagalvos, kad tu pereini į Vino kompaniją ir dirbsi ten "Pirmojo puslapio" vedėju, o aš — jo prodiusere.

— Bet aš nedirbsiu!

— Jie šito nežino!

— O kai sužinos...

— Jau bus prisiprašę mus grįžti...

— Tu ne tik seksuali, bet ir šauni. — Jis pliaukštelėjo jai per nuogą užpakalį ir stipriai ją pabučiavo. Paskui ilgai kvatojo.

— Žinok, blefas gali ir nepavykti.

Brin gūžtelėjo pečiais.

— Tada mes imsimės ko nors kito, kas visiškai nesusiję su televizija.

— Tu taip labai manimi pasitiki?

— Taip, labai pasitikiu. — Jos akyse atsispindėjo auksinė bundančios dienos šviesa. — Aš pasielgiau kvailai, kaip nesubrendėlė, Raili. Buvau tikra kvaiša ir dėl to labai kremtuosi. Aš supratau, ką reiškia iš tikrųjų mylėti, ir dar labiau pamilau tave už tai, kad man atleidai. Neleiskim, kad dar kas nors panašaus mums atsitiktų.

— Ateik, — suniurzgė jis prisitraukdamas ją arčiau. — Sugaišime labai daug brangaus laiko, jeigu pradėsime lyginti visus tuos kvailus ir vaikiškus dalykus, kokius esame padarę.

Jie pasibučiavo patvirtindami naujai atrastą

meilę, kokios anksčiau nebuvo pažinę. Kai Railis atsitraukė, ji nusišypsojo.

— Brangaus laiko kam? — paklausė ji alsiu balsu. Ji palinko virš jo ir pabučiavo jam į krūtinę.

— Pirmiausia valgiui. — Ji laižė jo spenelį, ir jis vos išstenėjo: — Aš taip ir... o... neužbaigiau to... to... aa...

— Ko?

— Ko?!

Brin liežuvis išdykėliškai žaidė po jo pilvą.

— Ko tu neužbaigei?

— To... ak... sumuštinio su kumpiu. Aš, Brin... Brin?

— Hmm? — sumykė ji pro tankius plaukus aplink jo varpą.

— Ką vaikinas... o, gailestingas Dieve... mirštu... vaikinas turi... o... a... taip, šitaip, šitaip... turi padaryti, kad gautų... mm... pusryčius?

— Aš dar ilgokai palaikysiu tave lovoje, Raili, — sumurkė ji įsitaisydama virš jo. — Jau seniai supratau, kad rytas tau — pats svarbiausias laikas.

Apie autorę

Sandra Brown pradėjo rašyti 1980 m. Išleidusi pirmąją knygą, ji parašė daugybę meilės romanų prisidengdama keliais slapyvardžiais. Dauguma tų knygų tebėra leidžiamos. Sandra Brown tapo viena populiariausių šalies romanistų, pelniusi Holivudo ir kritikų dėmesį. Daugiau kaip keturiasdešimt jos romanų pateko į "New York Times" perkamiausių knygų sąrašą. Apyvartoje yra penkiasdešimt milijonų jos knygų. Sandros Brown romanai išversti į dvidešimt devynias kalbas. Prieš pradėdama kūrybinį darbą rašytoja dirbo komercinėje reklaminėje televizijoje, "PM Magazine" laidoje, ir skaitė vietines Dalaso žinias. Su vyru ir dviem vaikais gyvena Teksase ir Pietų Karolinoje.